

ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ & ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΣΧΟΛΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΜΕΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
«ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ»
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ

**Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΑΦΗΓΗΣΗΣ
*ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ISIS***

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΟΛΤΖΗ ΣΟΦΙΑ

ΑΘΗΝΑ, 2017

Επιβλέπουσα Εργασίας:

Κακαβούλια Μαρία, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια

Μέλη Επιτροπής:

Ζέρη Περσεφώνη

Μαρούδα Μαρία-Ντανιέλλα

Copyright © Σοφία Κολιτζή, 2017

All rights reserved. Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος.

Απαγορεύεται η αντιγραφή, αποθήκευση και διανομή της παρούσας διπλωματικής εργασίας εξ ολοκλήρου ή τμήματος αυτής, για εμπορικό σκοπό. Επιτρέπεται η ανατύπωση, αποθήκευση και διανομή για σκοπό μη κερδοσκοπικό, εκπαιδευτικής ή ερευνητικής φύσης, υπό την προϋπόθεση να αναφέρεται η πηγή προέλευσης και να διατηρείται το παρόν μήνυμα. Ερωτήματα που αφορούν τη χρήση της διπλωματικής εργασίας για κερδοσκοπικό σκοπό πρέπει να απευθύνονται προς τη συγγραφέα.

Η έγκριση της διπλωματικής εργασίας από το Πάντειον Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών δεν δηλώνει αποδοχή των γνώμων της συγγραφέως.

Ευχαριστίες

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφερθώ στον σημαντικότερο παράγοντα που συνέβαλε στην πραγματοποίηση της διπλωματικής αυτής. Ο παράγοντας αυτός είναι όλοι οι άνθρωποι που στάθηκαν δίπλα μου, καθένας τους με διαφορετικό τρόπο. Αρχικά, οι γονείς – Θανάσης και Ελένη – και ο αδερφός μου, Γιάννης, που, ακόμη κι αν διαφωνούν με τις επιλογές μου, με στηρίζουν σε κάθε μου βήμα. Στη συνέχεια, τα αγαπημένα μου ξαδέρφια – Γιάννης, Δημήτρης, Κατερίνα – και οι γονείς τους – Γιώτα και Κώστας – στους οποίους χρωστάω πολλά. Εκτός της βιολογικής οικογένειας, οφείλω στον εαυτό μου, την αναφορά στην από επιλογή μου οικογένειά μου, στους φίλους μου. Φίλους που με συντροφεύουν μια ζωή – Σόνια, Θεοδωρής, Ιωάννα – και φίλοι λίγων χρόνων που μου έχουν προσφέρει ως τώρα την φιλία και τις γνώσεις τους απλόχερα – Μαρία, Κατερίνα. Φίλους που λειτούργησαν ως στήριγμα σε κάθε δύσκολη στιγμή – Μάριος, Φίλης – και μια φίλη που αποτελεί βασικό παράγοντα για την ολοκλήρωση του Μεταπτυχιακού – Ειρήνη. Σε αυτό το ταξίδι, του Μεταπτυχιακού, είχα και συνοδοιπόρους τρεις συνενόχους σε πολλά ‘εγκλήματα’ τον Γιάννη Βήκα, την Ιωάννα Καστρινού και την Ιωάννα Δούρη, με τους οποίους ξεκινήσαμε μαζί τον Σεπτέμβριο του 2015 και οι οποίοι με βοήθησαν πολύ τόσο με τις ιδέες τους όσο και με τη στήριξή τους.

Κλείνοντας αυτό το κομμάτι – των ευχαριστιών – θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους τους καθηγητές μου στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα αυτό. Ιδιαίτερα, όμως, θα ήθελα να αναφερθώ στις κυρίες Κακαβούλια και Ζέρη. Η κυρία Ζέρη, με την ενημέρωσή της για το εν λόγω θέμα εργασίας, προθυμοποιήθηκε να με βοηθήσει, όπως και έκανε αρκετές φορές μέχρι την ολοκλήρωση της διπλωματικής. Τέλος, η κυρία Κακαβούλια, η υπεύθυνη επιβλέπουσα καθηγήτρια της διπλωματικής αυτής, ήταν από την πρώτη στιγμή πρόθυμη τόσο να αναλάβει την επίβλεψή της όσο και να βοηθήσει, σε πολλά επίπεδα, για την ολοκλήρωσή της. Η δομή της εργασίας και η βιβλιογραφία είναι δύο μόνο από αυτά. Προσπαθήσαμε και οι δύο να συνδυάσουμε

το βασικό γνωστικό αντικείμενο της κυρίας Κακαβούλια – αφήγηση – με τα προσωπικά μου ενδιαφέροντα – ισλαμικός εξτρεμισμός – και το βασικό αντικείμενο του Μεταπτυχιακού – επικοινωνία και ρητορική των Μέσων. Η βοήθεια που προσφέρθηκε από την κυρία Κακαβούλια ήταν μεγάλη και η ίδια κατάφερε να μου ανοίξει δρόμους τους οποίους δεν θα είχα ανακαλύψει σε άλλη περίπτωση.

Εκτός των καθηγητών του Μεταπτυχιακού, θέλω να ευχαριστήσω και τους υπεύθυνους καθηγητές μου στο Κέντρο Ανατολικών Σπουδών για την Επικοινωνία και τον Πολιτισμό, οι οποίοι ήταν οι πρώτοι άνθρωποι που με έφεραν σε επαφή με την περιοχή της Μέσης Ανατολής και το Ισλάμ. Σε πρώτη φάση οι κύριοι Γιαλλουρίδης και Λαγγίδης φρόντισαν να μας ενημερώσουν, μέσω των μαθημάτων τους και την βοήθειά τους στο ερευνητικό κέντρο, για την περιοχή της Μέσης Ανατολής και την Ιστορία της. Όταν, στο τελευταίο μου έτος ως προπτυχιακή φοιτήτρια, διδάχθηκα για το Ισλάμ, τις ρίζες και την δική του Ιστορία από τον κύριο Κυριάκο Νικολάου-Πατραγά, τότε αιστάνθηκα πως βρήκα το πεδίο με το οποίο θα ήθελα να ασχοληθώ για το υπόλοιπο της ζωής μου. Οι άνθρωποι αυτοί με έκαναν να αγαπήσω σε επιστημονικό επίπεδο την Μέση Ανατολή και το Ισλάμ και ήταν οι πρώτοι που με βοήθησαν ερευνητικά τόσο σε αυτά τα ζητήματα όσο και στα ζητήματα του Μουσουλμανικού εξτρεμισμού.

Ελπίζω να συμβεί το ίδιο και με όσους διαβάσουν την εργασία αυτή· να τους ανοιχτούν νέοι δρόμοι που θα τους βοηθήσουν να εμπλουτίσουν τις γνώσεις τους!

Πίνακας Περιεχομένων

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....	2
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.....	4
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΙΝΑΚΩΝ.....	4
ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	5
ABSTRACT.....	7
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	8
ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: ΑΦΗΓΗΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ.....	11
ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΝΗΜΗ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΦΗΓΗΣΗ.....	20
ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΤΗΣ ΑΦΗΓΗΣΗΣ.....	32
ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: ΤΟ ΙΣΛΑΜΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ.....	38
ΠΕΜΠΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΘΡΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ DABIQ.....	45
ΕΠΙΛΟΓΟΣ - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	65
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	69
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.....	73

Κατάλογος Πινάκων

Πίνακας 1.....	49
Πίνακας 2.....	54
Πίνακας 3.....	63

Περίληψη

Η παρούσα εργασία έχει ως θέμα της την κατασκευή ταυτότητας μέσω της αφήγησης, όπως μάλιστα προκύπτει από ένα εκ των περιοδικών που εκδίδεται από την παγκοσμίως γνωστή οργάνωση του Ισλαμικού Κράτους. Η εργασία ξεκινά με την εισαγωγή, όπου και αναφέρονται τα ερευνητικά ερωτήματα, η ερευνητική υπόθεση αλλά και οι λόγοι για τους οποίους επιλέχθηκε το συγκεκριμένο θέμα. Μετά την εισαγωγή ξεκινά το κυρίως μέρος της εργασίας, στο οποίο αναφέρονται θεωρίες για την αφήγηση, γενικότερα, και την πολιτική αφήγηση, ειδικότερα. Το επόμενο κεφάλαιο αναφέρεται στην αφήγηση και στον τρόπο με τον οποίο είναι δυνατόν, μέσω αυτής, να δημιουργηθεί η συλλογική μνήμη και η ταυτότητα μιας ομάδας. Το μέρος της θεωρίας που χρησιμοποιείται και παρουσιάζεται σε αυτή την εργασία κλείνει με την ανάλυση της ταυτότητας η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσω της ανάλυσης της αφήγησης. Με το τέλος αυτού του κεφαλαίου στην εργασία παρουσιάζονται κάποια στοιχεία και γενικές πληροφορίες για το Ισλαμικό Κράτος και την ιδεολογία του. Το κυρίως μέρος της παρούσας εργασίας ολοκληρώνεται με την ανάλυση των άρθρων του περιοδικού που χρησιμοποιήθηκαν και ακολουθούν ο επίλογος και η βιβλιογραφία. Στο τέλος την εργασίας υπάρχει το παράρτημα, στο οποίο παρατίθενται τα άρθρα που αναλύονται στην εργασία.

Λέξεις-κλειδιά που χρησιμοποιούνται στην παρακάτω εργασία είναι οι παρακάτω:

- Αφήγηση: Η εξιστόρηση μιας σειράς γεγονότων τα οποία συνδέονται μεταξύ τους αιτιολογικά
- Ιδεολογική ταυτότητα: Μία ταυτότητα που χαρακτηρίζει ιδεολογικά ένα άτομο ή μια ομάδα
- Ισλαμικό Κράτος: Οργάνωση της οποίας η ιδεολογία βασίζεται στον ισλαμικό εξτρεμισμό και το τζιχάντ

- Dabiq: Ένα από τα περιοδικά που εκδίδονται από το Κέντρο Επικοινωνίας του Ισλαμικού Κράτους

Abstract

This Master's thesis is about building identity through storytelling as it emerges by one of the journals that are published by the well-known organization of the Islamic State of Iraq and Sham (ISIS). The thesis starts with the introduction, where are mentioned the research questions, the research case and the reasons that lead to the choice of this specific topic. After the introduction begins the main part of the thesis, which deals with theories about narrative in general, as well as political narrative in particular. The next chapter refers to the narrative and the way in which it can build a collective memory and a group identity. The theoretical part of this thesis ends with the analysis of the identity that can take place by the narrative analysis. In the end of this chapter are presented some facts and general information about the Islamic State of Iraq and Sham and its ideology. The main part of this Master thesis is completed by the analysis of some articles of the journal Dabiq. At the end, there is an annex which includes the articles that were used and analyzed in the thesis.

Keywords used in the following thesis are:

- Narrative: The narration of a series of events related to each other by cause
- Ideological Identity: An identity that ideologically characterizes a person or a group
- Islamic State of Iraq and Sham: Islamic extremist organization
- Dabiq: One of the magazines published by the Communication Center of ISIS

Εισαγωγή

Η συγκεκριμένη διπλωματική εργασία εκπονήθηκε στο πλαίσιο του Μεταπτυχιακού Προγράμματος του Τμήματος Επικοινωνίας, Μέσων και Πολιτισμού του Παντείου Πανεπιστημίου και, πιο συγκεκριμένα, για την Κατεύθυνση της Επικοινωνίας και Ρητορικής των Μέσων. Όπως υποδηλώνει και ο τίτλος της εργασίας, κεντρικό της θέμα είναι η κατασκευή ιδεολογικής ταυτότητας μέσω της αφήγησης και μάλιστα οι τρόποι με τους οποίους η οργάνωση ISIS – ή Daesh, ή Ισλαμικό Κράτος – προσπαθεί να κατασκευάσει την ιδεολογική της ταυτότητα μέσω της αφήγησης που χρησιμοποιεί η ίδια. Σκοπός της εργασίας είναι να καταστήσει γνωστό με τον σαφέστερο δυνατό τρόπο τις μεθόδους που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή ιδεολογικής ταυτότητας μέσω της αφήγησης γενικά και ειδικότερα τον τρόπο που χρησιμοποιεί το Ισλαμικό Κράτος.

Στην αρχή της εργασίας παρουσιάζονται τα αποτελέσματα της πολύμηνης έρευνας που διενεργήθηκε για την εν λόγω διπλωματική εργασία και αφορά στην θεωρία της αφήγησης και την κατασκευή ιδεολογικής ταυτότητας μέσω αυτής. Εκτός της αφήγησης γενικότερα, δίνονται και κάποια στοιχεία θεωρίας σχετικά με την πολιτική αφήγηση, καθώς θεωρήθηκε ότι το Ισλαμικό Κράτος προσπαθεί να ασκήσει και πολιτική, εκτός των άλλων, μέσω του λόγου του. Στη συνέχεια γίνεται λόγος για την οργάνωση του ISIS και τις δικές της αφηγήσεις προκειμένου να κατασκευάσει μια ιδεολογική ταυτότητα που θα απευθύνεται τόσο στα μέλη της όσο και στους υπολοίπους.

Όπως όλες οι εργασίες, έτσι και αυτή έχει ως σημείο εκκίνησης επιστημονικές υποθέσεις και θέτει ερευνητικά ερωτήματα, στα οποία και προσπαθεί να απαντήσει. Βασική υπόθεση της συγκεκριμένης εργασίας είναι ότι η προσπάθεια κατασκευής

ιδεολογικής ταυτότητας μέσω της χρήσης αφήγησης βασίζεται, από πλευράς Ισλαμικού Κράτους, σε έναν αφηγηματικό λόγο που περιλαμβάνει έντονα στοιχεία προπαγάνδας και στον συνδυασμό θετικών εκφράσεων για τους υποστηρικτές και αρνητικών εκφράσεων για τους αντιπάλους του. Ερευνητικά ερωτήματα που σχετίζονται με την εν λόγω εργασία και η απάντησή τους αποτελεί έναν από τους στόχους της διπλωματικής αυτής είναι τα παρακάτω:

- Τι ονομάζουμε «αφήγηση»;
- Ποια είναι τα χαρακτηριστικά μιας αφήγησης που έχει ως στόχο την κατασκευή ιδεολογικής ταυτότητας;
- Ποια είναι η αφήγηση του ISIS για την κατασκευή της ιδεολογικής του ταυτότητας, όπως αυτή προκύπτει μέσα από άρθρα του στο περιοδικό *Dabiq*;

Οι λόγοι για τους οποίους επιλέχθηκε το συγκεκριμένο θέμα είναι πολλοί και σχετίζονται κυρίως με τα προσωπικά μου ενδιαφέροντα. Τα τελευταία τρία χρόνια η ενασχόλησή μου με την έρευνα για ζητήματα Μέσης Ανατολής είχε εξάψει το ενδιαφέρον μου σχεδόν από την αρχή για τον Ισλαμικό εξτρεμισμό, ο οποίος ξεκίνησε στον χώρο της Μέσης Ανατολής. Έτσι, όσα χρόνια ήμουν ερευνήτρια του Κέντρου Ανατολικών Σπουδών για την Επικοινωνία και τον Πολιτισμό, ενημερωνόμουν συνεχώς τόσο για το συγκεκριμένο ζήτημα και τις διάφορες επιπτώσεις του. Όσον αφορά στον τομέα της αφήγησης και την θεωρία της, εντάχθηκαν αργότερα στα ενδιαφέροντά μου, με την εισαγωγή μου στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών της κατεύθυνσης Επικοινωνίας και Ρητορικής των Μέσων και μετά τα μαθήματα που παρακολουθήσαμε στο πλαίσιο του Μεταπτυχιακού αυτού, ιδιαίτερα μετά τα μαθήματα της κυρίας Κακαβούλια, η οποία είναι και υπεύθυνη για τη συγκεκριμένη εργασία. Εκτός των παραπάνω λόγων, αξίζει να αναφερθεί ότι στην ελληνική βιβλιογραφία δεν υπάρχουν προς το παρόν πολλές αναφορές σχετικές με το συγκεκριμένο θέμα, κάτι που το κάνει ακόμη πιο

ενδιαφέρον, τουλάχιστον για εμένα, επιφορτίζοντάς με παράλληλα με ακόμη μεγαλύτερη ευθύνη.

Η εργασία βασίστηκε πάρα πολύ στην θεωρία της αφήγησης και της κατασκευής ταυτότητας μέσω αυτής. Σε ένα πρώτο στάδιο, για την εκπόνησή της αντλήθηκαν πληροφορίες από επιστημονικά άρθρα και βιβλία σχετικά με την θεωρία της αφήγησης και την κατασκευή ιδεολογικής ταυτότητας τόσο γενικά όσο και μέσω της αφήγησης. Στη συνέχεια, δόθηκε έμφαση σε βιβλία και άρθρα που έκαναν λόγο περισσότερο για την ιδεολογική ταυτότητα και την κατασκευή της μέσω της αφήγησης. Ως επόμενο βήμα ήρθε η ανάγνωση επιστημονικών άρθρων, κατά κύριο λόγο, και βιβλίων – σε πολύ μικρότερο βαθμό – σχετικών με το Daesh, την ιστορία του και τις δικές του αφηγήσεις. Παίρνοντας πολλές πληροφορίες από προηγούμενα έργα, λοιπόν, έγινε λίγο ευκολότερη η ανάλυση γραπτών της οργάνωσης και η κατάληξη σε συμπεράσματα σχετικά με την αφήγησή της για την κατασκευή της ιδεολογικής της ταυτότητας. Βάση της ανάλυσης των άρθρων του Daesh αποτέλεσε και το μοντέλο του Λαμπόφ για την ανάλυση αφηγήσεων. Παρά το ότι ο συγκεκριμένος θεωρητικός χρησιμοποιεί το συγκεκριμένο μοντέλο κυρίως για προφορικές αφηγήσεις, αυτό αποτέλεσε πολύ χρήσιμο εργαλείο και στην παρούσα εργασία. Ο συνδυασμός του μοντέλου του Λαμπόφ με την θεωρία της αφήγησης και της κατασκευής ταυτοτήτων αποτέλεσαν το θεωρητικό πλαίσιο εντός του οποίου κινήθηκε η εν λόγω διπλωματική εργασία και σε αυτόν στηρίχθηκαν όλες οι αναλύσεις που ακολουθούν παρακάτω.

Πρώτο Κεφάλαιο: Αφήγηση και πολιτική αφήγηση

Είναι γεγονός ότι όλο και περισσότεροι άνθρωποι εφευρίσκουμε νέους τρόπους για να αφηγούμαστε όσα θέλουμε να εκφράσουμε και να επικοινωνήσουμε με τους συνανθρώπους μας. Γεγονός, επίσης, είναι και ότι ο όρος «αφήγηση» χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο, χωρίς όμως αναγκαστικά να γνωρίζουμε και να κατανοούμε όλοι την έννοια του. Τις τελευταίες δεκαετίες έχει ξεκινήσει από πολλούς ερευνητές και θεωρητικούς μια πολύ μεγάλη προσπάθεια ανάλυσης, έρευνας και μελέτης της αφήγησης και της θεωρίας της. Καθώς ο τομέας της αφήγησης είναι σχετικά νέος – σε σχέση με άλλες Επιστήμες – οι ορισμοί για αυτή διαφέρουν και ποικίλλουν.

Για τον Shaul Shenhav η αφήγηση είναι ο πιο σημαντικός τρόπος επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων. Αυτή μπορεί να θεωρηθεί βασικό στοιχείο δόμησης της ανθρώπινης κοινωνίας¹. Για τον Marcus, η αφήγηση είναι μέρος κάθε κοινωνίας και τα είδη της είναι πολλά². Για την Schiffrin η αφήγηση είναι ένας γλωσσικός φακός μέσω του οποίου μπορεί να προβληθεί η προσωπογραφία, οι απόψεις και η στάση του αφηγητή³.

Σύμφωνα με τον Shaul Shenhav, οι άνθρωποι σκεφτόμαστε με βάση τις αφηγήσεις, κάτι που οδηγεί όλο και περισσότερες Επιστήμες να ασχολούνται με την αφήγηση και την θεωρία της⁴. Μάλιστα, ο Bruner υποστήριξε ότι «η αφηγηματική δομή είναι εγγενής στην ανθρώπινη κοινωνική δράση πριν ακόμη αποκτήσει γλωσσική έκφραση». Βέβαια, αξίζει να τονιστεί ότι για τον ίδιο υπάρχουν

¹ Shenhav Shaul R., “*Concise narratives: a structural analysis of political discourse*”, *Discourse Studies*, 7(3), (SAGE Publications 2005), σελίδα 315.

² Laurence, Marcus, *Fighting words*, (London: Praeger Publishers, 1996), σελίδα: 1.

³ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, « Ταυτότητες, αφηγήσεις και γλωσσική εκπαίδευση», (Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη, 2011), σελίδα: 66.

⁴ Shenhav Shaul R., “*Thin and thick narrative analysis: On the question of defining and analyzing political narratives*”, *Narrative Inquiry*, 15(1), (John Benjamins Publishing Co 2005), σελίδα 76.

διαφορετικές αφηγηματικές δυνατότητες εξαιτίας των διαφορετικών αφηγηματικών παραδόσεων και πολιτισμών στους οποίους συμμετέχουν τα άτομα⁵.

Η αφήγηση αποτελεί για τον Bruner μια στοχευμένη ανθρώπινη δράση, μια διαδοχή γεγονότων που παρουσιάζεται μέσα από μια αξιολογική προοπτική⁶. Για τον Bruner «η βιωσιμότητα μιας πολιτισμικής κοινότητας εντοπίζεται στην ικανότητα επίλυσης συγκρούσεων, στην ερμηνεία των διαφορών και στην επαναδιαπραγμάτευση των κοινοτικών αξιών, σκοπών και εν τέλει νοημάτων». Κάτι τέτοιο μπορεί να πραγματοποιηθεί με την βοήθεια της αφήγησης. Η αφήγηση, ως εργαλείο νόησης, έχει την δυνατότητα να οργανώσει την έκφραση μιας εμπειρίας από μια συγκεκριμένη οπτική γωνία και γι αυτό όχι μόνο αναπαριστά την πραγματικότητα, αλλά παρέχει και στον δημιουργό της την δυνατότητα τόσο της ίδιας της δημιουργίας της όσο και της παρέκκλισης από αυτήν⁷.

Ομοίως με τον Bruner, ο Hymes υποστήριξε ότι η αφήγηση αποτελεί τον βασικό τρόπο επικοινωνίας μεταξύ των ατόμων, με τον κόσμο της πραγματικότητας να δομείται από τον νοητικό και νοηματικό αφηγηματικό εξοπλισμό του ανθρώπου⁸. Επίσης, σύμφωνα με τον Genette, στην αφήγηση υπάρχει το δυναμικό στοιχείο που εμφανίζεται στην μετάδοση της αφήγησης. Επακολούθως του Genette, η Rimmon-Kenan κάνει λόγο για ένα σύστημα το οποίο επεξηγεί και ορίζει την έννοια της αφήγησης. Το σύστημα αυτό προσδιορίζει τρία βασικά χαρακτηριστικά στοιχεία που απαντώνται τόσο σε φανταστικούς όσο και σε μη φανταστικούς τύπους αφήγησης.

Πρώτο στοιχείο του συστήματος αυτού – δηλαδή το πρώτο στοιχείο της αφήγησης – είναι το κείμενο. Με τον όρο κείμενο δεν νοείται μόνο ο γραπτός, αλλά και ο προφορικός λόγος. Άρα, πρώτο στοιχείο της αφήγησης είναι το ίδιο της το περιεχόμενο. Δεύτερο στοιχείο του συστήματος που αποτελεί την αφήγηση θεωρείται η ιστορία, δηλαδή τα γεγονότα που αφηγείται ο αφηγητής και τα οποία ο ίδιος μπορεί

⁵ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 60-61.

⁶ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 62.

⁷ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 62.

⁸ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 61.

να διηγηθεί, με μια χρονολογική σειρά, και στα οποία μπορεί ο ίδιος να συμπεριλάβει και τους πρωταγωνιστές της αφήγησης. Τρίτο και τελευταίο, σύμφωνα με την Rimmon-Kenan, στοιχείο του συστήματος που αποτελεί την αφήγηση είναι η διαδικασία επικοινωνίας στην οποία η αφήγηση μεταφέρεται ως μήνυμα από τον αποστολέα (πομπός) στον παραλήπτη του (δέκτης). Εκτός των παραπάνω, ακόμη ένα χαρακτηριστικό της αφήγησης είναι η επανέκθεση των γεγονότων του παρελθόντος. Ο αφηγητής εξιστορεί γεγονότα του παρελθόντος χωρίς να προσθέτει περισσότερα στοιχεία στην αρχική του αφήγηση⁹.

Για τον Shenhav, τα τρία στοιχεία της αφήγησης είναι διαφορετικά από όσα υποστηρίχθηκαν από την Rimmon-Kenan. Το πρώτο στοιχείο της αφήγησης είναι τα γεγονότα, οι χαρακτήρες και το παρασκήνιο. Σε αυτό το στοιχείο περιλαμβάνονται όλα τα γεγονότα που καλύπτει η αφήγηση, καθώς επίσης και το γενικό της πλαίσιο. Δεύτερο στοιχείο της αφήγησης είναι τα γεγονότα και η χρονολογική σειρά με την οποία αυτά λαμβάνουν χώρα. Τρίτο στοιχείο της αφήγησης για τον Shenhav είναι η αιτιότητα, δηλαδή το αίτιο και το αποτέλεσμα, μια σχέση που υπάρχει πολύ συχνά και στις πολιτικές αφηγήσεις¹⁰. Όσον αφορά την αιτιότητα, αυτή αποτελεί ένα πρόσθετο κριτήριο για τον ορισμό της έννοιας της αφήγησης. Τα παραπάνω στοιχεία δεν εξαντλούν τα βασικά χαρακτηριστικά μιας αφήγησης, αλλά είναι πολύ κοινά – ειδικά στις πολιτικές αφηγήσεις¹¹.

Με τον ρόλο της αιτιότητας στην αφήγηση έχει ασχοληθεί και ο Μινκ, ο οποίος τονίζει ότι οι αφηγήσεις περιλαμβάνουν ένα χρονικό – μια χρονολογική σειρά – και η αιτιότητα που υπάρχει σε αυτές φωτίζει κυρίως τα σημαντικότερα γεγονότα¹². Εκτός της αιτιότητας, ο Μινκ αναφέρεται στη δομή της αφήγησης, η οποία πρέπει να

⁹ Shenhav Shaul R., όπου παραπάνω, σελίδες 79-80.

¹⁰ Για τις πολιτικές αφηγήσεις θα γίνει λόγος παρακάτω.

¹¹ Shenhav Shaul R., “*Political Narratives and Political Reality*”, *International Political Science Review*, 27(3), (Publisher’s Version 2006), σελίδα 251.

¹² Shenhav Shaul R., “*Thin and thick narrative analysis: On the question of defining and analyzing political narratives*”, *Narrative Inquiry*, 15(1), (John Benjamins Publishing Co 2005), σελίδα 81.

διακατέχεται από ενότητα. Για να θεωρηθεί πως υπάρχει αφήγηση, αυτή πρέπει να έχει αρχή, μέση και τέλος¹³.

Σε αυτό το σημείο αξίζει να τονισθεί ότι για τον Shenhav είναι σημαντικό το στοιχείο της δομής, αλλά όχι απολύτως. Ο συγγραφέας χαρακτηρίζει ως προβληματικό τον ορισμό «μη αφήγηση» για όσους λόγους δεν περιλαμβάνουν την δομή της αρχής, της μέσης και του τέλους. Οι βασικοί λόγοι για τους οποίους συμβαίνει αυτό, σύμφωνα με τον Shenhav, είναι δύο. Ο πρώτος σχετίζεται με το γεγονός ότι κάποιοι λόγοι δεν έχουν προδιαγεγραμμένο τέλος. Ως τέτοιο παράδειγμα τίθεται ο πολιτικός λόγος. Ο δεύτερος βασικός λόγος, για τον ίδιο θεωρητικό, είναι το γεγονός ότι σε πολλούς λόγους αφήνονται σκοπίμως στο τέλος κάποια αναπάντητα ερωτήματα. Βέβαια, και αυτό είναι κάτι που συμβαίνει συχνά σε πολιτικούς λόγους και πολιτικές συζητήσεις, στις οποίες όσοι συμμετέχουν προσπαθούν να μην αφήσουν τους υπόλοιπους να ολοκληρώσουν τον λόγο τους, για την επίτευξη των πολιτικών τους στόχων¹⁴.

Σε αυτό το σημείο θα γίνει ιδιαίτερη αναφορά στους πολιτικούς λόγους και τις πολιτικές αφηγήσεις, είδος το οποίο θα μας απασχολήσει στη συνέχεια της παρούσας εργασίας. Ως «πολιτικός λόγος» μπορεί να οριστεί ο λόγος που δημιουργήθηκε από πολιτικούς, εξαιτίας επίσημων συνθηκών ή καταστάσεων ή ο λόγος που δημιουργήθηκε από πολιτικούς κατά την διάρκεια τέτοιων συνθηκών και καταστάσεων¹⁵.

Ανέκαθεν οι πολιτικοί λόγοι θεωρούνταν εξέχοντα είδη λόγου και πολλές φορές αυτοί γράφονται από ειδικούς¹⁶. Παρά τη συμμετοχή των ειδικών αυτών, το κοινό τείνει να ταυτίζει τους λόγους και το περιεχόμενό τους με τους πολιτικούς που τους εκφωνούν και όχι με τους ειδικούς που τους δημιουργούν παρασκηνιακά. Με το

¹³ Shenhav Shaul R., όπου παραπάνω, σελίδα 81.

¹⁴ Shenhav Shaul R., όπου παραπάνω, σελίδες 82-83.

¹⁵ Shenhav Shaul R., *Thin and thick narrative analysis: On the question of defining and analyzing political narratives*, Narrative Inquiry, 15(1), (John Benjamins Publishing Co 2005), σελίδα 78.

¹⁶ Οι ειδικοί αυτοί ονομάζονται spin-doctors και μεταξύ των αρμοδιοτήτων τους βρίσκεται και η συγγραφή πολιτικών λόγων.

πέραςμα των χρόνων οι ειδικοί αυτοί έχουν γίνει απαραίτητοι για την διεξαγωγή πολιτικής δράσης. Αυτό συμβαίνει κυρίως εξαιτίας της διάδοσης του πολιτικού λόγου σε πολλές πλατφόρμες, οι οποίες έχουν αυξηθεί τις τελευταίες δεκαετίες εξαιτίας της προόδου της τεχνολογίας. Στη σημερινή εποχή πολιτικοί λόγοι προβάλλονται σε δελτία ειδήσεων, μεταδίδονται μέσω ραδιοφώνου και – ολόκληροι ή αποσπάσματά τους – φιλοξενούνται σε βίντεο του Youtube και άλλα Νέα Μέσα¹⁷. Ως παράδειγμα μπορούν να αναφερθούν φωτογραφίες σε Μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ακόμη και προσωπικά μπλογκς και ιστοσελίδες των πολιτικών και ανθρώπων που τους στηρίζουν. Οι σημερινοί άνθρωποι κατακλύζονται επίσης από πολιτικές διαφημίσεις – ειδικά κατά την περίοδο προεκλογικών αναμετρήσεων -, διαφημιστικά φυλλάδια, αφίσες, ακόμη και τραγούδια που δημιουργούνται αποκλειστικά για την στήριξη πολιτικών κομμάτων.

Σύμφωνα με την Ruth Wodak, οι πολιτικοί λόγοι – και όλα τα είδη που τους απαρτίζουν – ακολουθούν συγκεκριμένους κανόνες. Η ίδια αναφέρει ότι, για τους Laux και Schutz, οι πολιτικοί χρησιμοποιούν συγκεκριμένες στρατηγικές, με σκοπό να προφυλάξουν την αξιοπιστία τους. Για την Wodak είναι πολύ σημαντικό το στοιχείο της αξιοπιστίας, είτε αυτή ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα είτε όχι. Κατά την εκφώνηση ενός πολιτικού λόγου, ο ομιλών οφείλει να φαίνεται αξιόπιστος προς το κοινό του, το οποίο – ιδανικά – θα πιστεύει τα όσα ακούγονται από τον ομιλόντα. Για αυτό τον λόγο, οι πολιτικοί λόγοι προσαρμόζονται στις απαιτήσεις και τις προσδοκίες του εκάστοτε κοινού. Κάθε ομιλών οφείλει να στέλνει τα σωστά μηνύματα στο κοινό του, με τρόπο ο οποίος τον καθιστά βέβαιο πως το κοινό λαμβάνει τα εν λόγω μηνύματα με τον ίδιο – σωστό – τρόπο¹⁸. Άλλωστε, σκοπός του

¹⁷ Νέα Μέσα θεωρούμε τα Μέσα εκείνα που βασίζονται στην ψηφιακή τεχνολογία. Παράδειγμα τέτοιων Μέσων είναι το Διαδίκτυο, τα βιντεοπαιχνίδια και η εικονική πραγματικότητα. Στον αντίποδα των Νέων Μέσων βρίσκονται τα παραδοσιακά Μέσα, τα οποία υπάρχουν πριν από την έλευση της ψηφιακής τεχνολογίας στην καθημερινότητα των ανθρώπων. Παραδείγματα τέτοιων Μέσων είναι το Ραδιόφωνο, η Τηλεόραση και η Εφημερίδα.

¹⁸ Wodak Ruth, *“The Discourse of Politics in Action”*, Journal of Pragmatics, 42(9), (Palgrave Macmillan 2009), σελίδες 1-4.

πολιτικού λόγου είναι να πείσει το κοινό για την αλήθεια των όσων εκφωνούνται από τον εκάστοτε ομιλόντα.

Μέρος του πολιτικού λόγου είναι, μεταξύ άλλων, και η πολιτική αφήγηση. Η πολιτική αφήγηση βασίζεται, σύμφωνα με τον Shaul Shenhav, τόσο στην πολιτική όσο και στην αφήγηση και περιλαμβάνει την μεταξύ τους αλληλεπίδραση¹⁹. Έχοντας ήδη γίνει μια αναφορά στην αφήγηση και σε στοιχεία που την χαρακτηρίζουν, αξίζει να γίνει μια μικρή αναφορά και στην πολιτική. Οι βάσεις για τον όρο της πολιτικής ετέθησαν με τον Αριστοτέλη, σύμφωνα με τον οποίο τα βασικά της στοιχεία είναι η δεοντολογία και η ηθική. Ένας άνθρωπος²⁰ πρέπει να λαμβάνει υπόψιν τι θεωρείται καλό και τι θεωρείται κακό για μια κοινωνία. Ένας άλλος μεγάλος θεωρητικός της πολιτικής, ο Μακιαβέλι, έχοντας διαφορετική σκοπιά των πραγμάτων σε σχέση με τον Αριστοτέλη, τόνιζε ότι τα βασικά χαρακτηριστικά της πολιτικής είναι η βία και η ηγεμονία. Αυτό, σύμφωνα με τον ίδιο, συμβαίνει επειδή κάθε πολιτική έχει ως στόχο την εξουσία²¹, άρα η βία χρησιμοποιείται για την απόκτηση της ηγεμονίας.

Επιστρέφοντας ξανά στην αφήγηση, παρακάτω θα γίνει λόγος μεταξύ άλλων για τον ρόλο του αφηγητή. Για τον Marcus ένα αφηγηματικό κείμενο δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τον αφηγητή του – ή τουλάχιστον έτσι πιστεύεται από το ευρύ κοινό – και δεν γίνεται αυτό να μην είναι επηρεασμένο από την ιδεολογία του ίδιου του αφηγητή²². Η ιδεολογία του αφηγητή μπορεί, μέσα σε μια αφήγηση, είτε να δηλώνεται ρητά είτε να υπονοείται σε αυτή, μιας και δεν είναι δυνατό η ιδεολογία του αφηγητή να καθορίζεται πάντα με σαφή τρόπο. Από την ιδεολογία του αφηγητή

¹⁹ Shenhav Shaul R., “Thin and thick narrative analysis: On the question of defining and analyzing political narratives”, *Narrative Inquiry*, 15(1), (John Benjamins Publishing Co 2005), σελίδα 77.

²⁰ Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη οι άνθρωποι είμαστε από την φύση μας κοινωνικά και πολιτικά όντα.

²¹ Wodak Ruth, “*The Discourse of Politics in Action*”, *Journal of Pragmatics*, 42(9), (Palgrave Macmillan 2009), σελίδα 5.

²² Laurence, Marcus, όπου παραπάνω, σελίδες: 1-8

επηρεάζεται και η γλώσσα που χρησιμοποιείται από εκείνον και μάλιστα και εκείνη παίζει σημαντικό ρόλο στην αφήγηση²³.

Επίσης, για τον Marcus²⁴ σημαντικό στοιχείο της αφήγησης και του αφηγητή είναι αυτό της εστίασης, η οποία καθορίζεται από τη σχέση μεταξύ υποκειμένου και αντικειμένου της αφήγησης. Πιο συγκεκριμένα, υπάρχει η εσωτερική και η εξωτερική εστίαση, κάτι που εξαρτάται από το εάν ο αφηγητής είναι μέρος ή όχι της αφήγησης. Με βάση το εάν ο αφηγητής εμπλέκεται ή όχι στην αφήγηση αυτός μπορεί να θεωρηθεί ομοδιηγητικός ή ετεροδιηγητικός. Η παραπάνω κατηγοριοποίηση δεν σχετίζεται με κάποιου είδους ιεράρχηση. Αντίθετα, ομοδιηγητικός είναι ο αφηγητής που αφηγείται μια ιστορία με πρωταγωνιστή τον ίδιο, ενώ ο ετεροδιηγητικός αφηγητής αφηγείται γεγονότα στα οποία δεν πρωταγωνιστεί και είναι απλός μάρτυράς τους²⁵. Μια ακόμη κατηγοριοποίηση του Marcus διαχωρίζει τον αφηγητή σε εξωδιηγητικό²⁶ και ενδοδιηγητικό^{27 28}.

Τα παραπάνω στοιχεία δεν είναι τα μοναδικά που βοηθούν στην ανάλυση ενός αφηγηματικού λόγου. Για τον Περικλή Πολίτη, σημαντικό στοιχείο της αφήγησης είναι ο ίδιος ο λόγος και τα κειμενικά του γνωρίσματα²⁹. Για την παρούσα εργασία χρειάζεται να τονιστεί η σημασία της δειξης, η οποία αποτελεί παράλληλα και γλωσσική στρατηγική – εκτός από κειμενικό γνώρισμα – και η οποία απαντάται στην συγκινησιακή λειτουργία του λόγου, η οποία επικεντρώνεται στον πομπό του μηνύματος³⁰. Η δείξη, σύμφωνα με τον Π. Πολίτη είναι «ο εντοπισμός και η

²³ Laurence, Marcus, όπου παραπάνω, σελίδα: 79

²⁴ Laurence, Marcus, όπου παραπάνω, σελίδες: 70-71

²⁵ Laurence, Marcus, όπου παραπάνω, σελίδα: 84.

²⁶ Ο χαρακτήρας παρουσιάζεται από τον αφηγητή, ο οποίος δεν έχει καμία ανάμειξη στην αφήγησή του.

²⁷ Ένας από τους χαρακτήρες της ιστορίας ξεκινούν την αφήγησή της.

²⁸ Laurence, Marcus, όπου παραπάνω, σελίδα: 81.

²⁹ Πολίτης Περικλής, “Η γλώσσα της τηλεοπτικής ενημέρωσης-Τα δελτία ειδήσεων της ελληνικής τηλεόρασης (1980 – 2010)”, (Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών, 2014), σελίδα: 168.

³⁰ Πολίτης Περικλής, όπου παραπάνω, σελίδα: 307.

ταυτοποίηση προσώπων και πραγμάτων μέσα στον χώρο και τον χρόνο μέσω της γλώσσας»³¹.

Πιο συγκεκριμένα, με την δείξη μπορούμε να εντοπίσουμε και να ταυτοποιήσουμε/αναγνωρίσουμε πρόσωπα, αντικείμενα, συμβάντα, διαδικασίες και δραστηριότητες που γίνονται αντικείμενο αναφοράς ενός λόγου σε σχέση με το χωροχρονικό πλαίσιο το οποίο δημιουργεί και διατηρεί η πράξη της εκφοράς του λόγου, καθώς και τη συμμετοχή σε αυτό ενός πομπού και ενός (απο)δέκτη. Η δείξη, λοιπόν, είναι σχετική και συσχετιστική και οι λέξεις που χρησιμοποιεί η γλώσσα δεν είναι απλά κάποιες λέξεις περιεχομένου, αλλά «αποτελούν ενδείκτες που γεμίζουν από σημασία και συνδέονται με αναφερόμενα, όταν καθορίζεται η ταυτότητα και η κατάσταση» των συμμετεχόντων στην επικοινωνία³² τη στιγμή ακριβώς που αυτή βρίσκεται σε εξέλιξη. Επειδή οι τρεις βασικοί παράγοντες που προσδιορίζουν μια περίπτωση εκφοράς λόγου είναι το πρόσωπο, ο τόπος και ο χρόνος, η δείξη διακρίνεται σε αυτές τις τρεις κατηγορίες³³. Κατά τον Π. Πολίτη, υπάρχει μια κατεξοχήν σύνδεση της δείξης προσώπου με την χρήση α' και β' γραμματικού προσώπου. Μάλιστα, διαφορετική είναι η αξία της χρήσης δεικτικών, μιας και αυτή υπαγορεύεται από την περίπτωση επικοινωνίας που αντιστοιχεί σε κάθε Μέσο.

Ειδικά σε ό,τι αφορά στο α' πληθυντικό πρόσωπο και τη χρήση του, αυτή έχει πολλές πτυχές. Πρωτίστως, αυτό το πρόσωπο δηλώνει όσους εργάστηκαν για το μήνυμα που παρουσιάζεται στον δέκτη. Πιο συγκεκριμένα, το «εμείς» μπορεί να είναι αποκλειστικό, εγκλειστικό, γενικευτικό, αλλά και φυλετικό³⁴. Το αποκλειστικό «εμείς» αποκλείει τους δέκτες του μηνύματος και κατευθύνει την δείξη προς την συντακτική ομάδα και το τεχνικό προσωπικό του Μέσου³⁵. Στη συνέχεια, το εγκλειστικό «εμείς» συμπεριλαμβάνει τον πολύπρόσωπο πομπό και τους αποδέκτες

³¹ Πολίτης Περικλής, όπου παραπάνω, σελίδα: 173.

³² Ο Περικλής Πολίτης αναφέρεται σε συμμετέχοντες στη συνομιλία, αλλά τα όσα υποστηρίζει για την δείξη συναντώνται σε κάθε είδος αφήγησης και επικοινωνίας.

³³ Πολίτης Περικλής, όπου παραπάνω, σελίδα: 309.

³⁴ Πολίτης Περικλής, όπου παραπάνω, σελίδες: 174-175.

³⁵ Για την παρούσα εργασία ως παράδειγμα θα ληφθούν άρθρα από το περιοδικό *Dabiq*.

του μηνύματος που εκείνος εκπέμπει. Επίσης, το γενικευτικό «εμείς» αναφέρεται στην ευρύτερη συλλογικότητα, στην οποία περιλαμβάνεται και ο πομπός, ενώ με το φυλετικό «εμείς» μπορεί να γίνει αναφορά σε μια εθνότητα ή μια φυλή ανθρώπων.

Σύμφωνα με τα όσα αναφέρει ο Π. Πολίτης στο βιβλίο του «Η Γλώσσα της Τηλεοπτικής Ενημέρωσης», υπάρχουν και άλλα είδη «εμείς». Ένα τέτοιο είναι το συλλογικό, το οποίο αναφέρεται σε μια συλλογικότητα η οποία δεν έχει συγκεκριμένα όρια, αλλά έχει μεταβαλλόμενο πληθυσμό και σύνθεση. Ένα ακόμη «εμείς» είναι το αφηγηματικό, ενώ γίνεται αναφορά και στο ενθαρρυντικό – ή προτρεπτικό³⁶. Φαίνεται, δηλαδή, ότι η γλώσσα μπορεί να αποτελέσει ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο για την κατασκευή μιας συγκεκριμένης αφήγησης και την επικοινωνία συγκεκριμένων μηνυμάτων από τον πομπό στον δέκτη.

Από τα παραπάνω μπορεί να συναχθεί και το συμπέρασμα στο οποίο έχουν καταλήξει και οι Αρχάκης-Τσάκωνα, σύμφωνα με τους οποίους υπάρχει προφανής λειτουργική, κοινωνική σκοπιμότητα στην νοητική προδιάθεση για αφηγηματική οργάνωση, τόσο κατά την πρόσληψη της εμπειρίας όσο και κατά την έκφραση και παραγωγή του λόγου³⁷.

³⁶ Πολίτης Περικλής, όπου παραπάνω, σελίδες: 314-317.

³⁷ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 61.

Δεύτερο Κεφάλαιο: Συλλογική μνήμη, ιδεολογική ταυτότητα και αφήγηση

Η ιδεολογία παίζει πολύ σημαντικό ρόλο σε όλες τις ενέργειες των ανθρώπων, άρα και στην αφήγηση. Όπως αναφέρθηκε και στο προηγούμενο κεφάλαιο της παρούσας εργασίας, η αφήγηση επηρεάζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό από την ιδεολογία του αφηγητή, ο οποίος με τη σειρά του είναι πιθανό να επηρεάσει και την ιδεολογία όσων λαμβάνουν το αφήγημά του. Κατά τον τρόπο αυτόν, εκτός των εκάστοτε αφηγητών, μπορεί να ειπωθεί ότι η ιδεολογία επηρεάζει γενικά κάθε κοινωνική ομάδα και όλα τα άτομα που ανήκουν σε αυτές.

Στη θεωρία της κοινωνικής ταυτότητας, και σύμφωνα με τους Stets και Burke, ως «κοινωνική ταυτότητα» ορίζεται η γνώση – και επίγνωση – που έχει ένα άτομο ότι ανήκει σε μια κοινωνική κατηγορία ή κοινωνική ομάδα³⁸. Με τη σειρά της, ως κοινωνική ομάδα νοείται ένα σύνολο ατόμων. Τα άτομα που ανήκουν στο συγκεκριμένο σύνολο είναι κάτοχοι κοινών κοινωνικών ταυτοτήτων ή θεωρούν τους εαυτούς τους μέλη της ίδιας κοινωνικής ομάδας. Από την άλλη, όσοι διαπιστώνουν ότι διαφέρουν κατά πολύ από τα μέλη της ομάδας, κατηγοριοποιούν τους εαυτούς τους ως εξω-ομαδικά³⁹. Η κατηγοριοποίηση αυτή γίνεται μέσω μιας ολόκληρης διαδικασίας κατά την οποία επισυμβαίνει μια κοινωνική σύγκριση.

Κοινωνική σύγκριση είναι μια επιλεκτική εφαρμογή του αποτελέσματος της ενίσχυσης. Πολύ σημαντικό στοιχείο της κοινωνικής σύγκρισης είναι το γεγονός ότι η αυτοεκτίμηση ενός ατόμου ενισχύεται μέσω της αξιολόγησής του τόσο από τα μέλη της κοινωνικής ομάδας στην οποία ανήκει όσο και από εξω-ομαδικά άτομα. Με την κοινωνική σύγκριση συνυπάρχει η αυτοκατηγοριοποίηση. Η αυτοκατηγοριοποίηση οξύνει αφενός τις ομοιότητες μεταξύ του ατόμου και της ομάδας στην οποία ανήκει

³⁸ Jan E. Stets and Peter J. Burke (2000), “Identity Theory and Social Identity Theory”, *Social Psychology Quarterly*, vol. 63, no. 3, σελίδα: 225.

³⁹ Jan E. Stets and Peter J. Burke, όπου παραπάνω, σελίδα: 226.

και αφετέρου τις διαφορές μεταξύ του ατόμου και ατόμων εκτός ομάδας. Η όξυνση αυτή αφορά σε όλες τις πεποιθήσεις, αξίες και κανόνες συμπεριφοράς και, γενικά, σε κάθε ιδιότητα που θεωρείται ότι σχετίζεται με την κατηγοριοποίηση ενός ατόμου σε μια κοινωνική ομάδα. Μετά την κοινωνική σύγκριση, τα άτομα που διασπιστώνουν πως έχουν παρόμοια χαρακτηριστικά με μέλη μιας ομάδας κατηγοριοποιούν τους εαυτούς τους στην ομάδα αυτή. Από την άλλη, όσοι διαπιστώνουν πως διαφέρουν στα βασικά τους χαρακτηριστικά από τα μέλη μιας ομάδας, κατηγοριοποιούν τους εαυτούς τους ως εξω-ομαδικούς. Η αυτοκατηγοριοποίηση, για την θεωρία της ταυτότητας, είναι τόσο σημαντική όσο και η διαμόρφωση της ταυτότητας ενός ατόμου.

Για την αυτοκατηγοριοποίηση υπάρχουν σύμβολα που χρησιμοποιούνται για να ορίσουν θέσεις και ρόλους των ατόμων⁴⁰. Μάλιστα, η θεωρία της ταυτότητας ασχολείται κυρίως με τα συστατικά μιας δομημένης κοινωνίας, μιας κοινωνίας δηλαδή στην οποία ο καθένας επιτελεί διαφορετικούς ρόλους και κατέχει διαφορετικές θέσεις. Άτομα που ενεργούν εντός ενός πλαισίου κοινωνικής δομής αναφέρονται τόσο ο καθένας για τον εαυτό του όσο και ο ένας για τον άλλον με μια αίσθηση αναγνώρισης – μεταξύ τους – ως κατόχους κοινωνικών θέσεων. Αυτό το στοιχείο είναι που δημιουργεί προσδοκίες τόσο για τα μέλη μιας ομάδας όσο και από αυτά για τα άτομα εκτός ομάδας.

Για την θεωρία της ταυτότητας, η αυτοκατηγοριοποίηση αποτελεί τον πυρήνα της. Κατά την διαδικασία αυτή, τα άτομα γίνονται κάτοχοι ρόλου – και μάλιστα συνήθως παραπάνω του ενός – και ενσωματώνουν στον ρόλο αυτό νοήματα και προσδοκίες που συνδέονται με τον ρόλο αυτό. Ουσιαστικά, οι προσδοκίες αυτές, μαζί με τα νοήματα αυτά, καθοδηγούν τις συμπεριφορές των ατόμων. Η ταυτότητα είναι ένα μέσο που βοηθά τους ανθρώπους να διατηρήσουν την αντίληψη της

⁴⁰ Οι ρόλοι αποτελούν σχετικά σταθερά μορφολογικά στοιχεία κοινωνικών δομών.

μοναδικότητάς τους για το ποιοι είναι. Επίσης, τους δίνει την δυνατότητα να καθορίζουν οι ίδιοι τον εαυτό τους και να εκφράζουν την μοναδικότητά τους⁴¹.

Κατά τον Riley, το ζήτημα της ταυτότητας ανήκει στη σφαίρα της φιλοσοφικής απορίας και σχετίζεται με θέματα όπως η μοναδικότητα ή η πολλαπλότητα ενός εαυτού και το είδος της σχέσης που συνδέει ένα άτομο με μια κοινωνία⁴². Για την αναλυτική φιλοσοφία, από την άλλη, η ταυτότητα σχετίζεται αρκετά με τον προσδιορισμό των συνθηκών ομοιότητας που επιτρέπουν σε κάποιον να κρίνει αν κάτι ή κάποιος είναι μοναδικός. Άρα, σύμφωνα με την αναλυτική φιλοσοφία, γίνεται λόγος για συγκεκριμένες κατηγορίες ταυτοτήτων όταν οι άνθρωποι που ανήκουν σε αυτές διαφέρουν εμφανώς από ανθρώπους που δεν ανήκουν σε αυτές ή ανήκουν σε άλλες⁴³.

Επίσης, για την ουσιοκρατική αντίληψη, τα άτομα που ανήκουν σε μια κατηγορία ταυτότητας διαφέρουν θεμελιωδώς από μέλη άλλων ομάδων και έχουν – επίσης θεμελιωδώς – μεταξύ τους ομοιότητες. Η εν λόγω αντίληψη αποτελεί μια προσέγγιση η οποία εστιάζει σε πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και ελέγχει την διατήρηση της ομοιοτήτάς τους στον χρόνο⁴⁴. Βασικό ζήτημα για την αντίληψη αυτή είναι η αποδοχή ότι το άτομο και η ταυτότητά του είναι αποτελέσματα τόσο έμφυτων χαρακτηριστικών και ιδιοτήτων του ατόμου όσο και κοινωνικών επιδράσεων που αυτό δέχεται. Για την ουσιοκρατική αντίληψη, η ταυτότητα είναι περισσότερο κοινωνικό ζήτημα και λογότερο ατομικό. Το άτομο περιορίζεται από την κοινωνία στην οποία ανήκει και κινείται και αυτό έχει ως αποτέλεσμα η ταυτότητά του να προσδιορίζεται από τη συμμετοχή του ατόμου σε διάφορες κοινωνικές ομάδες⁴⁵.

Διαφορετική είναι η στάση κοινωνικών θεωρήσεων και του χώρου της κοινωνικής κατασκευής. Σύμφωνα με τη στάση αυτή, η κατηγοριοποίηση ενός

⁴¹ Jan E. Stets and Peter J. Burke, όπου παραπάνω, σελίδες: 225-226.

⁴² Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 28.

⁴³ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 29.

⁴⁴ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 29.

⁴⁵ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 33-35.

ατόμου αποτελεί αποτέλεσμα της ομογενοποίησης. Ομογενοποίηση, σύμφωνα με τους Αρχάκη και Τσάκωνα, είναι η κοινωνικοπολιτική επινόηση και η επιβολή ομοιότητας. Η κατηγοριοποίηση του ατόμου δεν βασίζεται στην ανακάλυψη μιας ταυτότητας που προϋπάρχει – ή προϋπήρχε – και αναγνωρίζεται κάποια στιγμή, αλλά στην διαδικασία της ομογενοποίησης. Μέσω αυτής, το άτομο καθοδηγείται από πρότυπα και εικόνες που έχουν διαμορφωθεί από διάφορες δομές εξουσίας και όχι από μια αναγνωρίσιμη ταυτότητα – αποκαλείται από τους συγγραφείς «φυσική». Με αυτό τον τρόπο, οι διαφορές μεταξύ των μελών που ανήκουν σε μια ομάδα και κατέχουν μια ταυτότητα αμβλύνονται, ενώ παράλληλα τονίζονται οι διαφορές της ομάδας και των μελών της με άτομα που ανήκουν σε άλλες ομάδες και τις ομάδες τις ίδιες⁴⁶.

Μέσω της ομογενοποίησης, όπως αυτή παρουσιάστηκε παραπάνω, γίνεται αντιληπτό ότι, από τη στιγμή που ομοιότητες μπορούν να τονιστούν και παράλληλα διαφορές να μετριαστούν, η ταυτότητα αποτελεί ένα κοινωνικό κατασκεύασμα όσων μπορούν και θέλουν να κατέχουν την εξουσία και να επιβάλλουν τη γνώμη τους στις ομάδες των οποίων είναι μέλη. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα πολλές φορές να αλλάζουν ακόμη και βασικά στοιχεία της αρχικής ομάδας και τα νέα στοιχεία να θεωρούνται πλέον βασικά κριτήρια για την κατηγοριοποίηση ενός ατόμου και να «φυσικοποιούνται»⁴⁷. Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει ότι τα άτομα που ανήκουν σε μια ομάδα δέχονται παθητικά ό,τι τους επιβάλλεται ή ό,τι προσπαθείται να τους επιβληθεί. Αντιθέτως, είναι και τα ίδια ενεργοί δρώντες και έχουν την δυνατότητα απόρριψης ιδεών και θέσεων⁴⁸. Σύμφωνα με την θεωρία της κοινωνικής κατασκευής της ταυτότητας, τα άτομα είναι ενεργητικοί δρώντες και και μπορούν να διαμορφώσουν την κοινωνική τους πραγματικότητα, όσο κάτι τέτοιο τους επιτρέπεται

⁴⁶ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 29.

⁴⁷ Με τον όρο αυτό εννοείται ότι τα νέα κριτήρια θεωρούνται πλέον η φυσική κατάσταση των πραγμάτων για την εκάστοτε ομάδα.

⁴⁸ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 30-31.

εξαιτίας των διάφορων κοινωνικών περιορισμών και των επικοινωνιακών τους προσανατολισμών⁴⁹.

Για την κατασκευή ταυτότητας, η θεωρία της κοινωνικής κατασκευής ξεκινάει ουσιαστικά με τις αμφισβητήσεις περί μιας και μοναδικής αλήθειας. Για την προσέγγιση της κοινωνικής κατασκευής της ταυτότητας, οι κοινωνικές πραγματικότητες βρίσκονται σε μια αέναη διαδικασία διαμόρφωσής τους και δεν είναι εκ των προτέρων δομημένες ή και δοσμένες. Οι ταυτότητες, δηλαδή, έρχονται ως αποτέλεσμα διαφόρων επιδράσεων οι οποίες ασκούνται σε ένα άτομο. Κατά αυτό τον τρόπο, η αλλαγή επιδράσεων που ασκούνται σε ένα άτομο φέρνει και την αλλαγή στο ίδιο το άτομο. Σύμφωνα με την κοινωνική κατασκευή, ακόμη και έμφυτα χαρακτηριστικά του ατόμου⁵⁰ θεωρούνται κοινωνικές κατασκευές, με την σταθερότητά τους να αποτελεί ένα κατασκευασμένο προϊόν προερχόμενο από το εκάστοτε σταθερό κοινωνικό και πολιτισμικό περιβάλλον μέσα στο οποίο ατά κατασκευάστηκαν – άρα και δόθηκαν στο άτομο⁵¹.

Το πρώτο βήμα που απαιτείται για την κατασκευή ταυτότητας εν γένει είναι ο προσδιορισμός της έννοιας της κοινωνίας. Αυτό συμβαίνει επειδή τα άτομα τείνουν να ζουν σε σχετικά μικρά ειδικευμένα δίκτυα κοινωνικών σχέσεων. Μάλιστα, η ταυτότητα θεωρείται κοινωνική κατηγορία, με την οποία ένα άτομο ταυτοποιείται. Για τις σημαντικότερες δε ταυτότητες δεν υπάρχει περιθώριο επιλογής. Αντίθετα, για τις υπόλοιπες ταυτότητες, αυτές επιλέγονται και δημιουργούνται από το κάθε άτομο⁵².

Όπως ειπώθηκε και παραπάνω, οι ταυτότητες που δημιουργούνται ή δίνονται σε ένα άτομο επηρεάζονται από την κοινωνία στην οποία το άτομο αυτό ανήκει. Οι ταυτότητες συνδέονται στενά με το μέρος στο οποίο αναπτύσσονται. Με βάση τον

⁴⁹ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 38.

⁵⁰ Στο κείμενο των Αρχάκη και Τσάκωνα αναφέρονται ως παράδειγμα τα ορμέμφυτα και τα αισθήματα του ατόμου.

⁵¹ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 37-38.

⁵² Sheldon Stryker and Peter J. Burke (2000), “*The past, present, and future of an identity theory*”, *Social Psychology Quarterly*, vol. 63, no.4, σελίδα: 288.

πολιτισμό, υπάρχουν ταυτότητες⁵³ που τονίζουν την τοπικότητα και την ιδιαιτερότητα της ταυτότητας αυτής. Γενικά, οι ταυτότητες είναι άρρηκτα συνδεδεμένες και με τον πολιτισμό εντός του οποίου αναπτύσσονται, τόσο σε τοπικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Παρά τις διαφορές που υπάρχουν στις κοινωνίες, μια τοπική και μια παγκόσμια ταυτότητα δεν είναι πάντα έννοιες αντίθετες και συγκρουόμενες. Αντίθετα, μια ταυτότητα μπορεί να υπάρχει τόσο σε τοπικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Σημαντικός, για την ταυτότητα εν γένει, είναι και ο ρόλος της κοινωνικής και πολιτισμικής ταυτότητας. Για τον σχηματισμό της, είναι απαραίτητες δύο διαδικασίες, αυτή της αυτοκατηγοριοποίησης και της κοινωνικής σύγκρισης⁵⁴. Η ταυτότητα ενός ατόμου συγκροτείται από το πώς το άτομο αυτό βλέπει τον εαυτό του, κάτι που προκύπτει από την αντανakλαστική δραστηριότητα της αυτοκατηγοριοποίησης ή της ταυτοποίησης του ατόμου με όρους συμμετοχής σε συγκεκριμένες ομάδες ή την κατοχή συγκεκριμένων ρόλων⁵⁵.

Για την θεωρία της κοινωνικής ταυτότητας, η ταυτότητα του ατόμου είναι το χαμηλότερο επίπεδο της αυτοκατηγοριοποίησης. Ως αυτοκατηγοριοποίηση ορίζεται η κατηγοριοποίηση του ατόμου ως μια μοναδική οντότητα, η οποία είναι διαφοροποιημένη από άλλα άτομα. Κατά την διαδικασία της αυτοκατηγοριοποίησης το άτομο δρα περισσότερο με όρους που ανταποκρίνονται στους δικούς του σκοπούς και επιθυμίες και λιγότερο σε σκοπούς της ομάδας στην οποία ανήκει. Βέβαια, οι προσωπικές ταυτότητες μπορεί να επηρεάσουν τις ταυτότητες των ρόλων και των ομάδων. Εκτός των παραπάνω, στοιχείο της κοινωνικής ταυτότητας είναι η αποπροσωποποίηση και η αυτοεπαλήθευση. Τα στοιχεία αυτά μας δείχνουν ότι η συμμετοχή σε οποιαδήποτε κοινωνική ομάδα ή ρόλο περιλαμβάνει δύο σημαντικές

⁵³ Εδώ εννοούνται οι ταυτότητες που βασίζονται στον παραδοσιακό πολιτισμό.

⁵⁴ Στην παρούσα εργασία έχει γίνει ήδη λόγος για την κοινωνική σύγκριση.

⁵⁵ Jan E. Stets and Peter J. Burke (2000), "Identity Theory and Social Identity Theory", *Social Psychology Quarterly*, vol. 63, no. 3, σελίδα: 229.

πτυχές. Οι πτυχές αυτές είναι η αναγνώριση ενός ατόμου με μια κατηγορία και η συμπεριφορά που συνδέουν το άτομο αυτό με μια κατηγορία.

Σύμφωνα με την κοινωνική κατασκευή της ταυτότητας, πολύ σημαντικός είναι ο ρόλος του λόγου για την ταυτότητα. Μάλιστα, αυτός θεωρείται ότι αποτελεί βασικό παράγοντα τόσο της δημιουργίας και διαμόρφωσης των ταυτοτήτων όσο και της εξωτερίκευσής τους⁵⁶. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί ότι στην κοινωνική κατασκευή της ταυτότητας, ο όρος ταυτότητα συναντάται στον πληθυντικό, ως ‘ταυτότητες’. Αυτό συμβαίνει επειδή ένα άτομο μπορεί να συνδέεται ταυτόχρονα με πολλές ταυτότητες και να ανήκει σε πολλές κοινωνικές ομάδες, οι οποίες συνδέονται μεταξύ τους και δημιουργούν ένα άτομο, ένα σύνολο δηλαδή ταυτοτήτων⁵⁷.

Κάθε άτομο, λοιπόν, έχει την δυνατότητα να συμμετέχει σε πολλές κοινωνικές ομάδες και να κατέχει, εκτός από πολλές και διαφορετικές ταυτότητες, πολλούς – κοινωνικούς – ρόλους. Σύμφωνα με τον Hoggand Abrams, οι κοινωνικές κατηγορίες στις οποίες τα άτομα τοποθετούν τους εαυτούς τους αποτελούν μέρη μιας δομημένης κοινωνίας και υπάρχουν μόνο σε σχέση με άλλες, αντικρουόμενες, κατηγορίες. Κάθε κατηγορία έχει διαφορετική δύναμη και προωθεί άτομα τα οποία έχουν γεννηθεί σε μια συγκεκριμένη δομημένη κοινωνία. Αυτό συμβαίνει επειδή ουσιαστικά τα άτομα οικοδομούν την ταυτότητά τους ή την αίσθηση του εαυτού τους μέσα από τις κοινωνικές κατηγορίες στις οποίες ανήκουν ή και εντάσσονται. Όντας, όμως, το κάθε άτομο κάτοχος ενός μοναδικού συνδυασμού κοινωνικών ταυτοτήτων και κατηγοριών στις οποίες ανήκει, σύμφωνα με την αντίληψή του, το άτομο αυτό είναι μοναδικό⁵⁸.

Η κατοχή μιας ιδιαίτερης ταυτότητας σημαίνει το να ανήκει κάποιος σε μια συγκεκριμένη ομάδα και να βλέπει τα πράγματα από μια συγκεκριμένη οπτική, αυτή της ομάδας. Αντίθετα, η κατοχή ενός συγκεκριμένου ρόλου σημαίνει δράση για εκπλήρωση των προσδοκιών που έχουν προκύψει από τον ρόλο αυτό, σημαίνει τον χειρισμό του περιβάλλοντος για τον έλεγχο των πόρων για τους οποίους ευθύνεται ο

⁵⁶ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 50.

⁵⁷ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 38-39.

⁵⁸ Jan E. Stets and Peter J. Burke, όπου παραπάνω, σελίδα: 227.

ρόλος. Από τα παραπάνω φαίνεται πως υπάρχει σχέση μεταξύ ρόλου και ταυτότητας, αλλά υπάρχουν και διαφορές – διακριτές μεταξύ τους. Σημαντική διάκριση μεταξύ ρόλου και ομάδας είναι σχετική με την ίδια τους τη βάση. Βάση της κοινωνικής ταυτότητας εντοπίζεται στην ομοιομορφία της αντίληψης και δράσης μεταξύ των μελών της ομάδας. Από την άλλη, η βάση της ταυτότητας του ρόλου βρίσκεται στις διαφορές που υπάρχουν σε αντιλήψεις και δράσεις που συνοδεύουν έναν ρόλο⁵⁹.

Ο ψυχολόγος Tajfel, σύμφωνα με τους Αρχάκη και Τσάκωνα, ασχολήθηκε με την κοινωνική ταυτότητα και θεώρησε ως βασικό προσδιοριστικό στοιχείο της τις διαφορές και τις αντιθέσεις που παρατηρούνται μεταξύ των ατόμων που ανήκουν σε μια ομάδα και των ατόμων που δεν ανήκουν σε αυτή. Ο ίδιος θεώρησε ότι, για να υπάρξει ταύτιση του ατόμου με μια ομάδα, πρέπει το άτομο αυτό να γνωρίζει ότι ανήκει στην εν λόγω ομάδα και παράλληλα να νιώθει ότι δεσμεύεται συναισθηματικά από την ένταξή του στην εν λόγω ομάδα⁶⁰.

Σε ταυτότητες που βασίζονται στην ομάδα, οι δρώντες δεν χρειάζεται να αλληλεπιδρούν με τα μέλη της ομάδας στην οποία ανήκουν. Αντίθετα, οι ίδιες αντιλήψεις έχουν την τάση να αλληλοενισχύονται και, όταν πολλοί δρώντες μιας κατηγορίας έχουν κοινές αντιλήψεις, η αλληλοενισχύσή τους οδηγεί στον σχηματισμό μιας ομάδας. Οι άνθρωποι είναι δεμένοι μηχανικά με τις ταυτότητες και τους ρόλους τους μέσα στις ομάδες. Όσον αφορά στον ρόλο ενός ατόμου μέσα σε μια ομάδα, αυτός και οι κοινωνικές ταυτότητες που προκύπτουν από την ομάδα, σχετίζονται τόσο μεταξύ τους όσο και με αντιλήψεις και συμπεριφορές τις οποίες επηρεάζουν⁶¹.

Όπως ειπώθηκε και παραπάνω, ένα άτομο ανήκει σε πολλές κοινωνικές ομάδες. Οι σχέσεις που έχουν οι ομάδες αυτές – άρα και οι ταυτότητες που προκύπτουν από αυτές – ονομάζονται διαομαδικές σχέσεις και είναι πολύ σημαντικές για την θεωρία της ταυτότητας. Σχετίζονται, επίσης, με το πώς βλέπουν οι άνθρωποι τους εαυτούς τους ως μέλη μιας κατηγορίας σε σύγκριση με μια άλλη και με τις

⁵⁹ Jan E. Stets and Peter J. Burke, όπου παραπάνω, σελίδα: 231.

⁶⁰ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 35.

⁶¹ Jan E. Stets and Peter J. Burke, όπου παραπάνω, σελίδες: 235-236.

επιπτώσεις της κατηγοριοποίησης αυτής. Κάθε άτομο, πλην της επιρροής, αντιμετωπίζει και μια δέσμευσή του με την ομάδα – ή και τις ομάδες – στην οποία ανήκει. Η δέσμευση ενός ατόμου με μια ταυτότητα έχει δύο όψεις. Η μία είναι ποσοτική και η άλλη ποιοτική. Όσον αφορά στην ποσοτική όψη, αυτή έχει να κάνει με τον αριθμό των προσώπων που είναι συνδεδεμένα με μια ταυτότητα. Από την άλλη, η ποιοτική όψη της δέσμευσης ενός ατόμου με μια ταυτότητα έχει να κάνει με τη σχετική δύναμη – ή το σχετικό βάθος – των δεσμών του ατόμου με τους άλλους⁶².

Εντός αυτού του πλαισίου κινούνται και πραγματολογικές αναλύσεις που αναλύουν την γλωσσική κατασκευή ταυτοτήτων. Βασική παραδοχή της πραγματολογίας είναι το ότι η διαμόρφωση του νοήματος αποτελεί μια δυναμική διαδικασία και το νόημα δεν παράγεται από ένα μόνο άτομο, είτε αυτός είναι ο πομπός είτε είναι ο δέκτης του νοήματος. Αντίθετα, το νόημα διαμορφώνεται εντός ενός πλαισίου διεπίδρασης μεταξύ αυτών των δύο, σε συνάρτηση πάντα με το περιβάλλον⁶³ στο οποίο αυτοί κινούνται και προσπαθούν να επικοινωνήσουν τα νοήματά τους⁶⁴.

Ξεκινώντας από τα επιτελεστικά επιφωνήματα, ο Austin ονόμασε έτσι τα εκφωνήματα που δεν περιέχουν δόσεις αλήθειας, αλλά παρουσιάζονται με τέτοιο τρόπο ο οποίος δημιουργεί μια ολόκληρη πράξη. Για τον ίδιο, όμως, υπάρχουν και περιορισμοί στην χρήση τέτοιων εκφωνημάτων, οι οποίοι προκύπτουν από τις συνθήκες υπό τις οποίες αυτά εκφράζονται. τέτοιες συνθήκες είναι όσες σχετίζονται με την περίσταση, με τα ίδια τα εκφωνήματα και με τις ταυτότητες τις οποίες κατέχουν τα άτομα προς τα οποία τα εκφωνήματα αυτά εκφράζονται και τις ταυτότητες που κατέχουν τα άτομα που τα εκφράζουν. Έτσι, γίνεται σαφές ότι η επιτυχία ενός εκφωνήματος διαφέρει ανάλογα με τον χρόνο κατά τον οποίο αυτό εκφράζεται και με τον ρόλο του πομπό και του δέκτη του⁶⁵.

⁶² Jan E. Stets and Peter J. Burke , όπου παραπάνω, σελίδες: 236-237.

⁶³ Τα περιβάλλοντα που λαμβάνονται υπόψιν είναι το φυσικό, το κοινωνικό και το γλωσσικό.

⁶⁴ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 40.

⁶⁵ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 40-41.

Σημαντικό ρόλο, επίσης, για την κατασκευή ταυτότητας κατέχει και το πολιτισμικό ήθος του πομπού και του δέκτη ενός μηνύματος. Κάθε πομπός, ανάλογα με την ταυτότητα που θέλει ο ίδιος να παρουσιάσει και να διαχειριστεί χρησιμοποιεί και άλλο γλωσσικό ύφος, διαφορετικές εκφράσεις και εναλλακτικά μέσα. Το πολιτισμικό ήθος και η μελέτη του αποτελούν πολύ σημαντικά στοιχεία της ανάλυσης της αφήγησης για την κατασκευή ταυτοτήτων. Το πολιτισμικό ήθος και η μελέτη του αποδεικνύουν ότι διαφορετικοί άνθρωποι που ανήκουν σε διαφορετικές κοινωνικές και πολιτισμικές ομάδες λειτουργούν και προσπαθούν να επικοινωνήσουν με διαφορετικό τρόπο ο καθένας. Ο τρόπος αυτός υποδεικνύεται ουσιαστικά από την θέση που τα άτομα αυτά κατέχουν στην εκάστοτε κοινωνία και την κοινωνία στην οποία ανήκουν. Το πολιτισμικό ήθος κάθε πομπού, λοιπόν, διαφέρει ανάλογα με τον πομπό και τις ταυτότητες που αυτός κατέχει. Σχετικά με το πολιτισμικό ήθος, αξίζει να σημειωθεί ότι πολλοί πομποί επιλέγουν να χρησιμοποιήσουν ένα γλωσσικό ύφος⁶⁶ το οποίο δεν τους αντιπροσωπεύει και δεν τους εκφράζει, με σκοπό την οικειοποίηση άλλων ταυτοτήτων για διάφορους σκοπούς – παραδείγματος χάριν πολιτικούς.

Τρίτη πραγματολογική θεωρία σχετική με την κατασκευή κοινωνικών ταυτοτήτων είναι οι πραγματολογικές προϋποθέσεις. Οι υποθέσεις αυτές – ή οι παραδοχές – συμβάλλουν στην κατασκευή μιας συγκεκριμένης ταυτότητας εκ μέρους του πομπού. Αυτό, σύμφωνα με τους Αρχάκη και Τσάκωνα, συμβαίνει επειδή οι πραγματολογικές προϋποθέσεις είναι ενδεικτικές των απόψεων, των αξιών και των θεωριών του ίδιου του πομπού⁶⁷.

Σε αυτό το σημείο αξίζει να τονιστεί ότι οι Αρχάκης και Τσάκωνα, στο βιβλίο τους «Ταυτότητες, Αφηγήσεις και Γλωσσική Εκπαίδευση» αναφέρονται κυρίως σε ομιλητές και συνομιλίες, κυρίως προφορικές. Παρόλα αυτά, επειδή ο κοινός παρονομαστής είναι η επικοινωνία και η αφήγηση, για την παρούσα εργασία χρησιμοποιήθηκαν κάποιες θεωρίες οι οποίες θεωρήθηκαν σχετικές και χρήσιμες και προσαρμόστηκαν στις ανάγκες του θέματός της.

⁶⁶ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 41-42.

⁶⁷ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 43.

Συνεχίζοντας, σημαντική έννοια για την κατασκευή ταυτότητας είναι και η έννοια των κοινοτήτων πρακτικής. Ως κοινότητες πρακτικής νοούνται οι πολλές και διαφορετικές κατηγοριοποιήσεις και οι διαφορετικές ταυτότητες που μπορεί να κατέχει ένα άτομο, μιας και αυτό δεν χαρακτηρίζεται αποκλειστικά από τις ταυτότητες που του δόθηκαν ως κληρονομιά. Για την έννοια αυτή η ταυτότητα ενός ατόμου δεν προκύπτει από την ένταξή του σε απόλυτες ομάδες που χαρακτηρίζονται από πλήρη ομοιογένεια. Οι Holmes και Meyerhoff υποστήριζαν ότι οι κοινότητες πρακτικής μπορούν να προσδιοριστούν από την ποιότητα επαφής που υπάρχει μεταξύ των μελών μιας ομάδας, και όχι από την ποσότητα των επαφών των μελών αυτών⁶⁸. Στο ίδιο μήκος κύματος, οι Eckert και Mc Connell-Ginet κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι τα μέλη μιας ομάδας που μοιράζονται μια κοινή ταυτότητα ανήκουν σε αυτή επειδή έχουν έναν κοινό σκοπό, μια κοινή επιδίωξη. Εξαιτίας του σκοπού αυτού, κοινές είναι και οι δεσμεύσεις τους καθώς επίσης και τα ενδιαφέροντα αλλά και οι αξίες τους. Από τα παραπάνω προκύπτει ότι οι ταυτότητες ενός ατόμου κατασκευάζονται εν πολλοίς με βάση τον βαθμό συμμετοχής του ατόμου αυτού σε κοινότητες πρακτικής, κυρίως επειδή τα άτομα μπορούν να χειριστούν τη συμμετοχή τους σε διάφορες ομάδες⁶⁹.

Με την κατασκευή ταυτοτήτων, εκτός των θεωριών και των εννοιών που αναφέρονται παραπάνω, έχει ασχοληθεί και η κριτική ανάλυση λόγου. Σύμφωνα με την κριτική ανάλυση λόγου, ο λόγος δεν ανταλακλά την πραγματικότητα αλλά συγκροτεί ο ίδιος μία, συγκροτώντας παράλληλα και άτομα – άρα και τις ταυτότητές τους. Παρομοίως, η αφηγηματική ανάλυση δίνει επίσης μεγάλη έμφαση στον ρόλο του λόγου για την κατασκευή ταυτοτήτων. Μάλιστα, για την αφηγηματική ανάλυση, ο λόγος και οι αφηγήσεις είναι τα βασικά στοιχεία που συγκροτούν την νοητική και κοινωνική μας πραγματικότητα⁷⁰.

⁶⁸ Για τους ίδιους επιστήμονες, η ποσότητα των επαφών, δηλαδή οι δεσμοί που ενώνουν τα άτομα που ανήκουν σε μια ομάδα, χαρακτηρίζει τα κοινωνικά δίκτυα και όχι τις κοινότητες πρακτικής.

⁶⁹ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 44-45.

⁷⁰ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 51-53.

Συνεχίζοντας με τον λόγο και την κατασκευή ταυτοτήτων, η θεωρία περί κοινωνικής κατασκευής της ταυτότητας καταλήγει στο ότι οι ταυτότητες δεν μπορούν να κατανοηθούν ανεξάρτητα από τον λόγο. Για την συγκεκριμένη θεωρία οι ταυτότητες αποτελούν διαδικασίες πολιτικής διαπραγμάτευσης μέσω του λόγου, ο οποίος είτε αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα είτε διαμορφώνει μια αλήθεια διαφορετική από την υπάρχουσα⁷¹.

Για τους Αρχάκη και Τσάκωνα, από την άλλη, ο λόγος αιωρείται ανάμεσα στο δίπολο δομή-ατομική δράση. Για τους ίδιους, ο λόγος μπορεί να αποτελέσει έναν μηχανισμό επιβολής και αναπαραγωγής αξιών και ιδεολογιών, διαιωνίζοντας έτσι υπάρχουσες δομές και κοινωνίες. Παράλληλα, όμως, ο λόγος μπορεί να αποτελεί και μια πρακτική μεταβολής αυτών των δομών⁷².

⁷¹ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 53-55.

⁷² Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 55.

Τρίτο Κεφάλαιο: Η ανάλυση της ταυτότητας μέσω της ανάλυσης της αφήγησης

Το μοντέλο του Labov

Για να αναλυθεί μια ταυτότητα πρέπει να αναλυθεί και ο τρόπος με τον οποίο αυτή συγκροτείται και κατασκευάζεται. Έτσι, για την ανάλυση μιας ταυτότητας που κατασκευάζεται μέσω της αφήγησης, είναι αναγκαία η μελέτη και η ανάλυση της αφήγησης που δημιούργησε – ή προσπάθησε να δημιουργήσει – την εν λόγω ταυτότητα. Σχετικά με την ανάλυση μιας ταυτότητας που δημιουργείται μέσω αφηγήσεων υπάρχει ένα μεθοδολογικό εργαλείο το οποίο βασίζεται στην θεωρία του Λαμπόφ και την δική του μεθοδολογία ανάλυσης της αφήγησης. Το μοντέλο του Λαμπόφ βασίζεται ουσιαστικά σε έξι ερωτήσεις τις οποίες καλείται να απαντήσει ένα κείμενο μέσω του περιεχομένου του – ή σε έξι χαρακτηριστικά τα οποία συναντώνται στα κείμενα που αναλύονται. Κατά το μοντέλο αυτό, δίνεται η δυνατότητα να απομονωθούν συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, τα δομικά στοιχεία, του κειμένου που αναλύονται κάθε φορά και με αυτό τον τρόπο δεν τονίζεται μόνο η δράση και η εξέλιξή της, αλλά και άλλα σημαντικά στοιχεία της αφήγησης.

Σύμφωνα με τον Λαμπόφ, κάθε αφηγηματικό κείμενο⁷³ περιλαμβάνει κάποιες αφηγηματικές προτάσεις οι οποίες παρουσιάζονται χρονικά και σύμφωνα με όσα θέλει να παρουσιάσει ο πομπός τους. Ως αφηγηματική πρόταση νοείται από τον Λαμπόφ η μονάδα που αποτυπώνει γλωσσικά την δράση και την εξέλιξή της. Οι αφηγηματικές αυτές προτάσεις είναι τουλάχιστον δύο κάθε φορά, αν όχι περισσότερες. Επίσης, σύμφωνα με τον Λαμπόφ, ένα αφηγηματικό κείμενο αναφέρεται σε γεγονότα που είναι αξιομνημόνευτα. Τέτοια γεγονότα είναι όσα δεν ανήκουν σε καθημερινές συμβάσεις και ξεφεύγουν από την τυπική καθημερινότητα.

⁷³ Ως τέτοιο νοείται κάθε κείμενο που αναφέρεται σε μια διαδοχή παρελθοντικών γεγονότων. Υπάρχουν δε και τα προτυπικά αφηγηματικά κείμενα, τα οποία αναφέρονται σε μη αναμενόμενες διαδοχές παρελθοντικών γεγονότων.

Επειδή, όμως, κάθε κοινωνία βασίζεται σε δικά της πρότυπα και έχει διαφορετική καθημερινότητα, η ερμηνεία ενός γεγονότος ως αξιομνημόνευτο ποικίλλει από κοινωνία σε κοινωνία και αυτό αποτελεί έναν παράγοντα που πρέπει να λαμβάνεται υπόψιν κάθε φορά, σε κάθε αφηγηματική ανάλυση που επιχειρείται⁷⁴.

Επιστρέφοντας στο μοντέλο του Λαμπόφ, αξίζει να τονιστεί ότι αυτό χρησιμοποιείται από τον ίδιο για προσωπικές αφηγήσεις, αλλά αποτελεί ένα χρήσιμο εργαλείο για κάθε είδους αφήγηση. Σε αυτό το μοντέλο βασική είναι η διάκριση μεταξύ αφηγηματικών και ελεύθερων προτάσεων. Στις πρώτες ανήκουν όλες οι προτάσεις που αναφέρονται σε γεγονότα και τα παρουσιάζουν διαδοχικά, με βάση τον χρόνο κατά τον οποίο αυτά διαδραματίστηκαν – με βάση την εξέλιξη δράσης. Στις ελεύθερες προτάσεις, από την άλλη, ανήκουν οι προτάσεις των οποίων οι λειτουργίες ποικίλλουν και εντοπίζονται όχι σε μία, αλλά σε πολλές κατηγορίες⁷⁵, οι οποίες πλαισιώνουν την εξέλιξη της δράσης. Οι ελεύθερες προτάσεις δεν αναφέρονται σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή του παρελθόντος, αλλά σε κάποιο γενικότερο πλαίσιο παρελθοντικό, προσδίδουν σε ανθρώπους και σε καταστάσεις μόνιμης ή μεγάλης διάρκειας ιδιότητες και έχουν ως στόχο την απόδοση της σειράς παρελθοντικών γεγονότων, γι αυτό και δεν παρουσιάζουν περιορισμούς στην θέση ή την εμφάνισή τους⁷⁶.

Σύμφωνα με το μοντέλο του Λαμπόφ, οι αφηγήσεις αποτελούνται από έξι δομικές κατηγορίες. Οι κατηγορίες αυτές είναι η περίληψη/σύνοψη, ο προσανατολισμός, η δράση/κλιμάκωση/επιπλοκές, η αξιολόγηση, η λύση/αποτέλεσμα και το επιμύθιο⁷⁷. Σε απλές αφηγήσεις τα στοιχεία αυτά υπάρχουν στο σύνολό τους και μάλιστα με την σειρά που αναφέρονται παραπάνω. Αντιθέτως, σε πιο σύνθετες

⁷⁴ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 70-71.

⁷⁵ Οι κατηγορίες αυτές είναι η περίληψη, ο προσανατολισμός, η αξιολόγηση, η επίλυση, η δράση και το κλείσιμο και αναλύονται παρακάτω.

⁷⁶ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδες: 71-72.

⁷⁷ Κακαβούλια Μαρία (2001), «Αφηγηματικές τεχνικές στον ειδησεογραφικό λόγο», Περιοδικό Γλωσσολογία, τεύχος 13.

αφηγήσεις τα δομικά στοιχεία αυτά μπορεί είτε να εμφανίζονται με διαφορετική σειρά μέσα στην αφήγηση είτε και να μην εμφανίζονται όλα⁷⁸.

Ξεκινώντας με την περίληψη/ σύνοψη, αυτή δηλώνει το θέμα του κειμένου και σηματοδοτεί την έναρξη της ιστορίας που πρόκειται να αφηγηθεί ο πομπός⁷⁹. Συνήθως ο αφηγητής χρησιμοποιεί προεξαγγελτικές συνεισφορές, στις οποίες πολλές φορές προσθέτει και στοιχεία αξιολογήσεων και προσανατολισμού. Από αυτό κιόλας το σημείο ο πομπός προσπαθεί να επικαλεστεί κοινές εμπειρίες και μνήμες με τους δέκτες και γι αυτό το σκοπό χρησιμοποιεί ανάλογες φράσεις και εκφράσεις⁸⁰. Πρωταρχικό μέλημα κάθε πομπού είναι να αποκτήσει την προσοχή των δεκτών της αφήγησης και να αποσπάσει την συγκατάθεσή τους για όσα πρόκειται να αφηγηθεί. Με το στοιχείο της περίληψης/σύνοψης απαντάται το ερώτημα “Περί τίνος πρόκειται;”⁸¹. Πολλές φορές η περίληψη αποτελείται από μόνο μία πρόταση, η οποία έχει ως στόχο να συνοψίσει το σύνολο της αφήγησης και να προσελκύσει την προσοχή του δέκτη⁸².

Επόμενο δομικό στοιχείο της αφήγησης, σύμφωνα με το μοντέλο του Λαμπόφ, είναι αυτό του προσανατολισμού. Ο προσανατολισμός δίνει στον δέκτη γενικές πληροφορίες για όσα πρόκειται να ακολουθήσουν, αναφορικά με τα πρόσωπα, τις δράσεις, τον χρόνο, τον τόπο και τις καταστάσεις⁸³, χωρίς όμως να δίνονται στοιχεία για τα ίδια τα γεγονότα⁸⁴. Με αυτό το στοιχείο απαντώνται οι ερωτήσεις “Ποιος;”, “Τι;”, “Πότε;” και “Πού;”. Χαρακτηρίζεται από ρήματα που βρίσκονται σε παρελθοντικούς χρόνους, για να δοθούν πληροφορίες υποδομής, ενώ ο

⁷⁸ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁷⁹ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁸⁰ Σε περιπτώσεις προφορικών αφηγήσεων, οι φράσεις αυτές είναι για παράδειγμα «Θυμάστε;» και παρόμοιες.

⁸¹ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 72.

⁸² Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁸³ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁸⁴ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

αφηγηματικός ενεστώτας χρησιμοποιείται για την μετάβαση στα σημεία κατά το οποία η δράση της αφήγησης κορυφώνεται⁸⁵.

Στη συνέχεια, η εξέλιξη της δράσης απαντά στο ερώτημα “Και μετά τι έγινε;” και παρουσιάζει χρονικά και αιτιακά τις πράξεις που οδηγούν στην ολοκλήρωση της αφήγησης⁸⁶. Κατά την κορύφωση της δράσης, κάποια από τα γεγονότα της αφήγησης διαταράσσουν τη συνήθη ισορροπία, κάτι που γλωσσικά αποτυπώνεται με τον αφηγηματικό ενεστώτα, τον ευθύ λόγο και το αφηγηματικό “να”. Με αυτά τα γλωσσικά μέσα ο πομπός καταφέρνει να μεταδώσει στον δέκτη μια αίσθηση εγγύτητας μεταξύ της αφηγηματικής πραγματικότητας και τον κόσμο της επικοινωνιακής περιστασης⁸⁷.

Επόμενο δομικό στοιχείο του μοντέλου του Λαμπόφ είναι αυτό της επίλυσης, το οποίο περιγράφει πράξεις που επιλύουν την κρίση και επιφέρουν την αποκατάσταση στο αφήγημα⁸⁸. Στην επίλυση δίνεται η απάντηση στο ερώτημα «Τελικά τι έγινε;», καθώς σε αυτή παρουσιάζονται και οι επιπτώσεις της διατάραξης της ισορροπίας – εκτός του τρόπου ανάκτησής της⁸⁹. Βέβαια, απάντηση στο αρχικό ερώτημα μπορεί να μην δοθεί μέσω της αφήγησης, αλλά αυτή να καταφέρνει μια καταγραφή ενός προβλήματος ή ενός ερωτήματος⁹⁰.

Ακόμη ένα δομικό στοιχείο του εξεταζόμενου μοντέλου είναι αυτό της (επι)λύσης/ αποτελέσματος. Αυτό το στοιχείο ενώνει την αφήγηση με το παρόν του δέκτη, τον οποίο επαναφέρει στην κατάσταση πριν την έναρξη της αφήγησης και εμφανίζεται στο τέλος της αφήγησης. Το κλείσιμο αποκλείει κάθε πιθανότητα παροχής νέων πληροφοριών από τον πομπό στον δέκτη, επειδή σε αυτό το σημείο ο πομπός ολοκληρώνει την αφήγησή του και διατυπώνει γενικές παρατηρήσεις και

⁸⁵ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 73.

⁸⁶ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁸⁷ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 73.

⁸⁸ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁸⁹ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 73.

⁹⁰ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

συμπεράσματα⁹¹. Ουσιαστικά σε αυτό το σημείο απαντάται η ερώτηση «Πώς τέλειωσαν όλα;».

Τελευταίο και πολύ σημαντικό στοιχείο από τα δομικά του μοντέλου του Λαμπόφ είναι αυτό της αξιολόγησης, το οποίο παρουσιάζει την εκτίμηση της κρίσης του πομπού⁹² και υποδεικνύει την εμπλοκή του στην αφήγησή του⁹³. Η αξιολόγηση απαντά στο ερώτημα «Και λοιπόν;» και προσπαθεί να αναδείξει τους λόγους για τους οποίους η αφήγηση έχει την συγκεκριμένη δομή και το συγκεκριμένο περιεχόμενο. Το στοιχείο της αξιολόγησης μπορεί αρκετά συχνά να βρίσκεται διάσπαρτο μέσα σε όλη την αφήγηση και να μην εντοπίζεται κάπου συγκεκριμένα.

Κατά τον Λαμπόφ η αξιολόγηση διαχωρίζεται σε εσωτερική και εξωτερική. Στην εξωτερική αφήγηση ο πομπός σχολιάζει ρητά τα γεγονότα σταματώντας την ροή της αφήγησης και ορίζοντας ο ίδιος τον σκοπό της. Από την άλλη, στην εσωτερική αξιολόγηση ο σχολιασμός του αφηγητή δεν είναι ευθύς. Αντίθετα, αυτός προκύπτει μέσα από την ίδια την αφήγηση και μέσα από διάφορες γλωσσικές τεχνικές που χρησιμοποιεί ο κάθε αφηγητής⁹⁴.

Οι τεχνικές αυτές περιλαμβάνουν την επανάληψη, που δίνει έμφαση σε μια συγκεκριμένη δράση, και τον ευθύ λόγο, ο οποίος προσδίδει ζωντάνια στην αφήγηση και προσπαθεί να προσελκύσει την προσοχή του δέκτη και να διατηρήσει το ενδιαφέρον του. Άλλα γλωσσικά χαρακτηριστικά του στοιχείου της αξιολόγησης είναι η χρήση μεταφορών και συγκεκριμένων λέξεων – επιθέτων, επιρρημάτων, ρημάτων, ουσιαστικών – ή και φράσεων⁹⁵.

Στο μοντέλο ανάλυσης που αναλύεται παραπάνω θα βασιστεί και η ανάλυση που θα γίνει στην παρούσα εργασία. Το μοντέλο ανάλυσης του Λαμπόφ θεωρήθηκε το ιδανικό για την παρούσα ανάλυση επειδή περιλαμβάνει στοιχεία τα οποία λείπουν

⁹¹ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 74.

⁹² Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁹³ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

⁹⁴ Αρχάκης Αργύρης και Τσάκωνα Βίλλυ, όπου παραπάνω, σελίδα: 74.

⁹⁵ Κακαβούλια Μαρία, 2001, όπου παραπάνω.

από άλλα αντίστοιχα μοντέλα. Το υλικό που θα αναλυθεί, όπως έχει ήδη αναφερθεί, προέρχεται από τεύχη του βασικότερου περιοδικού που κυκλοφορεί ηλεκτρονικά από το Ισλαμικό Κράτος, το Dabiq, το οποίο εκδίδεται ηλεκτρονικά και η πρόσβαση σε αυτό είναι ελεύθερη από όλους.

Τέταρτο Κεφάλαιο: Το Ισλαμικό Κράτος και η ιδεολογία του

Όπως αυτή προέκυψε από την ιστορία και τις ρίζες του

Το Ισλαμικό Κράτος δεν είναι μια απλή τρομοκρατική οργάνωση, όπως χαρακτηρίζεται από πολλά δυτικά Μέσα. Είναι μια ομάδα οργανωμένη τόσο πολιτικά όσο και στρατιωτικά και έχει ως βασικό της στόχο, πλέον, την δημιουργία ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου. Το σημερινό Ισλαμικό Κράτος ιδρύθηκε το 1999 με το όνομα Jamaat al-Tahwid wa-i-Jihad και υπό τον Abu Musab al-Zarqawi. Την ίδια χρονιά ο αλ-Ζαρκάουι συναντήθηκε με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν⁹⁶ και οι μεταξύ τους σχέσεις ήταν πάντα τεταμένες. Μετά την εισβολή των Ηνωμένων Πολιτειών στο Ιράκ, το 2003, ο αλ-Ζαρκάουι ξεκίνησε δυναμικά δράσεις εναντίον των Αμερικανικών Δυνάμεων στη χώρα και στρεφόταν με τον ίδιο δυναμισμό και εναντίον των Συτών, τους οποίους ο Ζαρκάουι χαρακτήριζε προδότες. Το 2004 η οργάνωση του αλ-Ζαρκάουι έγινε και επισήμως μέρος της Αλ-Κάιντα – κάτι σαν θυγατρική της – με τον Ζαρκάουι να δίνει τον όρκο υποτέλειας στον Μπιν Λάντεν⁹⁷.

Το όνομα της οργάνωσης έγινε πλέον Αλ-Κάιντα του Ιράκ – AQI – αλλά κατάφερε να ενδυναμώσει την αυτονομία του στο Ιράκ, όπου και ουσιαστικά εφήρμοζε μια τακτική περισσότερο επιθετική και βίαιη από αυτή της Αλ-Κάιντα. Τελικά ο Ζαρκάουι σκοτώθηκε το 2006 κατά την διάρκεια κάποιων από αέρος βομβαρδισμών των Ηνωμένων Πολιτειών. Την ίδια χρονιά η οργάνωση μετονομάστηκε Ισλαμικό Κράτος⁹⁸, δείχνοντας έτσι την πρόθεσή της να

⁹⁶ Αρχηγός της τρομοκρατικής οργάνωσης Αλ-Κάιντα. Al- Qaeda στα Αραβικά σημαίνει «Βάση».

⁹⁷ Friedland Elliot, *Special Report: The Islamic State*, The Clarion Project, (May 2015), σελίδες: 6-8.

⁹⁸ Η χρήση του όρου γίνεται για λόγους ευκολίας, επειδή η συγκεκριμένη οργάνωση είναι ευρέως γνωστή με την εν λόγω ονομασία. Αξίζει να σημειωθεί ότι από την ερευνητρια και συγγραφέα της παρούσας εργασίας ο αποδεκτός για την οργάνωση όρος είναι Daesh, όρος ο οποίος αποτελεί ένα ακρωνύμιο της Αραβικής φράσης al-Dawla al-Islamiya al-Iraq al-Sham, η οποία σημαίνει 'Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε'. Παρά το ότι Daesh και ISIS εκφράζουν, ως όροι, το ίδιο πράγμα, τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους αρνούνται τον χαρακτηρισμό Daesh για την οργάνωσή τους. Αυτό συμβαίνει κυρίως για λόγους κύρους. Με τη λέξη 'κράτος' δίνεται – έστω

δημιουργήσει στην περιοχή του Ιράκ και του Λεβάντε ένα κράτος που θα βασιζόταν στη Σαρία, δηλαδή στον Ισλαμικό Νόμο. Παρά τις δυσκολίες⁹⁹, το Ισλαμικό Κράτος κατάφερε να στρατολογήσει αρκετούς από την περιοχή Άνμπαρ και, αργότερα, από τις γύρω περιοχές¹⁰⁰. Το 2010 ήταν η χρονιά κατά την οποία ο Άμπου Μπακρ Αλ-Μπαγκντάντι ανέλαβε την αρχηγία του Ισλαμικού Κράτους και από Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ το μετονόμασε σε Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και της Συρίας¹⁰¹, θέλοντας να επιδείξει με αυτό τον τρόπο αυξημένη δύναμη¹⁰². Μετά την έναρξη του εμφυλίου πολέμου στη Συρία και ως το 2014 το Ισλαμικό Κράτος κατάφερε να αυξήσει κατά πολύ την δύναμή του τόσο στο Ιράκ όσο και στη Συρία. Ως απόδειξη της αύξησης αυτής της δύναμης ήρθε τον Ιούνιο του 2014¹⁰³ η ανακήρυξη του Χαλιφάτου από τον Άμπου Μπακρ αλ-Μπαγκντάντι, με τον ίδιο να αυτο-ανακηρύσσεται Χαλίφης Ιμπραήμ¹⁰⁴.

μόνο λεκτικά σε πρώτη φάση – μια νομική και νόμιμη υπόσταση στην εν λόγω οργάνωση. Βέβαια, σύμφωνα με το Διεθνές Δικαίο, για να θεωρηθεί πως υπάρχει κράτος, αυτό πρέπει να αποτελείται από έναν λαό, ο οποίος κυβερνάται από μια κυβέρνηση και εδρεύει σε ένα συγκεκριμένο έδαφος. Από αυτά τα τρία στοιχεία η οργάνωση του Daesh έχει μόνο τον λαό, ο οποίος μάλιστα δεν είναι συγκεκριμένος, αν ληφθούν υπόψη οι ‘μοναχικοί λύκοι’ – έτσι χαρακτηρίζονται τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους που δρουν μόνα τους κατά τις επιθέσεις της οργάνωσης – και όσοι κατά καιρούς μεταναστεύουν σε μέρη τα οποία κατέχει η οργάνωση. Όσον αφορά τα άλλα δύο κριτήρια για την δημιουργία ενός κράτους – έδαφος, κυβέρνηση – η κυβέρνηση δεν είναι συγκεκριμένη ποτέ, αλλά οι οδηγίες δίνονται από τους εκάστοτε αρχηγούς και αξιωματούχους και η ιεραρχία δεν βασίζεται σε συγκεκριμένους κανόνες. Επίσης, τα εδάφη που κατέχει η οργάνωση δεν είναι ποτέ συγκεκριμένα, επειδή υπό τον έλεγχο της παίρνουν εδάφη μετά από νίκες της σε πεδία μαχών και από αυτόν χάνονται εδάφη μετά από ήττες της – άρα δεν υπάρχουν συγκεκριμένα εδάφη και σύνορα που ανήκουν στο Ισλαμικό Κράτος. Μετά από όλα αυτά αξίζει να σημειωθεί ότι ο όρος ‘Ισλαμικό Κράτος’ έχει γίνει πλέον παγκοσμίως αποδεκτός και χρησιμοποιείται ευρέως, για πολλούς λόγους. Παρά τις όποιες διαφωνίες, ο εν λόγω όρος χρησιμοποιείται και στην παρούσα εργασία για λόγους που άπτονται κυρίως της ευκολίας των αναγνωστών του πονήματος αυτού.

⁹⁹ Με την άνοδο του Ισλαμικού Κράτους, πολλοί Ιρακινοί αντιτάχθηκαν στην εν λόγω οργάνωση εξαιτίας τόσο των όσων πρέσβευε όσο και εξαιτίας των αγριοτήτων στις οποίες είχε προβεί. Τοπικές φυλές υποστηριζόμενες από τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής κατάφεραν να οπλιστούν και να πολεμήσουν εναντίον του Ισλαμικού Κράτους του Ιράκ – ISI – και να το εκδιώξουν από την περιοχή της Φαλλούτζα, που αποτελούσε την αρχική του βάση.

¹⁰⁰ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδες: 8-9.

¹⁰¹ Islamic State of Iraq and Syria, ή διαφορετικά ISIS.

¹⁰² Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδα: 10.

¹⁰³ Συγκεκριμένα στις 29 Ιουνίου 2014, πρώτη ημέρα του Ραμαζανιού.

¹⁰⁴ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδες: 10-11.

Η βάση της ιδεολογίας του Ισλαμικού Κράτους είναι ο Σαλαφισμός, για τον οποίο το κράτος και η θρησκεία του Ισλάμ ταυτίζονται, άρα το εκάστοτε κράτος οφείλει να εφαρμόζει στο εσωτερικό του τη Σαρία¹⁰⁵, κάτι που επιβάλλεται στα μέρη που ελέγχει το Ισλαμικό Κράτος. Η ιδεολογία του Ισλαμικού Κράτους είναι σχεδόν ίδια με αυτή των Ταλιμπάν και της Αλ-Κάιντα. Η μόνη τους διαφορά βρίσκεται στην κατάλληλη χρονική στιγμή και τις γενικότερες προϋποθέσεις που απαιτούνται από την κάθε ομάδα από τις παραπάνω για την ίδρυση του Ισλαμικού Χαλιφάτου¹⁰⁶.

Η ιδεολογία του Σαλαφισμού, γενικότερα, βασίζεται εν πολλοίς στην ιδέα της επιστροφής στην ‘καθαρή’ μορφή του Ισλάμ. Ως τέτοια θεωρείται η μορφή του Ισλάμ κατά την εποχή του Μωάμεθ, των διαδόχων του και, γενικότερα, των πρώτων Μουσουλμάνων και οι Σαλαφιστές προσπαθούν να μιμούνται τον τρόπο ζωής των πρώτων Μουσουλμάνων και του Προφήτη Μωάμεθ. Σύμφωνα με τους Σαλαφιστές, όσοι Μουσουλμάνοι αποκλίνουν έστω και λίγο από την αυστηρή – δική τους – ερμηνεία για το Ισλάμ, χαρακτηρίζονται αιρετικοί¹⁰⁷ και η ποινή που τους αρμόζει είναι ο θάνατος. Το κίνημα του Σαλαφισμού έχει τις ρίζες του στην Αίγυπτο – έδρα των Αδελφών Μουσουλμάνων σήμερα – και συνδέεται στενά με το κίνημα του Ουαχαμπισμού¹⁰⁸, ο οποίος αποτελεί παρακλάδι του Σαλαφισμού. Εκτός του κινήματος του Ουαχαμπισμού, στο εσωτερικό του Σαλαφισμού υπάρχει και μια ιδεολογική διάσπαση ως προς τη χρήση της βίας και την εμπλοκή κατά την πολιτική διαδικασία.

Εκτός του Σαλαφισμού, σημαντικός παράγοντας επιρροής για όλους τους τζιχαντιστές, άρα και τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους, είναι και ο Σαγίντ Κουτμπ. Στον Κουτμπ, στον οποίο βασίστηκε η ιδεολογία των Αδελφών Μουσουλμάνων της

¹⁰⁵ Ο Ισλαμικός Νόμος.

¹⁰⁶ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδα: 13.

¹⁰⁷ Στην παρούσα εργασία μπορεί να απαντηθούν και ως «Τακφίρ», που είναι η αραβική λέξη για τον αιρετικό.

¹⁰⁸ Ο Ουαχαμπισμός, Wahhabism, ξεκίνησε από τον κληρικό Μοχάμαντ Ιμπν Αμπντ αλ-Ουαχάμπ (Muhammad ibn Abd al-Wahhab) ο οποίος ερμήνευε το Ισλάμ με αυστηρό και απόλυτο τρόπο. Ο Ουαχαμπισμός σήμερα έχει την έδρα του στη Σαουδική Αραβία, της οποίας αποτελεί το βασικό και επίσημο δόγμα.

Αιγύπτου, εισήγαγε στην ιδεολογία του τζιχάντ την έννοια της άγνοιας¹⁰⁹. Για τον Κουτμπ ο όρος της άγνοιας περιλαμβάνει και οτιδήποτε δεν ανήκει στην αυστηρή τήρηση της Σαρία. Με βάση το σκεπτικό του αυτό, όποιος δεν ακολουθεί τον Ισλαμικό Νόμο ζει στην άγνοια, στο σκοτάδι. Οι ιδέες του Κουτμπ υιοθετήθηκαν και εξελίχθηκαν και από άλλους τζιχαντιστές και θεωρητικούς υποστηρικτές του¹¹⁰.

Με βάση την ιδεολογία του, το Ισλαμικό Κράτος έχει χτίσει τόσο τις λειτουργίες του όσο και τους στόχους του. Αρχικός και βασικός του στόχος είναι η εξάπλωση της δύναμής του στο Ιράκ και τη Συρία και στη συνέχεια η εξάπλωση της δύναμης αυτής σε όλες τις γειτονικές σονιτικές χώρες της περιοχής¹¹¹. Από τον Ιούνιο του 2014 υπέρτατος στόχος όλων είναι η δημιουργία ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου, το οποίο και θα αποτελέσει μια νέα εκδοχή του κράτους που είχε δημιουργήσει ο Μωάμεθ τον 7^ο αιώνα.

Εκτός της γενικής του ιδεολογίας, καλό θα ήταν σε αυτό το σημείο να γίνει αναφορά και στην λειτουργία και δομή του Ισλαμικού Κράτους, κάτι που θα βοηθήσει στην καλύτερη κατανόηση των όσων πρόκειται να ακολουθήσουν στην παρούσα εργασία. Αρχηγός του Ισλαμικού Κράτους είναι ο Άμπου Μπακρ αλ-Μπαγκντάντι, ο οποίος στην ομιλία του στις 29 Ιουνίου 2014 ανακήρυξε την δημιουργία του Χαλιφάτου με αρχηγό του τον ίδιο. Στο πλευρό του Μπαγκντάντι βρίσκονται από την ανάληψη της αρχηγίας του πολλοί σύμβουλοι, οι οποίοι αυξήθηκαν μετά την ανακήρυξη του Χαλιφάτου – με σκοπό την καλύτερη λειτουργία και του Χαλιφάτου. Κάθε σύμβουλος και διοικητικός που ανήκει στον κύκλο του Μπαγκντάντι έχει δικές του ευθύνες και δικό του τομέα δράσης¹¹².

¹⁰⁹ Ως άγνοια – ή jahiliyyah – νοείται η κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι Άραβες πριν την εμφάνιση του Ισλάμ. Σύμφωνα με την έννοια αυτή, οι Άραβες βρίσκονταν σε μια σχεδόν βάρβαρη κατάσταση πριν την εμφάνιση του Ισλάμ στον Αραβικό κόσμο.

¹¹⁰ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδες: 13-14.

¹¹¹ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδα: 16.

¹¹² Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδα: 17.

Ιεραρχικά, ακριβώς υπό του Μπαγκντάντι βρίσκονται δύο Υπουργοί¹¹³, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για το Ιράκ και τη Συρία αντίστοιχα. Εκτός αυτών, υπάρχει ένα πλήρως στελεχωμένο γραφείο – λειτουργεί ως υπερυπουργείο του Ισλαμικού Κράτους – , στο οποίο οι εργαζόμενοι έχουν τις δικές τους εξουσίες και αρμοδιότητες και πληρώνονται με βάση τα προσόντα και τις υπηρεσίες τους. Ξεχωριστά Υπουργεία υπάρχουν, επίσης, για την διευθέτηση των οικονομικών, των μεταφορών, ακόμη και τις ανάγκες των ξένων μαχητών¹¹⁴ του Ισλαμικού Κράτους. Ένα από τα βασικότερα, αν όχι το βασικότερο, Υπουργείο του Ισλαμικού Κράτους είναι το Γραφείο Πολέμου, το οποίο εξειδικεύεται σε τεχνικές πολέμου και απαρτίζεται κυρίως από πρώην υψηλόβαθμα στελέχη του Ιρακινού Στρατού, όπως αυτός ήταν διαμορφωμένος και στελεχωμένος κατά την διακυβέρνηση του Σαντάμ Χουσεΐν¹¹⁵.

Σε περιφερειακό επίπεδο, κάθε επαρχία έχει τον δικό της κυβερνήτη, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την διαχείριση της περιοχής του. Εκτός αυτού, σε κάθε περιοχή λειτουργούν Δικαστήρια, τα οποία βασίζονται στη Σαρία, ακόμη και νοσοκομεία. Το Ισλαμικό Κράτος, επίσης, φροντίζει ακόμη και για την εκπαίδευση των παιδιών του¹¹⁶. Εκτός των παραπάνω, το Ισλαμικό Κράτος έχει ιδρύσει και την δική του Αστυνομία Ηθικής, οι εργαζόμενοι της οποίας είναι υπεύθυνοι για την τήρηση της Σαρία σε πρακτικό επίπεδο, στην καθημερινότητα των ανθρώπων. Σε περίπτωση παράβασης της Σαρία, οι πιθανές ποινές είναι το μαστίγωμα, ο ακρωτηριασμός, ο λιθοβολισμός, ακόμη και η σταύρωση¹¹⁷.

¹¹³ Στην παρούσα εργασία, κάθε φορά που γίνεται λόγος για Υπουργεία, Υπουργούς και παρόμοιες Υπηρεσίες του Ισλαμικού Κράτους αυτό γίνεται καταχρηστικά, για να γίνει αντιληπτός ο τρόπος που αυτά λειτουργούν εντός των δομών του Ισλαμικού Κράτους.

¹¹⁴ Ξένοι μαχητές υπέρ του τζιχάντ θεωρούνται για το Ισλαμικό Κράτος όσοι έχουν ενταχθεί σε αυτό, αλλά δεν ανήκουν στον Αραβικό Κόσμο. Πολλοί από αυτούς ονομάζονται και «μοναχικοί λύκοι» επειδή πολλές φορές δρουν μόνοι τους κατά την διάρκεια τρομοκρατικών επιθέσεων, συνήθως στις χώρες στις οποίες διαμένουν.

¹¹⁵ Ο Σαντάμ Χουσεΐν διετέλεσε Πρόεδρος του Ιράκ από το 1979 έως το 2003, όταν και έλαβε χώρα στρατιωτική επίθεση των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής στο Ιράκ, η οποία ακολουθήθηκε από την καθαίρεση του Χουσεΐν από την εξουσία.

¹¹⁶ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδα: 18.

¹¹⁷ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδα: 19.

Σκοπός του Ισλαμικού Κράτους είναι να δημιουργηθεί ένα Χαλιφάτο το οποίο θα είναι δομημένο και συγκροτημένο από ανθρώπους πιστούς τόσο στο Ισλάμ και τον Μωάμεθ όσο και στον ίδιο τον Μπαγκντάντι. Για να επιτευχθεί αυτό, οι δομές του Ισλαμικού Κράτους πρέπει να είναι τέτοιες ώστε να αφήνουν ικανοποιημένους όσους διαμένουν σε περιοχές που κατέχει, άρα και διαχειρίζεται, το ίδιο¹¹⁸. Άξιο αναφοράς είναι το γεγονός ότι πολλοί από τους μαχητές του Ισλαμικού Κράτους δεν κατάγονται από περιοχές που αυτό κατέχει, αλλά καταφθάνουν σε αυτές μετά από στρατολόγησή τους, η οποία είναι μια ολόκληρη διαδικασία με πολλά στάδια, τελικό των οποίων είναι συνήθως η μετάβαση του υποψήφιου μαχητή σε περιοχές όπου δρα το Ισλαμικό Κράτος.

Από όσα αναφέρθηκαν παραπάνω γίνεται αρκετά σαφής η γενική ιδεολογία του Ισλαμικού Κράτους, όπως αυτή προκύπτει από τις επιρροές που ασκήθηκαν σε αυτό από θεωρητικούς και όπως αυτή αποτυπώνεται στην λειτουργία και την δομή του. Όπως είναι λογικό η ιδεολογία αυτή διαπερνά και τα περιοδικά της οργάνωσης¹¹⁹, η οποία προσπαθεί να στρατολογήσει νέους μαχητές και να αποκτήσει όσο το δυνατόν περισσότερους υποστηρικτές, προσπαθώντας παράλληλα να μειώσει τους αντιπάλους της. Βασικό εργαλείο σε αυτή του την προσπάθεια είναι τα ηλεκτρονικά περιοδικά τα οποία κυκλοφορούν ελεύθερα στο Διαδίκτυο και είναι εύκολα προσβάσιμα από όλα τα σημεία του πλανήτη.

Το Ισλαμικό Κράτος φαίνεται να είναι πολύ καλά οργανωμένο, σε σημείο μάλιστα που καταφέρνει να πείσει ανθρώπους από όλο τον κόσμο να το ακολουθήσουν πιστά. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί ότι το Daesh έχει δικό του δίκτυο Επικοινωνίας και Ενημέρωσης, το οποίο και ουσιαστικά διαχειρίζεται ό,τι αφορά στην εικόνα της οργάνωσης και είναι υπεύθυνο για την έκδοση τόσο του Dabiq όσο και άλλων εντύπων του περιοδικού. Το περιοδικό Dabiq είναι ένα πόνημα το οποίο εκδίδεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα από το Κέντρο Μέσων και Επικοινωνίας του Ισλαμικού Κράτους, Al-Hayat. Στο πρώτο κιόλας τεύχος του

¹¹⁸ Friedland Elliot, όπου παραπάνω, σελίδα: 18.

¹¹⁹ Εκτός του Dabiq, από την οργάνωση κυκλοφορούν και άλλα περιοδικά, όπως το Rumiyah.

περιοδικού γίνεται λόγος για το περιεχόμενό του, τόσο του ίδιου τεύχους όσο και όσων θα ακολουθήσουν. Σύμφωνα με το πρώτο τεύχος του περιοδικού, κύρια θέματά του θα είναι το ταουίντ¹²⁰, η αποδοχή, ανάλυση και εφαρμογή της γνώσης¹²¹, η μετάβαση του Μωάμεθ από την Μέκκα στη Μεδδίνα¹²², το τζιχάντ και η πλειοψηφία των Μουσουλμάνων¹²³. Επίσης, σύμφωνα με το περιοδικό, αυτό περιλαμβάνει φωτογραφίες, διάφορα γεγονότα και άρθρα που σχετίζονται με το Ισλαμικό Κράτος. Το όνομα του περιοδικού, Dabiq, έχει παρθεί από μια περιοχή που βρίσκεται κοντά στο Χαλέπι της Συρίας, περιοχή που αποτελούσε κέντρο των δυνάμεων του Ισλαμικού Κράτους.

Παρακάτω ακολουθεί ανάλυση της αφήγησης που χρησιμοποιεί το εν λόγω περιοδικό. Η ανάλυση αυτή βασίζεται στο μοντέλο του Λαμπόφ, το οποίο αναλύθηκε παραπάνω στην παρούσα εργασία, και στην θεωρία της ταυτότητας. Τα άρθρα που αναλύονται προέρχονται από το περιοδικό Dabiq, και μάλιστα από τα 15 πρώτα τεύχη του.

¹²⁰ Ταουίντ (Tawhid) είναι η δήλωση μοναδικότητας του Θεού. Το ταουίντ είναι μέρος της σεχάντα, δηλαδή της ομολογίας πίστεως του Ισλάμ. Στη σεχάντα οι Μουσουλμάνοι, εκτός των άλλων, ομολογούν ότι ο Θεός είναι μεγάλος και Προφήτης Του είναι ο Μωάμεθ.

¹²¹ Στο περιοδικό Dabiq και στο Ισλάμ ο όρος αναφέρεται στην μεθοδολογία κατά την οποία οι πιστοί αντιλαμβάνονται, αναλύουν και εφαρμόζουν τα όσα ορίζει η πίστη τους μέσω του Κορανίου και της Σόννας.

¹²² Ο όρος αναφέρεται ως χίτζρα (hijrah) στο Ισλάμ, δηλαδή εγείρα.

¹²³ Εδώ αναφέρεται ο αραβικός όρος jama'ah, με τον οποίο εννοείται η πλειοψηφία της Όμματος των Μουσουλμάνων. Ως Μουσουλμανική Όμμα νοείται το σύνολο της κοινότητας των πιστών Μουσουλμάνων ανά τον κόσμο. Επειδή, όμως, πλέον η μουσουλμανική κοινότητα έχει αλλάξει και δεν εντοπίζεται μόνο στην Αραβική Χερσόνησο, πλέον ως jama'ah νοείται η πλειοψηφία των Μουσουλμάνων μιας πόλης, μιας περιοχής ή μιας χώρας. επίσης, ο όρος αναφέρεται συχνά και στην ενότητα που υπάρχει ανάμεσα στους απανταχού Μουσουλμάνους.

Πέμπτο Κεφάλαιο: Ανάλυση άρθρων του περιοδικού *Dabiq*

Με βάση το μοντέλο του Λαμπόφ

- *Ανάλυση πρώτων άρθρων του περιοδικού Dabiq*

Παρακάτω παρατίθενται στοιχεία από πέντε κύρια άρθρα του περιοδικού *Dabiq*. Σύμφωνα με τον Περικλή Πολίτη, το κύριο άρθρο ανήκει στον πυρήνα της δημοσιογραφίας γνώμης και σχολιασμού και διαμορφώθηκε, όπως και άλλα είδη λόγου, για τις ανάγκες του δημόσιου λόγου και της πειθούς. Τα άρθρα γνώμης ακολουθούν την οργάνωση του αρχαίου ρητορικού λόγου και ουσιαστικά εκφράζουν την επίσημη γραμμή του περιοδικού¹²⁴. Ξεκινώντας από κειμενικό είδος του διαλόγου και της διυποκειμενικότητας, κατέληξε να γίνει κειμενικό είδος του μονολόγου και της αντικειμενικότητας, παρά την αυξημένη του προφορικότητα. Το κύριο άρθρο αποτελεί ξεχωριστή κατηγορία σε εφημερίδες και περιοδικά και, μαζί με τα άρθρα ενημέρωσης, αποτελούν τα βασικά τους στοιχεία¹²⁵.

Τα παρακάτω άρθρα χρησιμοποιούνται από το περιοδικό *Dabiq* και το Ισλαμικό Κράτος για προπαγάνδα. Η λέξη «προπαγάνδα» προέρχεται από το λατινικό ρήμα *propagare*, που σημαίνει «να διαδώσω, να εξαπλώσω»¹²⁶. Σύμφωνα με το *Oxford English Dictionary*, προπαγάνδα θεωρείται κάθε προσπάθεια συγκεκριμένης πρακτικής που έχει ως στόχο να ενθαρρύνει μια συγκεκριμένη στάση, δράση ή και αντίδραση. Έτσι, η προπαγάνδα αποτελεί χρήσιμο εργαλείο για όσους πομπούς επιθυμούν να πείσουν τους εκάστοτε δέκτες του μηνύματός τους να λειτουργήσουν με τον τρόπο που επιθυμούν εκείνοι ή να ενστερνιστούν συγκεκριμένες απόψεις και θεωρίες. Σύμφωνα με τον Bernays¹²⁷ ο μοντέρνος τύπος προπαγάνδας αποτελεί μια προσπάθεια δημιουργίας και αλλαγής γεγονότων και καταστάσεων, η οποία έχει ως

¹²⁴ Πολίτης Περικλής, *Το κύριο άρθρο ελληνικών εφημερίδων*, Ο λόγος της μαζικής επικοινωνίας – Το ελληνικό παράδειγμα, (2008), σελίδα: 271.

¹²⁵ Πολίτης Περικλής, όπου παραπάνω, σελίδα: 274.

¹²⁶ *Oxford English Dictionary*.

¹²⁷ Bernays Edward L., *Propaganda*, Horace Liverlight, New York

στόχο την επίδραση διαφόρων αντιλήψεων του γενικού συνόλου για μια ομάδα ή μια ιδέα. Για τον ίδιο, η προπαγάνδα δεν είναι αποκλειστικά αρνητική. Αντίθετα, μπορεί να θεωρηθεί και θετική. Αυτό κρίνεται με βάση το μήνυμα που μεταδίδεται από τον πομπό και τον σκοπό για τον οποίο το μήνυμα αυτό μεταδίδεται¹²⁸.

Η πρακτική της προπαγάνδας αποτελεί ένα κοινό εργαλείο και σκοπός της είναι να δημιουργεί νέες εικόνες στο μυαλό των δεκτών της¹²⁹. Οι εικόνες αυτές αλλάζουν, ουσιαστικά την άποψη που έχουν οι δέκτες για τον κόσμο, γενικότερα. Η προπαγάνδα, σύμφωνα με τον Bernays, αποτελεί εργαλείο στα χέρια διαφόρων μειοψηφιών, οι οποίες προσδοκούν την αλλαγή της γνώμης της πλειοψηφίας και την διαμόρφωσή της προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση – την επιθυμητή από την μειοψηφία¹³⁰. Το εργαλείο της προπαγάνδας δεν χρησιμοποιείται μόνο από επαγγελματίες. Αντιθέτως, πολλές φορές είναι εργαλείο ερασιτεχνών¹³¹, οι οποίοι καταφέρνουν να πείθουν ακόμη και μορφωμένους και καλά πληροφορημένους δέκτες¹³². Από την άλλη, η μέθοδος της προπαγάνδας χρησιμοποιείται και από πολλούς ηγέτες. Οι συγκεκριμένοι ηγέτες, παρά την εξουσία που κατέχουν, έχουν χάσει το κύρος και την δύναμή τους στον λαό τους, με αποτέλεσμα να καταφεύγουν στην προπαγάνδα για να αυξήσουν την δύναμή τους και να αποκτήσουν την αποδοχή που απαιτείται για την διατήρησή τους στην εξουσία¹³³.

Αξίζει να τονιστεί από τα σημαντικότερα βιβλία προπαγάνδας του εικοστού αιώνα είναι το γνωστότερο βιβλίο του Αδόλφου Χίτλερ που έχει τον τίτλο «Ο Αγών μου»¹³⁴. Σε αυτό το βιβλίο βασίστηκε αργότερα η πολιτική του Χίτλερ και άλλες πολιτικές που βασίστηκαν στην προπαγάνδα.

¹²⁸ Bernays Edward L., όπου παραπάνω, σελίδα: 20.

¹²⁹ Bernays Edward L., όπου παραπάνω, σελίδες: 24-25.

¹³⁰ Bernays Edward L., όπου παραπάνω, σελίδα 19.

¹³¹ Bernays Edward L., όπου παραπάνω, σελίδα 25.

¹³² Bernays Edward L., όπου παραπάνω, σελίδα 23.

¹³³ Bernays Edward L., όπου παραπάνω, σελίδα: 27.

¹³⁴ Mein Kampf.

Μία τέτοια πολιτική, πολιτική προπαγάνδας, χρησιμοποιείται και από το Ισλαμικό Κράτος και το Επικοινωνιακό του Κέντρο μέσω των περιοδικών του, άρα και του *Dabiq*. Στην αρχή αυτού του μέρους, γίνεται μια γρήγορη περίληψη των άρθρων και στο τέλος όλων των περιλήψεων των άρθρων που αναλύονται υπάρχει ένας συγκεντρωτικός πίνακας με τα στοιχεία που χρειάζονται για την ανάλυση της αξιολόγησης. Τα κείμενα τα οποία αναλύονται δεν παρατίθενται σε αυτό το σημείο της εργασίας, αλλά βρίσκονται στο παράρτημά της, κυρίως λόγω οικονομίας χώρου. Επίσης, αξίζει να τονιστεί ότι επειδή οι παρούσες αφηγήσεις είναι γραπτές και όχι προφορικές, αυτές δεν παρουσιάζουν παύσεις, άσκοπες επαναλήψεις ή διορθώσεις κατά την διάρκεια της αφήγησης.

Τα κύρια άρθρα που αναλύονται παρακάτω από το περιοδικό του Ισλαμικού Κράτους, πέντε στον αριθμό, αναφέρονται γενικά στο θέμα που πραγματεύεται το κάθε τεύχος του περιοδικού. Τα άρθρα αυτά βρίσκονται στις πρώτες σελίδες των τευχών στα οποία βρίσκονται και σκιαγραφούν την γενική γνώμη τόσο του αρθρογράφου όσο και του περιοδικού, άρα και της ίδιας της οργάνωσης. Τα άρθρα που αναλύονται παρακάτω επιλέχθηκαν επειδή ακολουθούν τα γενικά χαρακτηριστικά τόσο των κύριων άρθρων γενικότερα όσο και των κυρίων άρθρων του περιοδικού *Dabiq* ειδικότερα.

Στο τέταρτο τεύχος του πρώτου αγγλόφωνου περιοδικού του Ισλαμικού Κράτους¹³⁵, το οποίο φέρει ως τίτλο *Failed Crusade*, δηλαδή Αποτυχημένη Σταυροφορία, το κύριο άρθρο έχει σχετικό ζήτημα. Ο αρθρογράφος υποστηρίζει ότι το Ισλαμικό Κράτος βρίσκεται πάλι εν μέσω μιας Σταυροφορίας, της οποίας η οργάνωση είναι θύμα. Για τον ίδιο, έχει ξεκινήσει ένας πόλεμος εναντίον του Ισλάμ και ο πόλεμος αυτός οφείλεται στην απιστία και την άγνοια όσων συμμετέχουν σε αυτόν εναντίον του Ισλαμικού Κράτους. Κλείνοντας το άρθρο, ο αρθρογράφος

¹³⁵ Μετά την κυκλοφορία του *Dabiq*, το Ισλαμικό Κράτος ξεκίνησε να εκδίδει στα Αγγλικά και το περιοδικό *Rumiyah*. Παράλληλα με αυτά, βέβαια, είχε ξεκινήσει και η έκδοση περιοδικών σε άλλες γλώσσες, όπως για παράδειγμα στα Γερμανικά, τα Γαλλικά και τα Τουρκικά.

τονίζει ότι η Σταυροφορία θα σταματήσει και οι Δυτικοί θα ηττηθούν, είτε άμεσα είτε από την επόμενη γενιά των στρατιωτών του Ισλαμικού Κράτους.

Το πέμπτο τεύχος του περιοδικού *Dabiq* έχει ως θέμα την διατήρηση και ανάπτυξη του Ισλαμικού Κράτους¹³⁶. Όπως φαίνεται και από τον τίτλο του τεύχους, το κύριο άρθρο έχει ως θέμα του την υπεροχή του Ισλαμικού Κράτος και του Ισλάμ έναντι των άλλων κρατών και θρησκειών. Στο άρθρο παρατίθενται απόσπασμα από το Κοράνι και ευθύς λόγος, που τονίζουν την μοναδικότητα του Ισλάμ. Στη συνέχεια του άρθρου γίνεται λόγος για την μόνη αληθινή θρησκεία – το Ισλάμ – και την επέκτασή του σε όλο τον κόσμο. Βασικός άξονας αντίθεσης, στον οποίο βασίζεται το συγκεκριμένο άρθρο είναι η σωστή επιλογή, δηλαδή το Ισλάμ και η επιλογή των τυφλών και όσων ζουν στο ψέμα, δηλαδή όλες οι άλλες θρησκείες.

Στο έκτο τεύχος του περιοδικού *Dabiq*, το κύριο άρθρο αναφέρεται σε έναν από τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους, τον Μαν Χαρόν Μονίς, ο οποίος πραγματοποίησε επίθεση στο Σίδνεϋ. Σύμφωνα με τον αρθρογράφο, το συγκεκριμένο μέλος του Ισλαμικού Κράτους έδρασε γρήγορα και αποφασιστικά, κάτι που τονίζεται από τον πρώτο. Στο τέλος του άρθρου αναφέρονται και άλλοι στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους που πραγματοποίησαν επιθέσεις ανά τον κόσμο και εξαιρείται το θάρρος και η γενναιότητά τους.

Το όγδοο τεύχος του περιοδικού της οργάνωσης έχει ως γενικό του θέμα την επικράτηση του Ισλαμικού Νόμου στην Αφρική. Στο κύριο άρθρο του γίνεται λόγος για τα σύνορα και την ματαιότητα του διαχωρισμού του κόσμου με βάση τις φυλές και τα έθνη. Γενικότερα στο κύριο άρθρο του συγκεκριμένου άρθρου κατηγορούνται οι έννοιες του εθνικισμού και του φυλετισμού που επικρατούν σε όλο τον κόσμο. Μάλιστα, οι Σάικς και Πικό¹³⁷ κατηγορούνται από τον αρθρογράφο για άγνοια, κάτι

¹³⁶ Ο τίτλος του τεύχους αυτού είναι *Remaining and Expanding*.

¹³⁷ Η συμφωνία Sykes-Picot που υπεγράφη το 1916 έθεσε τις βάσεις για την χάραξη των συνόρων στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Τα σύνορα εκείνης της συμφωνίας μοιάζουν σε πολύ μεγάλο βαθμό με τα σημερινά σύνορα μεταξύ των χωρών της Μέσης Ανατολής.

που ισχύει και για όσους ενστερνίζονται την ανάγκη ύπαρξης συνόρων μεταξύ των χωρών.

Το κύριο άρθρο του ένατου τεύχους του περιοδικού του Ισλαμικού Κράτους έχει ως κεντρικό του θέμα δύο μαχητές της οργάνωσης, οι οποίοι εξαπέλυσαν επίθεση στο Γκάρλαντ του Τέξας, σε έκθεση σκίτσων στα οποία απεικονιζόταν ο Προφήτης Μωάμεθ. Στο πρώτο μέρος του άρθρου αυτού, εξαιρείται η γενναιότητα και το θάρρος των δύο στρατιωτών του Ισλαμικού Κράτους, οι οποίοι κατάφεραν να μπουν στον χώρο της έκθεσης ένοπλοι, αλλά τελικά σκοτώθηκαν από τα πυρά των αστυνομικών του Τέξας. Στο δεύτερο μέρος του άρθρου γίνεται λόγος για όσους ζουν σε περιοχές που δεν βρίσκονται υπό την δικαιοδοσία του Ισλαμικού Κράτους.

Πίνακας 1

Επίθετα και ουσιαστικά με αρνητική σημασία (για τους Μη Μουσουλμάνους)	Σταυροφόροι, Συμμαχία Σταυροφόρων , Άπιστοι (kuffar, kufr), Υποκριτές, Αρρώστια, Άρρωστοι, Αγνώμονες, Αγνοια, Αποστάτες, Τυραννία, Ψέμα	70
Επίθετα και ουσιαστικά για τους Μουσουλμάνους και τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους	Αδέρφια (brothers), Mujahidin (μαχητής), Στρατιώτες,	15
Μεταφορές	Μεταφορική χρήση της γλώσσας και χρήση εισαγωγικών για λέξεις ή και φράσεις	5
Ευθύς λόγος	Χαντήθ από το Κοράνι και φράσεις Μουσουλμάνων	40
Χρήση της λέξης τζιχάντ (jihad)		8
Ρητορικά ερωτήματα		3

Όπως προκύπτει και από τον παραπάνω πίνακα, φαίνεται ότι τα κύρια άρθρα του Ισλαμικού Κράτους χρησιμοποιούν πολύ συχνά επίθετα με αρνητική σημασία για τους Δυτικούς και τους μη Μουσουλμάνους. Το ίδιο, όπως φαίνεται και από το περιεχόμενο των άρθρων, ισχύει και για τους Μουσουλμάνους που δεν ανήκουν στο

Ισλαμικό Κράτος, ζουν σε κράτη στα οποία δεν ισχύει ο Ισλαμικός Νόμος και αρνούνται την δημιουργία ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου. Εκτός αυτών, στα κύρια άρθρα χρησιμοποιούνται πολύ συχνά και αποσπάσματα ευθέως λόγου και αποσπάσματα από κεφάλαια του Κουρανίου, με σκοπό να υποστηριχθούν και όσα γράφονται από τον εκάστοτε αρθρογράφο. Λιγότερο συχνά στα κύρια άρθρα χρησιμοποιούνται επίθετα και ουσιαστικά που χαρακτηρίζουν με θετικό τρόπο τους Μουσουλμάνους, ειδικότερα όσους ανήκουν στο Ισλαμικό Κράτος. Ακόμη σπανιότερα εμφανίζεται στα κύρια άρθρα η λέξη «τζιχάντ» - παρά το ότι αποτελεί βασικό εργαλείο των Ισλαμιστών τόσο προφορικά όσο και εμπράκτως -, μεταφορές και ρητορικά ερωτήματα.

Από τα άρθρα που αναλύθηκαν παραπάνω, φαίνεται ότι το Ισλαμικό Κράτος, μέσω των κυρίων άρθρων του περιοδικού του έχει αρνητική γνώμη τόσο για τους μη Μουσουλμάνους όσο και για τους Μουσουλμάνους που δεν το υποστηρίζουν. Επίσης, μέσω των άρθρων αυτών εξάιρεται η ανδρεία και η γενναιότητα των μαχητών του Ισλαμικού Κράτους, όπως είναι αναμενόμενο. Βασική επιθυμία του Ισλαμικού Κράτους είναι η προσέλκυση όλο και περισσότερων ανθρώπων, η μύησή τους στο Ισλάμ – αν δεν είναι ήδη Μουσουλμάνοι – και η μετάβασή τους σε εδάφη που κατέχει το Ισλαμικό Κράτος – εγείρα, κάτι που δικαιολογεί απολύτως τη χρήση ευνοϊκών όρων για όσους πληρούν τα παραπάνω κριτήρια. Τα κύρια άρθρα, δηλαδή, χρησιμοποιούνται από το περιοδικό ως εργαλεία προπαγάνδας του Ισλαμικού Κράτους, το οποίο προσπαθεί να εκπληρώσει τους δικούς του σκοπούς, με βασικότερο αυτό της δημιουργίας ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου.

- *Ανάλυση συμβουλευτικών άρθρων*

Στο περιοδικό *Dabiq*, εκτός των άλλων, υπάρχουν και άρθρα τα οποία απευθύνονται σε στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους, σε άτομα που θέλουν να γίνουν στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους, σε γυναίκες που ανήκουν σε αυτό και σε γυναίκες που θέλουν να ενταχθούν στην οργάνωση. Στα άρθρα αυτά δίνονται συμβουλές για τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εκτελούνται διάφορες ενέργειες από τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους, για τον τρόπο που πρέπει να θρέφουν οι γυναίκες του Ισλαμικού Κράτους τα παιδιά τους, ακόμη και για τρόπους με τους οποίους μπορεί κάποιος Μουσουλμάνος να σκοτώσει μη Μουσουλμάνους αποδεικνύοντας την πίστη του. Τα παρακάτω άρθρα αποτελούν αφηγήσεις, σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά που έχει θέσει ο Λαμπόφ στο μοντέλο του για την ανάλυση αφηγήσεων και αναφέρονται παραπάνω.

Πρώτο από τα άρθρα που θα αναλυθούν και ανήκουν σε αυτό το είδος των άρθρων βρίσκεται στο δωδέκατο τεύχος του περιοδικού και απευθύνεται με συμβουλευτικό τόνο στους στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους. Όπως υποδεικνύει και ο τίτλος του, ο αρθρογράφος καλεί τους στρατιώτες της οργάνωσης να ακούν και να υπακούν όσους έχουν εξουσία – σύμφωνα με τον αρθρογράφο αυτή είναι δοσμένη σε εκείνους από τον Αλλάχ – στους στρατιώτες – μουτζαχεντίν. Για τον αρθρογράφο είναι σημαντικό οι στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους να υπακούν στους αρχηγούς των ομάδων τους, οι οποίοι θεωρούνται φωτισμένοι από την χάρη του Θεού και κατέχουν την γνώση της αλήθειας. Με αυτό τον τρόπο θα βρίσκονται και οι ίδιοι στον σωστό δρόμο και δεν θα υποπέφτουν σε λάθη άγνοιας, τα οποία δημιουργούν προβλήματα. Τέλος, συμβουλή του αρθρογράφου προς τους στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους είναι να προσπαθούν κι εκείνοι με την σειρά τους να πείσουν τους υπόλοιπους να υπακούν στις προσταγές των αρχηγών τους, και των ανώτερών τους γενικότερα.

Σε ό,τι αφορά στην αφηγηματική δομή του συγκεκριμένου άρθρου, ο προσανατολισμός του βρίσκεται στην αρχή του άρθρου, στις δύο πρώτες

παραγράφους του¹³⁸. Του προσανατολισμού ακολουθεί η περίληψη, η οποία ξεκινά με την φράση «The first piece of advice...» και ολοκληρώνεται με την παράθεση ενός χαντήθ του Κορανίου¹³⁹. Στη συνέχεια ακολουθεί η δράση¹⁴⁰ της αφήγησης και αμέσως μετά ακολουθεί η λύση¹⁴¹ της. Το επιμύθιο¹⁴² ακολουθεί και, μέσα σε αυτό παραβάλλεται από τον αρθρογράφο ένα ποίημα¹⁴³ συμβουλευτικού χαρακτήρα επίσης. Μετά την ολοκλήρωση του ποιήματος και το τέλος του επιμυθίου ολοκληρώνεται και το άρθρο.

Το δέκατο τρίτο τεύχος του Dabiq περιλαμβάνει ένα ακόμη άρθρο συμβουλευτικού χαρακτήρα, του οποίου μάλιστα ο τίτλος¹⁴⁴ αποτελεί μια προτροπή για τους υποστηρικτές του ISIS. Το άρθρο αναφέρεται κυρίως στο κράτος της Σαουδικής Αραβίας και σε ειδικούς σχετικά με ζητήματα του Ισλάμ – αυτούς που διαφωνούν με το Ισλαμικό Κράτος – και ο συγγραφέας προτρέπει τους μαχητές της οργάνωσης να σκοτώσουν τους ιμάμηδες κρατών που δεν εφαρμόζουν τα όσα ορίζει το Ισλάμ και η οργάνωση. Επίσης, στο άρθρο αναφέρονται περιστατικά για να υποστηριχθεί ότι η Σαουδική Αραβία προσπαθεί να εξαλείψει το Ισλαμικό Κράτος και τις δυνάμεις του. Το εν λόγω άρθρο ξεκινά με την περίληψή του, η οποία καταλαμβάνει την πρώτη¹⁴⁵ παράγραφο του, και συνεχίζεται με τον προσανατολισμό¹⁴⁶. Συνεχίζοντας, στοιχεία της εξελισσόμενης δράσης εντοπίζονται από το σημείο «But for one reason or another...» έως το σημείο «...of the establishment of Islam.» και στοιχεία της λύσης¹⁴⁷ της αφήγησης εντοπίζονται παρακάτω. Το άρθρο αυτό ολοκληρώνεται με το επιμύθιο, που βρίσκεται στις δύο

¹³⁸ «This article... in general through “Sawtul-Jihad” magazine. »

¹³⁹ Al-Anfal: 46.

¹⁴⁰ «He who studies history... and undertaking jihad for Allah’s cause! ».

¹⁴¹ «There are many such incidents... there is no denunciation in that. ».

¹⁴² «And beware of looking for loopholes... or make mistakes. ».

¹⁴³ «Listen to my truthful advice... to the leader in such. ».

¹⁴⁴ Τίτλος του άρθρου είναι η φράση: Kill the imams of kufr, φράση που μεταφράζεται στα ελληνικά ως ‘Σκοτώστε τους ιμάμηδες των απίστων’.

¹⁴⁵ «On the 21st of Rabi al-Awwal,... but you do not perceive] [Al-Baqarah: 154]. »

¹⁴⁶ «Since the establishment of their present state,... and His Messenger] [Al-Mujadilah: 22]. ».

¹⁴⁷ «These apostate palace scholars... wherever you find them] [Al-Tawbah: 51]. ».

τελευταίες παραγράφους, ξεκινώντας με την φράση «Indeed, it was already obligatory...» και τελειώνοντας στο σημείο «...and purity in their hearts. Amin.».

Επόμενο άρθρο από το οποίο δίνονται συμβουλές στους αναγνώστες του περιοδικού βρίσκεται στο δέκατο πέμπτο τεύχος του και αποτελεί μια προσωπική μαρτυρία μιας γυναίκας από τη Φινλανδία. Τίτλος του άρθρου είναι «How I came to Islam» και το περιεχόμενό του είναι σχετικό με την αλλαγή πίστης της γυναίκας, η οποία επέλεξε να εισέλθει στους κόλπους του Ισλάμ, φεύγοντας από την θρησκεία του Χριστιανισμού. Το συγκεκριμένο άρθρο χωρίζεται σε δύο επιμέρους αφηγήσεις. Στην πρώτη, η πρωταγωνίστρια της αφηγούμενης ιστορίας παρουσιάζει το πώς ασπάστηκε το Ισλάμ, ενώ στην δεύτερη αφηγείται τις δυσκολίες που παρουσιάστηκαν στον δρόμο της προς την μετάβασή της στα εδάφη που ελέγχει το Ισλαμικό Κράτος. Στο τέλος του άρθρου, η πρωταγωνίστρια και αφηγήτρια της ιστορίας συμβουλεύει και άλλες γυναίκες να ακολουθήσουν το παράδειγμά της και να ενταχθούν στο Ισλάμ, αφήνοντας την θρησκεία που ακολουθούν και μεταβαίνοντας στα εδάφη που ελέγχει το Ισλαμικό Κράτος.

Όσον αφορά στην αφηγηματική του δομή, η περίληψη του άρθρου βρίσκεται στην πρώτη του παράγραφο¹⁴⁸. Στη συνέχεια, υπάρχει ο προσανατολισμός του άρθρου – «In my case...very confusing» – και η δράση ξεδιπλώνεται στη συνέχεια, στο απόσπασμα «What they mainly teach...in the Hereafter». Μετά την εξέλιξη της δράσης βρίσκονται το επιμύθιο¹⁴⁹, η λύση και η αξιολόγηση – ως «... they would see regularly». Αυτή είναι η οργανωτική δομή για την πρώτη αφήγηση που υπάρχει στο άρθρο. Όσον αφορά στην δεύτερη αφήγηση του άρθρου, η δράση της αφηγούμενης ιστορίας ξεκινά αμέσως μετά την αξιολόγηση της πρώτης¹⁵⁰ και ακολουθείται από το επιμύθιο – «Alhamdulillah...Allah made it easy for us». Η αμέσως επόμενη παράγραφος αποτελεί, σε ό,τι αφορά στην αφηγηματική δομή της αφηγούμενης ιστορίας, την λύση της.

¹⁴⁸ “I come from Finland.... day-to-day lives.”

¹⁴⁹ “Not long afterwards...I felt so much peace”.

¹⁵⁰ “I lived in the capital....made things difficult”.

Πίνακας 2

Επίθετα και ουσιαστικά με αρνητική σημασία (για τους Μη Μουσουλμάνους και όσους δεν ανήκουν στο Ισλαμικό Κράτος)	Σταυροφόροι, Συμμαχία Σταυροφόρων , Άπιστοι (kuffar, kufr, disbeliever), Υποκριτές, Αρρώστια, Άρρωστοι, Αγνώμονες, Αγνοια, Αποστάτες, Τυραννία, Ψέμα, Αμαρτωλοί, Χαμένοι	25
Επίθετα και ουσιαστικά για τους Μουσουλμάνους και τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους	Αδέρφια (brothers), Mujahidin (μαχητής), Στρατιώτες, Αδερφές (sisters), Ευλογημένοι, Ευλογία	20
Μεταφορές	Μεταφορική χρήση της γλώσσας και χρήση εισαγωγικών για λέξεις ή και φράσεις	4
Ευθύς λόγος	Χαντήθ από το Κοράνι και φράσεις Μουσουλμάνων	12
Χρήση του όρου Θεός (Allah)		10
Χρήση της λέξης τζιχάντ (jihad)		3
Χρήση του τρίτου προσώπου (αναφέρεται στους μη Μουσουλμάνους και στους Μουσουλμάνους που δεν είναι μέλη του Ισλαμικού Κράτους)	Στον πληθυντικό αριθμό, ως «εκείνοι», «τους εαυτούς τους»	15
Χρήση σημείων στίξης	Θαυμαστικά και αποσιωπητικά	6
Ρητορικά ερωτήματα		12

Όπως δείχνει και ο παραπάνω πίνακας, στη συγκεκριμένη κατηγορία άρθρων γίνεται ευρεία χρήση των επιθέτων και των ουσιαστικών με αρνητική σημασία για όσους δεν ανήκουν είτε στο Ισλάμ είτε στο Ισλαμικό Κράτος. Από την άλλη, σχεδόν το ίδιο εκτεταμένη είναι και η χρήση θετικών επιθέτων και ουσιαστικών κατά την αναφορά στα μέλη του Ισλαμικού Κράτους. Λιγότερο συχνά χρησιμοποιείται το τρίτο πρόσωπο του πληθυντικού αριθμού για αναφορές σε μη Μουσουλμάνους, ενώ ακόμη

σπανιότερα γίνεται χρήση ευθέως λόγου, αποσπασμάτων του Κορανίου και ρητορικών ερωτημάτων. Η χρήση του όρου «Θεός» γίνεται σχετικά λίγες φορές στα άρθρα αυτά και ακόμη λιγότερες φορές χρησιμοποιούνται μεταφορές, αποσιωπητικά, θαυμαστικά και η λέξη τζιχάντ.

Μέσα από την συγκεκριμένη κατηγορία άρθρων, το Ισλαμικό Κράτος προσπαθεί να δώσει τις κατάλληλες συμβουλές σε όλους του τους αναγνώστες. Οι συμβουλές δεν δίνονται μόνο από τους αρθρογράφους του περιοδικού, αλλά και από ανθρώπους που είναι μέλη της οργάνωσης. Βασικός σκοπός του Dabiq είναι οι να πειστούν οι αναγνώστες του να ακολουθήσουν όσα ορίζει και ασπάζεται το Ισλαμικό Κράτος και στη συνέχεια να ακολουθήσουν εκ νέου τις οδηγίες της οργάνωσης για την επίτευξη άλλων στόχων. Σε αυτά τα άρθρα η οργάνωση του Daesh παρουσιάζει για μία ακόμη φορά με αρνητικό τρόπο τους Δυτικούς και τους μη Μουσουλμάνους και εκθειάζει τόσο το Ισλάμ όσο και τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους. Προσπαθώντας να κατασκευάσει την ιδεολογική του ταυτότητα και να την παρουσιάσει στους αναγνώστες του, βασίζεται κυρίως στην αρνητική αναφορά προς τους «άλλους», δηλαδή όσους δεν βρίσκονται ήδη στους κόλπους του και όσους αντιτίθενται στις δικές του αξίες.

- *Ανάλυση άρθρων σχετικά με την ομολογία πίστεως (shuhada)*

Ακόμη μία κατηγορία άρθρων του περιοδικού *Dabiq* είναι τα άρθρα που δεν σχετίζονται με τις παραπάνω κατηγορίες. Στη συγκεκριμένη κατηγορία άρθρων ανήκουν τα άρθρα που αναφέρονται σε διάφορα περιστατικά ομολογίας πίστεως από στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους. Η ομολογία πίστεως¹⁵¹ είναι ένας από τους πέντε βασικούς πυλώνες¹⁵² του Ισλάμ και αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την ένταξη κάποιου στη συγκεκριμένη θρησκεία¹⁵³. Τα άρθρα αυτά έχουν ως γενικό τίτλο «Among the believers are men», τίτλος που στα ελληνικά αποδίδεται ως «Ανάμεσα στους πιστούς υπάρχουν άνθρωποι» και δίνουν συνήθως γενικές πληροφορίες για μαχητές του ISIS, οι οποίοι ομολόγησαν την πίστη τους στον Αλλάχ μέσω της δράσης και του θανάτου τους. Όσον αφορά στο μοντέλο του Λαμπόφ, που αναφέρεται παραπάνω, όλα τα παρακάτω άρθρα ακολουθούν τα χαρακτηριστικά της δομής που θεωρούνται από τον Λαμπόφ προαπαιτούμενα για να χαρακτηριστεί ένα κείμενο ή μια (συν)ομιλία αφήγηση.

Η συγκεκριμένη κατηγορία άρθρων ξεκινάει στο έβδομο τεύχος του περιοδικού, στο οποίο παρουσιάζεται μια αφήγηση για την ιστορία ενός στρατιώτη του Ισλαμικού Κράτους, ο οποίος έχασε τη ζωή του αφού πρώτα έγινε μέλος της οργάνωσης. Ο συγκεκριμένος ισλαμιστής ζούσε στο Λονδίνο, από όπου και έφυγε για να καταταγεί στο Ισλαμικό Κράτος και να συμμετάσχει στο τζιχάντ και στη δημιουργία ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου. Τελικά, ο εν λόγω μαχητής τραυματίστηκε από μια βολή ενός ελεύθερου σκοπευτή και πέθανε πριν προλάβει να φτάσει στο νοσοκομείο. Σε ό,τι αφορά στην αφηγηματική δομή του συγκεκριμένου άρθρου, αυτό ξεκινά με την περίληψη – “When Abu Qudamah al-Misri embarked... to revive the Khilafah” – και

¹⁵¹ Η ομολογία πίστεως στο Ισλάμ ορίζεται ως η παραδοχή της μη ύπαρξης άλλης θεότητας πλην του Αλλάχ, του οποίου Προφήτης είναι ο Μωάμεθ. Η φράση που συνοψίζει την ομολογία αυτή είναι «Ένας είναι ο Θεός και Προφήτης του ο Μωάμεθ».

¹⁵² Οι υπόλοιποι τέσσερις πυλώνες του Ισλάμ είναι η θρησκεία κατά τον μήνα Ραμαντάν (Ραμαζάνι), η προσευχή, η ιερά αποδημία (επίσκεψη του πιστού τουλάχιστον μια φορά κατά την διάρκεια της ζωής του στη Μέκκα, αν υπάρχει η αντίστοιχη οικονομική δυνατότητα) και η φορολογία.

¹⁵³ Νικολάου-Πατραγάς, Κυριάκος, *Οι πυλώνες του Ισλαμικού Δικαίου*, Φοιτητικές Σημειώσεις από το μάθημα της Εισαγωγής στο Ισλαμικό Δίκαιο

τον προσανατολισμό¹⁵⁴ του , ενώ συνεχίζεται με την δράση του – “Although Abu Qudamah’s joking nature... And then it happened.”. Η λύση της αφήγησης του άρθρου ξεκινά με την φράση «The sniper fired once...» και τελειώνει στο σημείο «...after being resurrected together.», με το επιμύθιο¹⁵⁵ να ολοκληρώνει τόσο την αφήγηση όσο και το άρθρο.

Ένα από τα άρθρα της συγκεκριμένης κατηγορίας εντοπίζεται και στο όγδοο άρθρο του περιοδικού που εξετάζεται. Το συγκεκριμένο άρθρο αναφέρεται στον Σεΐχη του Ισλαμικού Κράτους, Abu Talhah. Ο συγκεκριμένος Σεΐχης, κατά την διάρκεια της εισβολής των Ηνωμένων Πολιτειών στο Αφγανιστάν, περίοδος κατά την οποία ήταν μέλος των Ταλιμπάν, συνελήφθη και φυλακίστηκε από τις αμερικανικές Αρχές. Μετά την αποφυλάκισή του επέστρεψε στους Ταλιμπάν και, σύμφωνα με τον αρθρογράφο, επιθυμούσε την δημιουργία Χαλιφάτου. Με την ανακοίνωση του οράματος της δημιουργίας ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου, ο Abu Talhah εντάχθηκε στις δυνάμεις του Ισλαμικού Κράτους. Τελικά, σκοτώθηκε από βομβαρδισμούς από αέρος που διεξάγονταν από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Η αφήγηση αυτή ξεκινά με τον προσανατολισμό και την αφήγηση στην πρώτη παράγραφο του άρθρου – «Shaykh Abu Talhah... an important part of his life» - και συνεχίζεται με την εξέλιξη της δράσης¹⁵⁶. Η λύση –«Finally,... and da’wah.» - και το επιμύθιο – «We consider him... in martyrdom» ολοκληρώνουν την αφήγηση και το εν λόγω άρθρο.

Στο ένατο τεύχος του περιοδικού Dabiq, στην κατηγορία άρθρων που εξετάζεται εδώ, γίνεται αναφορά στη ζωή του Hudhayfah Al-Battawi, μέλος του ISIS. Το άρθρο αναφέρει ότι το συγκεκριμένο μέλος της οργάνωσης ήταν οδοντίατρος και είχε αφοσιώσει τη ζωή του στο τζιχάντ. Όντας ενεργό μέλος της οργάνωσης, είχε συλληφθεί και φυλακιστεί, είχε συμμετάσχει σε επιθέσεις του Ισλαμικού Κράτους, τόσο πριν την φυλάκισή του όσο και μετά την απόφυλάκισή του, και το τέλος της ζωής του ήρθε σε μια μάχη με δυνάμεις των Δυτικών χωρών, στην οποία συμμετείχαν

¹⁵⁴ “Abu Qudamah was a strong young man... his baby daughter was born.” .

¹⁵⁵ «We ask Allah... Amin...» .

¹⁵⁶ Από το «After sometime and by Allah’s grace...» ως και το «...declaring their oaths. ».

και άλλα μέλη της οργάνωσης. Δομικά, η περίληψη και ο προσανατολισμός της συγκεκριμένης αφήγησης βρίσκονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου αυτού¹⁵⁷, ενώ η δράση ακολουθεί και εξελίσσεται σχεδόν σε όλο το υπόλοιπο άρθρο¹⁵⁸. Η λύση¹⁵⁹ και το επιμύθιο¹⁶⁰ της αφήγησης ακολουθούν και ολοκληρώνουν την ιστορία και το άρθρο.

Άρθρο σχετικά με την έμπρακτη ομολογία πίστεως των μαχητών του Ισλαμικού Κράτους υπάρχει και στο δέκατο τεύχος του Dabiq. Το άρθρο αυτό περιλαμβάνει δύο διαφορετικές αφηγήσεις, για ισάριθμους στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους. Οι ιστορίες αυτές αναφέρονται σε δύο στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους που κατέληξαν νεκροί αποδεικνύοντας την πίστη τους στο Ισλάμ και τον Αλλάχ, σύμφωνα με τον αρθρογράφο. Ως προς την αφηγηματική δομή του άρθρου, αρχικά αξίζει να αναφερθεί ότι οι δύο αφηγήσεις είναι διακριτές και ξεχωρίζουν από τον διαφορετικό τους υπότιτλο.

Το πρώτο μέρος του άρθρου αναφέρεται σε έναν στρατιώτη του Ισλαμικού Κράτους, Abu Malik At-Tamimi, που μετέβη στο βόρειο Αφγανιστάν, όπου δίδαξε το Ισλάμ σε άλλους και δούλεψε ως Δικαστής. Στη συνέχεια, με την ένταξή του στο Ισλαμικό Κράτος, ανέλαβε Αξιωματούχος σε όργανα του ISIS και τελικά σκοτώθηκε σε μια μάχη με την οργάνωση. Το δεύτερο μέρος του άρθρου αναφέρεται στη ζωή του Abu 'Umar at-Tynisi, άλλον στρατιώτη του Ισλαμικού Κράτους που έπεσε νεκρός από βομβαρδισμούς από αέρος, που είχαν στόχο θέσεις της οργάνωσης. Στο άρθρο αναφέρεται ότι ο συγκεκριμένος στρατιώτης εντάχθηκε στους κόλπους του Ισλαμικού Κράτους το 2003 και από τότε ήταν ενεργό μέλος του, ως και την ημέρα που σκοτώθηκε από τους βομβαρδισμούς.

Η δράση της πρώτης αφήγησης ξετυλίγεται από την επόμενη παράγραφο – «He arrived in northern Afghanistan...» - ως το σημείο «...belonging to the General

¹⁵⁷ «Hudhayfah Al-Battawi was a man... except in gaining martyrdom. ».

¹⁵⁸ «He started his journey... which only Allah knows of. ».

¹⁵⁹ «They rode the apostates' car... the Wali Hudhayfah Al-Battawi. ».

¹⁶⁰ «He (rahimahullah) was eager... and high rank in Jannah. ».

Supervising Committee ». Η λύση¹⁶¹ και το επιμύθιο¹⁶² ακολουθούν, ολοκληρώνοντας την αφήγηση για τον πρώτο στρατιώτη του Ισλαμικού Κράτους. Σε ό,τι αφορά στο δεύτερο αφήγημα του συγκεκριμένου άρθρου, την αφήγηση για τον δεύτερο στρατιώτη, η περίληψη και ο προσανατολισμός εντοπίζονται στην πρώτη παράγραφο του δεύτερου μέρους του¹⁶³. Στη συνέχεια – «A veteran of many years... by Allah's bounty alone. » - εξελίσσεται η δράση της αφήγησης, με την λύση να εντοπίζεται σε μία παράγραφο – «Abu Umar was known... in the same way as each other. ». Στο τέλος της αφήγησης, συγκεκριμένα στην τελευταία της παράγραφο, εντοπίζεται το επιμύθιο¹⁶⁴ της και το συγκεκριμένο άρθρο τελειώνει με αυτό.

Στο ενδέκατο τεύχος συνεχίζεται το αφιέρωμα σε στρατιώτες του Ισλαμικού Κράτους που ομολόγησαν και απέδειξαν την πίστη τους στον Αλλάχ και την οργάνωση με τον θάνατό τους. Το εν λόγω άρθρο αναφέρεται σε έναν στρατιώτη της οργάνωσης, ο οποίος έχασε τη ζωή του κατά την διάρκεια μιας σύγκρουσης με δυνάμεις του PKK¹⁶⁵. Δομικά, η αφήγηση ξεκινά με την περίληψή¹⁶⁶ της, την οποία ακολουθεί ο προσανατολισμός¹⁶⁷. Η δράση της αφηγούμενης ιστορίας ξεκινά από την φράση «Upon arriving in Shan prior...» και ολοκληρώνεται με την φράση «...and the Shu'aytat tribe.» . Η λύση της αφήγησης εντοπίζεται στις δύο παραγράφους που ξεκινάνε από το σημείο «After the liberation of al-Khayr... » και ολοκληρώνονται στο σημείο «... are in the dungeons of Hellfire.». Το επιμύθιο¹⁶⁸ ολοκληρώνει την αφήγηση και σημαίνει και το τέλος το άρθρου.

¹⁶¹ «He kept requesting permission... by enemy shrapnel. ».

¹⁶² «He used to work day and night... May He forgive you.».

¹⁶³ «On the 29th of Sha'ban... a number of different positions. ».

¹⁶⁴ «He was a thorn... in al-Firdaws al-A'la»

¹⁶⁵ Partiya Karkerên Kurdistanê: Εργατικό Κόμμα Κουρδιστάν . Το PKK είναι κουρδική οργάνωση, στρατιωτικά οργανωμένη, με έδρα την περιοχή του τουρκικού και του ιρακινού Κουρδιστάν. Οι δυνάμεις των Κούρδων, άρα και του PKK, μάχονται εναντίον του Ισλαμικού Κράτους και οι μεταξύ τους συγκρούσεις έχουν γίνει σφοδρότερες από την ανακήρυξη του παγκόσμιου Χαλιφάτου και μετά, με τους Κούρδους να υπερασπίζονται τις αξίες και τα εδάφη τους έναντι των ισλαμιστών.

¹⁶⁶ «Abu Jafar was very beloved... on his face for his brothers. ».

¹⁶⁷ «He grew up in an environment... to Sham without delay. » .

¹⁶⁸ «When hearing brothers expressing... and expand this Khilafah. ».

Στο ίδιο κλίμα κινείται και το αντίστοιχο άρθρο του δωδέκατου τεύχους του Dabiq, του οποίου το περιεχόμενο χωρίζεται σε δύο αφηγήσεις. Στην πρώτη αφήγηση γίνεται αναφορά στον Abu Junaydah Al-Almani, ο οποίος γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Γερμανία και το 2013 ταξίδεψε στα εδάφη που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του Ισλαμικού Κράτους. Το πρώτο μέρος του άρθρου αναφέρεται σε διάφορες δυσκολίες που αντιμετώπισε ο στρατιώτης αυτός – συλλήψεις, φυλακίσεις, συμμετοχές σε μάχες – και στην στην ενεργό συμμετοχή του στο πλευρό του Ισλαμικού Κράτους. Η λύση¹⁶⁹ της συγκεκριμένης αφήγησης έρχεται με τον θάνατο του στρατιώτη αυτού από βομβαρδισμούς δυτικών δυνάμεων από αέρος και ακολουθεί το επιμύθιο¹⁷⁰, που ολοκληρώνει την πρώτη αφήγηση. Η δεύτερη αφήγηση διαχωρίζεται από την άλλη και μέσω του υπότιτλού της. Η αφήγηση αυτή περιγράφει ακόμη μια ιστορία για έναν από τους μαχητές της οργάνωσης που έχασαν τη ζωή τους υπερασπιζόμενοι το Daesh. Τον Abu Shurayh As-Silani, σύμφωνα με το άρθρο, απασχολούσαν από μικρή ηλικία τα ζητήματα θρησκείας, με την οποία ασχολήθηκε στις σπουδές του. Ολοκληρώνοντας τις σπουδές του και με την ανακήρυξη της δημιουργίας του παγκόσμιου Χαλιφάτου, ο As-Silani συμμετείχε σε μάχες με το Ισλαμικό Κράτος και τελικά σκοτώθηκε σε έναν από αέρος βομβαρδισμό. Δομικά, η αφήγηση ξεκινά με την περίληψή της, η οποία εντοπίζεται στην πρώτη παράγραφο¹⁷¹ του δεύτερου μέρους του άρθρου, και συνεχίζεται με τον προσανατολισμό της αφήγησης αυτής – “Abu Shurayh showed great enthusiasm.... to parents and family.”.

Στο επόμενο τεύχος του περιοδικού υπάρχει ακόμη ένα άρθρο αφιερωμένο στην ομολογία πίστεως μαχητών του ISIS. Το συγκεκριμένο αναφέρεται στον Abu Muharib al-Muhajir, ο οποίος έγινε γνωστός στα δυτικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ως “jihadi John”. Με καταγωγή από την Αραβική Χερσόνησο, ζούσε για πολλά χρόνια στο Λονδίνο, με τις Μυστικές Δυνάμεις της Βρετανίας¹⁷² να τον έχουν υπό επιτήρηση, μετά από ένα χτύπημα που έλαβε χώρα στο Λονδίνο το 2005. Τελικά,

¹⁶⁹ «Despite his da’wah work ... the first ten days of Dhul-Hijjah. ».

¹⁷⁰ «The Prophet said... to lead the armies of the Muslims. ».

¹⁷¹ «From a remote corner... Abu Shurayh as Silani. ».

¹⁷² MI5.

ο al-Muhajir κατάφερε να φύγει από την Βρετανία και να βρεθεί στα εδάφη που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του Ισλαμικού Κράτους. Τελικά ο jihadi John σκοτώθηκε όταν το αυτοκίνητο στο οποίο επενέβαινε δέχθηκε επίθεση από μη επανδρωμένο αεροσκάφος κοντά στην πόλη Ράκκα¹⁷³. Όσον αφορά στην αφηγηματική δομή του άρθρου αυτού, η περίληψη¹⁷⁴ του άρθρου εντοπίζεται στην πρώτη πρόταση του, με τον προσανατολισμό¹⁷⁵ να ολοκληρώνεται στην υπόλοιπη – πρώτη – παράγραφο του. η εξέλιξη της δράσης ξεκινά με την φράση «Around the time of the blessed raids...» και σταματά στο σημείο «...and a great reward [Al-Fath: 29]». Η λύση¹⁷⁶ και το επιμύθιο¹⁷⁷ ακολουθούν και ολοκληρώνουν την αφήγηση, ολοκληρώνοντας παράλληλα και το άρθρο.

Άρθρο σχετικά με την δράση στρατιωτών του Ισλαμικού Κράτους και την ομολογία πίστεως από πλευράς τους εντοπίζεται και στο δέκατο τέταρτο τεύχος του περιοδικού της οργάνωσης. Όπως και τα υπόλοιπα, έτσι και το συγκεκριμένο άρθρο είναι αφιερωμένο σε έναν από τους μαχητές του Ισλαμικού Κράτους που έχασε τη ζωή του υπερασπιζόμενος την οργάνωση. Ο εν λόγω μαχητής έφυγε από τον τόπο καταγωγής του και μετέβη σε εδάφη που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του Ισλαμικού Κράτους, όταν έγινε η ανακήρυξη της δημιουργίας του παγκόσμιου Χαλιφάτου. Εκεί, ο Abu Jandal al-Bangali άφησε τα τελευταία του πνοή στο πλευρό κάποιων συμμαχητών του. Στο άρθρο παρατίθεται και ένα γράμμα του συγκεκριμένου ισλαμιστή, στο οποίο ο al-Bangali δίνει κάποιες συμβουλές στους υπόλοιπους μαχητές του Ισλαμικού Κράτους για την καλύτερη εφαρμογή της θρησκείας του Ισλάμ στην καθημερινότητά τους. Η περίληψη του άρθρου βρίσκεται στην πρώτη του παράγραφο¹⁷⁸, ενώ την ακολουθεί ο προσανατολισμός¹⁷⁹ του. Η δράση του άρθρου εξελίσσεται από την φράση «When the Khilafah was declared...» έως το σημείο «as

¹⁷³ Η Ράκκα θεωρείται από το Daesh πρωτεύουσα του Ισλαμικού Κράτους.

¹⁷⁴ «Abu Muharib al-Muhajir, the mujahid... originated from Yemen. ».

¹⁷⁵ «At a young age,..... to the gates of Jahannam. ».

¹⁷⁶ «On Thursday, the 29th of Muharram.... and killing him instantly. ».

¹⁷⁷ «May Allah accept our brother..... the highest levels of al-Firdaws. ».

¹⁷⁸ «Abu Jandal al-Bangali... to the blessed land of Sham by Allah's grace.»

¹⁷⁹ «Abu Jandal grew up in Dhaka..... at the earliest opportunity. »

an inghimasi». Στη συνέχεια, δίνεται η λύση¹⁸⁰ της αφήγησης και, μετά την παράθεση του γράμματος του al-Bangali, το άρθρο κλείνει με το επιμύθιο¹⁸¹ της αφήγησης.

Στο δέκατο πέμπτο τεύχος του περιοδικού Dabiq, το αντίστοιχο άρθρο αναφέρεται σε δύο αδέρφια τα οποία αρχικά μεγάλωσαν ως Χριστιανοί κι αργότερα ασπάστηκαν το Ισλάμ. Τα αδέρφια αυτά έφυγαν για την Αίγυπτο και αργότερα πήγαν στην περιοχή του Λεβάντε. Αργότερα, και οι δύο σκοτώθηκαν από επιθέσεις από αέρος των Δυτικών δυνάμεων, οι οποίες είχαν ως σκοπό να πλήξουν θέσεις του Ισλαμικού Κράτους. Η περίληψη και ο προσανατολισμός της αφήγησης αυτής βρίσκονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου¹⁸² και στη συνέχεια ακολουθεί η δράση – «Abu ‘Abdillah...after the start of the Sahwah». Με το τέλος της δράσης ξεκινά η λύση¹⁸³ και ακολουθεί το επιμύθιο¹⁸⁴ της αφήγησης.

Σε όλα τα παραπάνω άρθρα η αξιολόγηση, ως μέρος της αφηγηματικής τους δομής, εντοπίζεται σε διάφορα ουσιαστικά και επίθετα που χρησιμοποιούνται από τους αρθρογράφους για να χαρακτηρίσουν είτε θετικά είτε αρνητικά πρόσωπα και καταστάσεις. Όπως έχει ήδη αναφερθεί παραπάνω, σύμφωνα με το μοντέλο του Λαμπόφ η αξιολόγηση δεν εντοπίζεται πάντα σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο του μηνύματος, αλλά μπορεί να προκύπτει μέσα από λέξεις που χρησιμοποιούνται και χαρακτηρίζουν είτε θετικά είτε αρνητικά. Στον παρακάτω πίνακα παρουσιάζονται στοιχεία της αξιολόγησης αυτής. Επίσης, παρουσιάζεται η συχνότητα με την οποία εμφανίζονται οι βασικότερες λέξεις για την ιδεολογία του ISIS, Θεός¹⁸⁵ και τζιχάντ.

¹⁸⁰ «During the course of the operation.... the shahada.» .

¹⁸¹ «Indeed, Abu Jandal.... his words and deeds. ».

¹⁸² «Born to parents.....has become a terrorist.» .

¹⁸³ «A few months later... to the plains of Dabiq. ».

¹⁸⁴ «The two had been very close.... the highest levels of Paradise. ».

¹⁸⁵ Στα άρθρα εντοπίζεται ως Allah και όχι ως God.

Πίνακας 3

Επίθετα και ουσιαστικά με αρνητική σημασία (για τους Μη Μουσουλμάνους και όσους δεν ανήκουν στο Ισλαμικό Κράτος)	Σταυροφόροι, Συμμαχία Σταυροφόρων , Άπιστοι (kuffar, kufr, disbeliever), Υποκριτές, Αρρώστια, Άρρωστοι, Αγνώμονες, Αγνοια, Αποστάτες, Τυραννία, Ψέμα, Αμαρτωλοί, Χαμένοι	51
Επίθετα και ουσιαστικά για τους Μουσουλμάνους και τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους	Αδέρφια (brothers), Mujahidin (μαχητής), Στρατιώτες, Αδερφές (sisters), Ευλογημένοι, Ευλογία	135
Μεταφορές	Μεταφορική χρήση της γλώσσας	9
Ευθύς λόγος	Χαντήθ από το Κοράνι και φράσεις Μουσουλμάνων	28
Χρήση του όρου Θεός (Allah)		82
Χρήση της λέξης τζιχάντ (jihad)		29
Χρήση του τρίτου προσώπου (αναφέρεται στους μη Μουσουλμάνους και στους Μουσουλμάνους που δεν είναι μέλη του Ισλαμικού Κράτους)	Στον πληθυντικό αριθμό, ως «εκείνοι», «τους εαυτούς τους»	27
Χρήση σημείων στίξης	Θαυμαστικά και αποσιωπητικά	1
Ρητορικά ερωτήματα		-

Όπως δείχνει ο παραπάνω πίνακας, στο συγκεκριμένο είδος άρθρων γίνεται ευρεία χρήση των ουσιαστικών και επιθέτων που αναφέρονται με θετική έννοια στους Μουσουλμάνους που είναι μέλη του Ισλαμικού Κράτους. Πιο συγκεκριμένα, τα επίθετα και τα ουσιαστικά αυτά χρησιμοποιούνται κυρίως για όσους έχασαν τη ζωή τους υπερασπιζόμενοι την οργάνωση, μιας και τα άρθρα αυτά είναι αφιερωμένα σε εκείνους. Λιγότερο συχνά χρησιμοποιούνται φράσεις για τον Θεό και επίθετα και ουσιαστικά που αναφέρονται με αρνητική σημασία είτε σε όσους Μουσουλμάνους

δεν ανήκουν στο Ισλαμικό Κράτος είτε σε όσους δεν πιστεύουν στο Ισλάμ. Με αρκετά μικρότερη συχνότητα, όπως προκύπτει από τον πίνακα, χρησιμοποιούνται ο ευθύς λόγος, αποσπάσματα από το Κοράνι και η λέξη τζιχάντ. Το ίδιο συμβαίνει και με προσωπικές αντωνυμίες στο τρίτο πληθυντικό πρόσωπο, που χρησιμοποιούνται στα άρθρα αυτά για την αναφορά σε όσους δεν ανήκουν στους κόλπους του ISIS. Ελάχιστα, από την άλλη, εμφανίζονται στα άρθρα αυτά λέξεις που χρησιμοποιούνται με την μεταφορική τους σημασία και μόλις μία φορά γίνεται η χρήση αποσιωπητικών.

Για ακόμη μία φορά στη συγκεκριμένη εργασία προκύπτει το συμπέρασμα ότι οι αρθρογράφοι του Dabiq είναι αρνητικοί απέναντι σε όσους δεν είναι μέλη τους και, αντίθετα, εξυμνούν όσους είναι. Ειδικά στο συγκεκριμένο είδος άρθρων, που είναι αφιερωμένα σε όσους έχουν χάσει τη ζωή τους υπερασπιζόμενοι το Ισλαμικό Κράτος – και σύμφωνα με το Ισλαμικό Κράτος υπερασπιζόμενοι και το Ισλάμ εν γένει – αυτό είναι ακόμη πιο έντονο, εξαιτίας του σκοπού των άρθρων αυτών. Μέσα από τα παραπάνω άρθρα, οι αρθρογράφοι προσπαθούν να δείξουν στους αναγνώστες τους τον ενάρετο δρόμο που οφείλει να ακολουθήσει κάθε πιστός στο Ισλαμικό Κράτος Μουσουλμάνος. Όσοι σκοτώθηκαν σε μάχες και από βομβαρδισμούς θεωρείται ότι αποτελούν παράδειγμα. Στον αντίποδα, βρίσκονται όλοι όσοι αναφέρονται ως «αυτοί», δηλαδή όσοι δεν πολεμούν υπέρ της δημιουργίας ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου. Στα άρθρα αυτά η χρήση του τρίτου πληθυντικού προσώπου χρησιμοποιείται για ακόμη μία φορά για την δημιουργία μιας ομαδικής ιδεολογικής ταυτότητας και για τον διαχωρισμό όσων γνωρίζουν την αλήθεια και πιστεύουν στον Θεό – «εμείς» - και όσων ανήκουν στους Σταυροφόρους και τους άπιστους – «εκείνοι». Εμμέσως το περιοδικό καλεί τα μέλη του να ενταχθούν σε αυτό και να λάβουν την κατάλληλη εκπαίδευση για να μπορέσουν να υπερασπιστούν τα συμφέροντα του Ισλαμικού Κράτους, και κυρίως την δημιουργία του παγκόσμιου Χαλιφάτου.

Επίλογος – Συμπεράσματα

Στο σημείο αυτό, μετά την ολοκλήρωση και του κεφαλαίου της ανάλυσης των άρθρων του περιοδικού *Dabiq*, η εργασία αυτή ολοκληρώνεται με την παράθεση των τελικών της συμπερασμάτων. Στο πρώτο κεφάλαιο παρουσιάστηκαν τα βασικά στοιχεία της αφήγησης, όπως αυτή εξετάστηκε από κάποιους μεγάλους θεωρητικούς της και στο επόμενο κεφάλαιο ακολούθησαν στοιχεία και θεωρίες αναφορικά με την συλλογική μνήμη και την κατασκευή της ιδεολογικής ταυτότητας μέσω της αφήγησης. Με αυτά τα δύο κεφάλαια έγινε προσπάθεια να δημιουργηθεί το θεωρητικό πλαίσιο της παρούσας διπλωματικής εργασίας και να αναλυθούν οι βασικές έννοιες που χρησιμοποιήθηκαν στη συνέχεια. Παράλληλα, με τα δύο αυτά κεφάλαια απαντώνται και τα δύο πρώτα ερευνητικά ερωτήματα που ετέθησαν στην εισαγωγή της διπλωματικής αυτής. Το πρώτο κεφάλαιο δίνει πληροφορίες για το τι ονομάζουμε αφήγηση – πρώτο ερευνητικό ερώτημα – και το δεύτερο κεφάλαιο αναφέρεται, μεταξύ άλλων, και στα χαρακτηριστικά μιας αφήγησης που στοχεύει στην κατασκευή μιας ιδεολογικής ταυτότητας.

Το επόμενο κεφάλαιο της εργασίας αυτής περιέχει πληροφορίες για το Ισλαμικό Κράτος και την γενική του ιδεολογία, με σκοπό να ενημερωθούν οι αναγνώστες της – έστω και για τις βασικές μόνο πληροφορίες – και να γίνει προς αυτούς ευκολότερη η κατανόηση τόσο της ανάλυσης που ακολουθεί όσο και των συμπερασμάτων της. Η ανάλυση αυτή ακολουθεί και ολοκληρώνει το κυρίως μέρος της εργασίας. Για την ανάλυση επιλέχθηκαν άρθρα από τα περισσότερα τεύχη του περιοδικού *Dabiq*. Τα άρθρα αυτά ανήκουν σε τρεις μεγάλες κατηγορίες, οι οποίες διαχωρίζονται ως τέτοιες και από το ίδιο το περιοδικό. Η πρώτη κατηγορία αφορά στο πρώτο άρθρο κάθε τεύχους, η δεύτερη σε συμβουλευτικά άρθρα και η τρίτη σε άρθρα που αποτελούν αφιερώματα σε πράξεις ομολογίας πίστεως των πιστών του Ισλαμικού Κράτους.

Όσον αφορά στην ανάλυση και τα συμπεράσματά της, αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή έγινε με αρκετά μεγάλη προσοχή. Η ανάλυση των άρθρων βασίστηκε στο μοντέλο του Λαμπόφ, το οποίο θεωρήθηκε το ιδανικό μοντέλο για την εν λόγω διπλωματική εργασία. Το συγκεκριμένο μοντέλο ορίζει ως αφήγηση μια ιστορία που περιλαμβάνει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά – αναφέρονται αναλυτικά στο κυρίως μέρος της εργασίας. Το βασικότερο στοιχείο που χρησιμοποιήθηκε για την παρούσα εργασία και ανάλυση ήταν το δομικό στοιχείο της αξιολόγησης, η οποία ουσιαστικά περιλαμβάνει τα στοιχεία που βρίσκονται στους πίνακες και από την οποία αντλούνται πληροφορίες που σχετίζονται με την γνώμη του πομπού, γενικότερα.

Από τους πίνακες και την ανάλυση, προκύπτει ότι το Ισλαμικό Κράτος χρησιμοποιεί ως βασικό του όπλο για την κατασκευή της ιδεολογικής του ταυτότητας την αφήγηση, με στοιχεία προπαγάνδας να μην λείπουν από αυτή. Μέσα από τις αφηγήσεις της, η οργάνωση προσπαθεί να δημιουργήσει μια ιδεολογική ταυτότητα για την ίδια και μία για τους αντιπάλους της. Όταν αρθρογράφοι του Ισλαμικού Κράτους αναφέρονται σε μέλη του, η αναφορά αυτή περιλαμβάνει εγκωμιαστικά σχόλια και λέξεις όπως «αδέρφια», με σκοπό την δημιουργία μιας ομαδικής ταυτότητας στην οποία περιλαμβάνονται όσοι ανήκουν στην οργάνωση. Άλλος ένας τρόπος δημιουργίας μιας ταυτότητας που θα περιλαμβάνει όλα τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους είναι με την δημιουργία του τρίτου πληθυντικού προσώπου και την χρήση λέξεων με αρνητική σημασία για όσους δεν είναι μέλη του Ισλαμικού Κράτους ή και του αντιτίθενται ανοιχτά. Μέσα από το Dabiq, το ISIS προσπαθεί κυρίως να δημιουργήσει μια αρνητική εικόνα για όσους δεν το υποστηρίζουν ή και το πολεμάνε. Με αυτό τον τρόπο, εννοείται ουσιαστικά η έκφραση «εκείνοι είναι οι κακοί», άρα αναπόφευκτα, όταν κάποιος θέλει να θεωρείται καλός θα ενταχθεί στο ISIS – «εμείς οι καλοί».

Επίσης, από πλευράς Ισλαμικού Κράτους, δεν είναι λίγες ούτε οι αναφορές στον Αλλάχ ούτε οι παραθέσεις αποσπασμάτων του Κορανίου μέσα στα άρθρα. Με αυτό τον τρόπο οι αρθρογράφοι προσπαθούν να δημιουργήσουν κοινά σημεία

αναφοράς, από τα οποία θα εκκινήσει η δημιουργία συλλογικής μνήμης για όλα τα μέλη και τους υποστηρικτές του Daesh. Σχετικά συχνή είναι και η αναφορά στη λέξη «τζιχάντ», βασική για την ιδεολογία του ισλαμικού εξτρεμισμού γενικότερα και του ISIS ειδικότερα. Εκτός από τις λέξεις, όμως, όπως φαίνεται και από τους πίνακες, χρησιμοποιούνται και άλλες τεχνικές, όπως τα ρητορικά ερωτήματα, τα αποσιωπητικά και τα θαυμαστικά. Αυτά χρησιμοποιούνται για να δώσουν ζωντάνια στα κείμενα και, όσον αφορά στα ρητορικά ερωτήματα, για να δημιουργήσουν σκέψεις στους αναγνώστες του Dabiq. Με τα στοιχεία αυτά, απαντάται και το τρίτο ερευνητικό ερώτημα που ετέθη στην εισαγωγή της παρούσας διπλωματικής εργασίας.

Όλα τα παραπάνω συνηγορούν στο ότι βασικός στόχος του Ισλαμικού Κράτους είναι η ένταξη όλο και περισσότερων ανθρώπων σε αυτό, κάτι που μέχρι σήμερα φαίνεται να συμβαίνει. Τα μέλη του Ισλαμικού Κράτους αυξάνονται, καταφέρνοντας παράλληλα συνεχή χτυπήματα σε διάφορους στόχους που τίθενται από την ηγεσία του. Άνθρωποι από μέρη όλου του κόσμου μεταβαίνουν με διάφορους τρόπους σε περιοχές που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του Daesh για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στην οργάνωση. Παρά το ότι η δημιουργία ενός παγκόσμιου Χαλιφάτου δεν φαίνεται να είναι κοντά, το Ισλαμικό Κράτος ενδυναμώνεται καθημερινά, με τις χώρες που δέχονται τα χτυπήματα να τρομοκρατούνται και τις υπόλοιπες να φοβούνται ότι αποτελούν τον επόμενο στόχο.

Η ενδυνάμωσή του αυτή χρωστάει πολλά και στην αφήγηση που χρησιμοποιεί η οργάνωση, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά στο περιοδικό το οποίο χρησιμοποιήθηκε για την παρούσα διπλωματική εργασία. Κατά αυτό τον τρόπο, η υπόθεση εργασίας επιβεβαιώνεται, με τα στοιχεία να οδηγούν όντως στο συμπέρασμα ότι το Ισλαμικό Κράτος προσπαθεί να κατασκευάσει την ιδεολογική του ταυτότητα τόσο μέσα από έναν αφηγηματικό λόγο ο οποίος περιλαμβάνει και στοιχεία προπαγάνδας όσο και μέσα από έναν συνδυασμό θετικών εκφράσεων για τους υποστηρικτές του και αρνητικών για τους αντιπάλους του.

Η σημασία αυτής της εργασίας δεν βασίζεται στην παραπάνω επιβεβαίωση. Η σημασία της βρίσκεται στο ότι, μέσα από αυτή, γίνεται για ακόμη μια φορά φανερό ότι η αφήγηση μπορεί να αποτελέσει ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια οποιουδήποτε, εξυπηρετώντας οποιονδήποτε σκοπό. Στην παρούσα εργασία, η αφήγηση χρησιμοποιείται από το Ισλαμικό Κράτος τόσο ως μέσο πειθούς και προπαγάνδας υπέρ του και εναντίον των αντιπάλων του όσο και ως βοήθεια για την κατασκευή της ιδεολογικής του ταυτότητας. Η εν λόγω οργάνωση καταφέρνει μέσω της αφήγησης όχι μόνο να κατασκευάσει την ιδεολογική του ταυτότητα, αλλά και να την επικοινωνήσει στους αναγνώστες του. Η αφήγηση, λοιπόν, φαίνεται πως έχει πολύ μεγάλη δύναμη η οποία περνάει στον αφηγητή, που με τη σειρά του θα πλάσει μια αφήγηση για την εκπλήρωση των εκάστοτε στόχων του. Επίσης, η παρούσα εργασία αποτελεί μία προσπάθεια κατανόησης ενός μόνο εργαλείου από όσα χρησιμοποιεί το Ισλαμικό Κράτος. Η οργάνωση αυτή αποτελεί παγκόσμια απειλή τα τελευταία χρόνια και πρώτο βήμα για την αντιμετώπισή της είναι η προσπάθεια κατανόησής της.

Κλείνοντας, θα ήθελα να αναφέρω την προσωπική μου ελπίδα για πραγματική κατανόηση των όσων αναφέρθηκαν παραπάνω και στην ειλικρινή μου επιθυμία για συνέχιση του συγκεκριμένου θέματος από κάποιον συνάδελφο επιστήμονα! Εύχομαι και ελπίζω τα όσα αναφέρονται στην παρούσα διπλωματική να είναι αρκετά κατανοητά και να αποτελέσουν έναυσμα έστω και για έναν άνθρωπο να ασχοληθεί με τον τομέα και το θέμα που αυτή παρουσιάζει!

Βιβλιογραφία

- **Ελληνική Βιβλιογραφία**

- ✓ Αρχάκης, Αργύρης και Τσάκωνα, Βίλλυ, *Ταυτότητες, Αφηγήσεις και Γλωσσική Εκπαίδευση* (Αθήνα, Εκδόσεις Πατάκη: 2011)
- ✓ Κακαβούλια Μαρία, *Η ανάλυση Αφηγηματικών δομών σύμφωνα με το μοντέλο του Labov*, Σημειώσεις για το μάθημα «Αφηγηματικός Λόγος: Θεωρία και Εφαρμογές», 2016
- ✓ Κακαβούλια Μαρία, 2001, *Αφηγηματικές Τεχνικές στον ειδησεογραφικό Λόγο*, Περιοδικό Γλωσσολογία, τεύχος 13, σελίδες: 75-103
- ✓ Μπέκος Γρηγόρης, *Ζιλ Κεπέλ: « Η Τρίτη γενιά της τζιχάντ υποδαυλίζει συνειδητά τη βία»*, Το Βήμα Online, <http://www.tovima.gr/society/article/?aid=755848> (πρόσβαση στις 15 Ιανουαρίου 2017)
- ✓ Νικολάου-Πατραγιάς Κυριάκος, *Οι πυλώνες του Ισλαμικού Δικαίου*, Φοιτητικές Σημειώσεις από το μάθημα «Εισαγωγή στο Ισλαμικό Δίκαιο», 2015
- ✓ Πολίτης Περικλής (2008), *Το κύριο άρθρο ελληνικών εφημερίδων*, «Ο λόγος της μαζικής επικοινωνίας - Το ελληνικό παράδειγμα», (επιμ.) Πολίτης, Π, Θεσσαλονίκη, Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών, σελίδες 271-328

- **Ξενόγλωσση Βιβλιογραφία**

- ✓ Anonymous, 2014, *Foreword*, Dabiq, issue 4, pp: 3-5
- ✓ Anonymous, 2015, *Foreword*, Dabiq, issue 5, pp: 3
- ✓ Anonymous, 2015, *Foreword*, Dabiq, issue 6, pp: 3-5

- ✓ Anonymous, 2015, *Among the Believers Are Men*, Dabiq, issue 7, pp: 46-49
- ✓ Anonymous, 2015, Dabiq, issue 8, pp: 3-6 (Foreword) , pp: 30-31 (Among the Believers Are Men)
- ✓ Anonymous, 2015, Dabiq, issue 9, pp: 3-4 (Foreword), pp: 40-42 (Among the Believers Are Men)
- ✓ Anonymous, 2015, *Among the Believers Are Men*, Dabiq, issue 10, pp: 40-41
- ✓ Anonymous, 2016, *Amongst the Believers Are Men*, Dabiq, issue 11, pp: 38
- ✓ Anonymous, 2016, Dabiq, issue 12, pp: 9-10 (Advice to the Mujahidin: Listen and Obey), pp:55-57 (Amongst the Believers Are Men)
- ✓ Anonymous, 2016, Dabiq, issue 13, pp: 6-8 (Kill the Imams of Kufr), pp:22-23 (Among the Believers Are Men)
- ✓ Anonymous, 2016, *Among the Believers Are Men*, Dabiq, issue 14, pp: 50-51
- ✓ Anonymous, 2016, Dabiq, issue 15, pp: 36-39 (How I Came to Islam), pp: 70-72 (Among the Believers Are Men)
- ✓ Bernays, Edward L., 1928, *Propaganda*, New York: Horace Liveright
- ✓ Deciu Ritivoi, Andreea, 2009, *Explaining People: Narrative and the Study of Identity*, StoryWorlds: A Journal of Narrative Studies, 1(1), pp: 25-41
- ✓ Freese, Lee and Burke, Peter J., 1994, *Persons, Identities and Social Interaction*, in B. Markovsky, et al. (eds.), *Advances in Group Processes*, vol. 11
- ✓ Gambhir, Harleen K., 2014, *Dabiq: The Strategic Messaging of the Islamic State*, Institute For The Study Of War, <http://www.understandingwar.org/backgrounders/dabiq-strategic-messaging-islamic-state>, (accessed in 08th April 2017)
- ✓ Halverson, Jeffry R. and Ruston, Scott W. and Trethewey, Angela, 2013, *Mediated Martyrs of the Arab Spring: New Media, Civil Religion, and Narrative in Tunisia and Egypt*, *Journal of Communication*, 63(2), pp: 312-332

- ✓ Herman, David and Jahn, Manfred and Ryan, Marie-Laure, 2005, *Routledge Encyclopedia of Narrative Theory*, New York: Routledge Ltd
- ✓ Herman, Luc and Varvaeck, Bart, 2001, *Handbook of Narrative Analysis*, Lincoln: University of Nebraska Press
- ✓ Hodges, Adam, 2011, *The “War on Terror” Narrative: Discourse and Intertextuality in the Construction and Contestation of Sociopolitical Reality*, Oxford: Oxford University Press
- ✓ Ingram, Haroro J., 2016, *An analysis of Islamic State’s Dabiq magazine*, Australian Journal of Political Science, 51(3), pp: 458-477
- ✓ Kaufmann, Jean-Claude, 2011, *Identity and the New Nationalist Pronouncements*, International Review of Social Research, 1(2), pp: 1-13
- ✓ Kohler Riessman, Catherine, 1993, *Narrative Analysis*, London: SAGE Publications
- ✓ Landow, George P., 2006, *Hypertext 3.0*, Baltimore: The Johns Hopkins University Press
- ✓ Lippman, Walter, 1965, *Public Opinion*, New York: Mac Mullen
- ✓ Maier, Christoph T., 2000, *Crusade Propaganda and Ideology*, Cambridge: Cambridge University Press
- ✓ Makri-Tsilipakou, Marianthi, 2004, *The reinforcement of telability in Greek television eyewitnessing*, Media, Culture & Society, 26(6), pp: 841-859
- ✓ Marcus, Laurence R., 1996, *Fighting Words: the politics of hateful speech*, Westport: Praeger Publishers
- ✓ Oxford English Dictionary
- ✓ Rühlemann, C. and O'Donnell, M., 2012, *Introducing a corpus of conversational stories. Construction and annotation of the Narrative Corpus*, Corpus Linguistics and Linguistic Theory, 8(2), pp: 313-350
- ✓ Shenhav, Shaul R., 2005, *Concise Narratives: A Structural Analysis of Political Discourse*, Discourse Studies, 7(3), pp: 315-335

- ✓ Shenhav, Shaul R., 2006, *Political narratives and political reality*, International Political Science Review, 27(3), pp: 245-262
- ✓ Shenhav, Shaul R., 2005, *Thin and thick narrative analysis: On the question of defining and analyzing political narratives*, Narrative Inquiry, 15(1), pp: 75 - 99
- ✓ Stets, Jan E. and Burke, Peter J., 2000, *Identity Theory and Social Identity Theory*, Social Psychology Quarterly, 63(3), pp: 224-237
- ✓ Stryker, Sheldon and Burke Peter J., 2000, *The Past, Present, and Future of an Identity Theory*, Social Psychology Quarterly, vol.63, no. 4, pp: 284-297
- ✓ The Chicago School of Media Theory
- ✓ Vergani, Matteo and Bliuc, Anna-Maria, 2015, *The evolution of the ISIS' language: a quantitative analysis of the language of the first year of Dabiq magazine*, Sicurezza, Terrorismo e Società, 2(2), pp: 7-20
- ✓ Wertsch, James V., 2008, *The Narrative Organization of Collective Memory*, Journal of the Society for Psychological Anthropology, 36(1), pp: 120-135
- ✓ Wodak, Ruth, 2010, *The discourse of politics in action: Politics as usual*, Language in Society, 39(4), pp: 567-570
- ✓ Wolfson, Nicholas, 1997, *Hate speech, sex speech, free speech*, Westport: Praeger Publishers

Παράρτημα

Άρθρα από το περιοδικό *Dabiq*

Τεύχος 4, Foreword

All praise is due to Allah, Lord of the worlds. May blessings and peace be upon His Messenger Muhammad, and his family and companions. As to what follows:

As this crusade proceeds against the Islamic State, one should remember that the Muslim creed is one based upon *husnudh-dhanni billāh* (good expectations concerning Allah). Allah ta'ālā said, as in the *qudsī* hadith, "I am according to My slave's expectations of Me. So let him expect of Me what he wishes" [Sahīh: Ahmad, Ibn Hibbān, and al-Hākim].

While the opposite of this attitude is one that sways between deviance and *kufr*. Allah ta'ālā said, {He (Ibrāhīm) said, "And who despairs of the mercy of his Lord except for those astray?"} [Al-Hijr: 56]. And He ta'ālā also said, {O my sons, go and find out about Yūsuf and his brother and despair not of relief from Allah. Indeed, no one despairs of relief from Allah except the disbelieving people"} [Yūsuf: 87].

This attitude is one of the attributes of the sick-hearted, for they are those who Allah ta'ālā mentioned in His statement, {"But you thought that the Messenger and the believers would never return to their families, ever, and that was made pleasing in your hearts. And you assumed an assumption of evil and became a people ruined"} [Al-Fath: 12].

This attitude is also from the *dhann* (weak thought) of *jāhiliyyah*. It is the attitude of doubt concerning Allah's support for His religion and its followers.

We have a promise from Allah that this religion prevails, and by this religion what is meant is the religion described by the inspired and rightly guided *khalīfah* 'Umar Ibn al-Khattāb (*radiyallāhu 'anh*) who said, "There Is no Islam except with *jamā'ah*, and no *jamā'ah* except with *imārah* (leadership), and no *imārah* except with *tā'ah* (obedience)" [Sunan ad-Dārimī]. The religion that Rasūlullāh (*sallallāhu 'alayhi wa sallam*) came with, as in the hadith, "I order you with five things that Allah ordered me with: *jamā'ah*, *sam'* (listening), *tā'ah*, *hijrah*, and *jihād fī sabilillāh* for indeed, whoever leaves the *jamā'ah* by a hand span has removed the noose of Islam from his neck unless he returns" [Sahīh: Ahmad and at-Tirmidhi].

This religion is the one promised with victory, not the religion of division, partisanship, innovation, and pride in personal opinion, nor the religion void of *bay'ah*, *imārah*, and *khalīfah*. This is the religion manifest truly at the level of the individual, community, and nation. This is the religion promised with: {It is He who has sent His Messenger with guidance and the religion of truth to manifest it over all religion, although they who associate others with Allah dislike it} [At-Tawbah: 33] {And sufficient is Allah as Witness} [Al-Fath: 28].

This faith and attitude is what has nourished the leaders and soldiers of the Islamic State since the days of Abū Mus'ab az-Zarqāwī (may Allah accept him) who paved the way for the establishment of this State. For this reason, you find the words of the *a'imma* (plural of *imām*) full of absolute conviction in Allah's support for the Islamic State. They have not a mustard seed of doubt regarding this.

Abū Mus'ab az-Zarqāwī (*rahimahullāh*) said, "The hypocrites and those who obstruct the path to Allah will say to you, 'Do you think anything of what you want will ever be achieved? Do you really think that the Islamic *Khalīfah* or even just the Islamic State will ever be established? That is something that can never happen and it is closer to imagination than reality.' So if they say such to you, then remember the statement of Allah ta'ālā, {[Remember] when the hypocrites and those in whose hearts was disease said, 'Their religion has deluded

those [Muslims].’ But whoever relies upon Allah – then indeed, Allah is Exalted in Might and Wise] [Al-Anfāl: 49]. And say to them, ‘Indeed, Allah will grant the Muslims the conquest of Rome, just as Allah’s Messenger (sallallāhu ‘alayhi wa sallam) promised” [Wasāyā Hāmmah Lil Mujāhidīn].

He also said, “We perform jihād here while our eyes are upon al-Quds. We fight here, while our goal is Rome with good expectations concerning Allah that He makes us the keys for the Prophetic good tidings and Godly decrees” [Riyāh an-Nasr].

This attitude then was inherited by his successor, Abū Hamzah al-Muhājir (rahimahullāh), who said, “O muwahhidīn, receive glad tidings, for by Allah, we will not rest from our jihād until we are under the olive trees of Rome, after we destroy the filthy house called the White House” [Inil Hukmu Illā Lillāh].

This attitude was also echoed by the mountainous man, Abū ‘Umar al-Baghdādī (rahimahullāh), who said, “O soldiers of the Islamic State, O youth of Muhammad (sallallāhu ‘alayhi wa sallam)... Today we are upon the doorstep for a new era, a turning point for the map of the region, rather the world. Today we witness the end of the lie called western civilization and the rise of the Islamic giant. This is exactly what Bush warned against in his last speech in front of veterans when he said, ‘The region is changing into one that threatens civilization with destruction,’ meaning the civilization of shirk and kufr, the civilization of usury and prostitution, the civil civilization of humiliation and subjugation. And he said regarding the soldiers of the Islamic State in Mesopotamia, ‘They strive to reestablish a khilāfah expanding from Spain to Indonesia.’ This was after he made them the single Sunnī threat towards America and its civilization” [Wa Yamkurūna Wa Yamkurullāh].

And he said, “This prompted the enemy of Allah – Bush – to say after the blessed rise of the Islamic State, ‘They strive to establish an Islamic State stretching from China to Spain.’ He spoke the truth although he is a liar” [Wa Qul Jā’al Haqqu Wa Zahaqal Bātil].

And this certainty in Allah’s promise prompted Abū ‘Umar al-Baghdādī to say with full conviction, “Inna Dawlatal-Islāmi Bāqiyah” (Indeed, the Islamic State will remain...) [Hasād as-Sinīn].

And to also say, “In the end, I say to the Muslims everywhere who are watching this harsh military and media campaign against the Islamic State in Mesopotamia, do not fear nor worry about the jihād in Iraq. Expect good, for the harshness of the wave has broken. Indeed, a building constructed upon the skulls of shuhadā’ and whose earth was cemented with the blood of the virtuous, is a building of truth tougher than the immovable mountains, and a lofty standing more honorable than the stars. And due to His excellence above and beyond any faults, al-Karīm (the Generous), ar-Rahmān, ar-Rahīm would never allow their sacrifices to go in vain” [Hasād al-Khayr].

This certainty was echoed by Shaykh Abū Muhammad al-’Adnānī (hafidhahullāh) in his last speech when he said, “And so we promise you [O crusaders] by Allah’s permission that this campaign will be your final campaign. It will be broken and defeated, just as all your previous campaigns were broken and defeated, except that this time we will raid you thereafter, and you will never raid us. We will conquer your Rome, break your crosses, and enslave your women, by the permission of Allah, the Exalted. This is His promise to us; He is glorified and He does not fail in His promise. If we do not reach that time, then our children and grandchildren will reach it, and they will sell your sons as slaves at the slave market” [Indeed Your Lord Is Ever Watchful].

Finally, this certainty is the one that should pulse in the heart of every mujāhid from the Islamic State and every supporter outside until he fights the Roman crusaders near Dābiq.

Τεύχος 5, Foreword

All praise is due to Allah, Lord of the worlds. May blessings and peace be upon His Messenger Muhammad, and his family and companions. As to what follows:

Allah ta'ālā said, {They want to extinguish the light of Allah with their mouths, but Allah refuses except to complete His light, even if the kafirīn despise such. It is He who has sent

His Messenger with guidance and the religion of truth to manifest it over all religion, even if the mushrikīn despise such} [At-Tawbah: 32-33].

His Messenger (sallallāhu 'alayhi wa sallam) said, “Indeed, Allah gathered the Earth for me, and thus I saw its eastern and western extents, and indeed the reign of my Ummah will reach what was gathered for me from the Earth” [Sahīh Muslim on the authority of Thawbān]. His Messenger (sallallāhu 'alayhi wa sallam) also said, “This religion will reach all places night and day reach. Allah will not leave a home of mud nor fur (i.e. urban and nomadic homes) except that He will enter this religion into it, thereby honoring the honored and humiliating the humiliated with honor by which Allah honors Islam and humiliation by which Allah humiliates kufr” [Sahīh: Reported by Imām Ahmad on the authority of Tamīm ad-Dārī].

This is the promise of Allah. The true religion – embodied by the Jamā'ah of the Muslims (the Khilāfah) and their Imām (the Khalīfah) – will be manifest over all false religions, with proof and evidence and by the sword and spear, even if the kāfirīn and mushrikīn despise such, and despite all the military, economic, intelligence, political, and media opposition to the Islamic State from the coalition of the cross.

On the 20th of Muharram 1436, the Islamic State officially announced its expansion into the Arabian Peninsula, Yemen, Sinai Peninsula, Libya, and Algeria, and the establishment of wilāyāt therein. The Khalīfah Ibrāhīm (hafīdhahullāh) also accepted the bay'āt from all groups and individuals who pledged allegiance from other lands. Thus, while the eyes of the world were all blinded and spellbound by the sorcerous media “covering” the battle for 'Ayn al-Islām, the eyes of the Islamic State were scanning East and West, preparing for the expansion that – by Allah's permission – would put an end to the Jewish State, Āl Salūl, and the rest of the apostate tawāghīt, the allies of the cross.

The flag of Khilāfah will rise over Makkah and al-Madīnah, even if the apostates and hypocrites despise such. The flag of Khilāfah will rise over Baytul-Maqdis and Rome, even if the Jews and Crusaders despise such. The shade of this blessed flag will expand until it covers all eastern and western extents of the Earth, filling the world with the truth and justice of Islam and putting an end to the falsehood and tyranny of jāhiliyyah, even if America and its coalition despise such...

Τεύχος 6, Foreword

{So if they do not withdraw from you or offer you peace or restrain their hands, then seize them and kill them wherever you overtake them. And those – We have made for you against them a clear authorization} [An-Nīsā': 91].

This month, an attack was carried out in Sydney by Man Haron Monis, a Muslim who resolved to join the mujāhidīn of the Islamic State in their war against the crusader coalition. He did not do so by undertaking the journey to the lands of the Khilāfah and fighting side-by-side with his broth-ers but rather, by acting alone and striking the kuffār where it would hurt them most – in their own lands and on the very streets that they pre-sumptively walk in safety. It didn't take much; he got hold of a gun and stormed a café taking every-one inside hostage. Yet in doing so, he prompted mass panic, brought terror to the entire nation, and triggered an evacuation of parts of Sydney's central business district. The blessings in his efforts were apparent from the very outset.

Then, as the situation developed and his identity was revealed, we saw a predictable response from the international media. They immediately began searching for anything negative that they could use against him, and subsequently began reporting numerous allegations made against him in an attempt to smear his character and, by extension, the noble cause that he was fighting for – the cause of Allah (ta’alā).

{And fight them until there is no fitnah and until the religion, all of it, is for Allah} [Al-Anfal: 39].

The fact is, however, that any allegations leveled against a person concerning their past are irrelevant as long as they hope for Allah’s mercy and sincerely repent from any previous misguidance. This is so with one who embraces Islam and thereby has his past history of shirk and transgression completely erased – as was even the case with many Sahābah. So how much more so in the case of one who followed up his repentance by fighting and being killed in the path of Allah, knowing the Prophet (sallāhu ‘alayhi wa sallam) declared that such a person would be forgiven the moment his blood is first spilled.

Condemning a person based on their past has been the tradition of the tawāghit, as was done by Fir’awn.

{[Fir’awn] said, “Did we not raise you among us as a child, and you remained among us for years of your life? And [then] you did your deed which you did, and you were of the ungrateful.” [Mūsā] said, “I did it, then, while I was of those astray”} [Ash-Shu’arā’: 18-20].

The new Man Haron Monis was a mujāhid in the path of Allah. He declared himself to be upon pure tawhīd and from Ahlus-Sunnah, announced his bay’ah to Khalifah Ibrāhim al-Qurashī, and then marched forward to terrorize the kuffār and bring victory to Allah’s religion. His shahādah is – inshā’allāh – a testament to his sincerity.

After a lengthy standoff, brother Man Haron Monis was killed. His daring raid ended with two kāfir hostages dead, and four others wounded, including a police officer. Thus, he added his name to the list of Muslims who answered the Khilāfah’s call to strike those waging war against the Islamic State wherever they may be, as conveyed by its spokesman, Shaykh Abū Muhammad al-‘Adnānī. “If you can kill a disbelieving American or European – especially the spiteful and filthy French – or an Australian, or a Canadian, or any other disbeliever from the disbelievers waging war, including the citizens of the countries that entered into a coalition against the Islamic State, then rely upon Allah, and kill him in any manner or way however it may be. Do not ask for anyone’s advice and do not seek anyone’s verdict” [Indeed Your Lord Is Ever Watchful].

There will be others who follow the examples set by Man Haron Monis and Numan Haider in Australia, Martin Couture-Rouleau and Michael Ze-haf-Bibeau in Canada, Zale Thompson in America, and Bertrand Nzohabonayo in France, and all that the West will be able to do is to anxiously await the next round of slaughter and then issue the same tired, cliché statements in condemnation of it when it occurs. The Muslims will continue to defy the kāfir war machine, flanking the crusaders on their own streets and bringing the war back to their own soil.

Τεύχος 7, Among the Believers are Men

When Abū Qudāmah al-Misrī embarked on the hijrah to Shām with his best friend Abū Mu’āwiyah al-Misrī in 2012, little did they expect that both, by Allah’s grace, would become shuhadā’ while fighting in the ranks of the very men who would go on to revive the Khilāfah.

Abū Qudāmah was a strong young man who left West London, United Kingdom in 2012 with his best friend Abū Mu'āwiyah to answer the call of jihād in Shām. So driven was Abū Qudāmah to fight for the cause of Allah and to seek the greatest of rewards, that he left the UK two months before his baby daughter was born.

Although Abū Qudāmah's joking nature was known to always entertain his brothers, he would take his relationship with Allah very seriously, never missing the fast of Dāwūd ('alayhissalām) nor enjoying a single night's sleep without spending a portion of it remembering his Lord either through prayer or recitation of the Qur'an. He was known to seek the correct Islamic rulings in everything he did, and would never knowingly allow any doubts or falsehood to hold firm in his presence.

On watching the early videos released by al-Furqān Media, Abū Qudāmah would always express his love for the Islamic State of Iraq, even before the announcement of its expansion to Shām.

Towards the end of 2012, Abū Qudāmah found out that his younger brother Yāsīn had become a shahīd in Afghanistan, and this only drove Abū Qudāmah to push ever-harder in his battles as he longed for his chance to give his life for Allah.

By Ramadān, both friends were fighting the Nusayriyyah in Halab, and both were injured within a week of each other. Abū Mu'āwiyah's gunshot wound healed quickly, whereas Abū Qudāmah sustained a complicated injury to his heel. It took six months of intensive physiotherapy and treatment before he could use the leg properly again. When his plaster cast was finally removed he fell to the ground in prayer, prostrating for a long period in thanks to Allah (ta'ālā).

One year later during Ramadān (2013), his longtime companion and best friend, Abū Mu'āwiyah, was killed by a Nusayrī sniper as he was trying to save a fellow mujāhid, Abū Mūsā Al-Jazā'irī, who had been wounded in the fighting while taking part in operations in the town of Salqīn in Idlib.

His shahādah could not have been more enviable: He was fasting, it was during the last 10 days of Ramadān, on a Thursday – one of the days in which a person's deeds are lifted up to Allah – and all this in the beloved and blessed land of Shām.

This affected Abū Qudāmah. He became quite sad after the death of his best friend, not because he missed him, but because he'd lost his friend with whom he had always competed. He began showing an even stronger desire for shahādah. "O Allah grant me shahādah," he would say in du'ā', encouraging the brothers around him to do the same.

He was a different man following the death of his friend. He became even more focused, even more robust in his practice of the religion, and he learned many lessons through the battles with the Nusayrī army. By now, almost all of his companions had been killed in battle for the cause of Allah.

Abū Qudāmah developed into a sharp fighter who could see where the fighting in Shām was headed. He had originally entered the country through the territory of the Free Syrian Army, but his enmity towards them and their evil ways grew. In 2013, he would say to other brothers, "Watch the FSA, because those people are going to fight us soon." Thus, he was known for his harsh disposition towards the FSA.

It wasn't long after his recovery that he joined the battle for the village of Duwayrinah near Halab, spending around ten days in ribāt. He would distribute food to the brothers at the furthest ends of the ribāt area, given that their area was very dangerous and, as such, their food had sometimes been delayed. Leadership qualities were noticed in him and he was given responsibility over a group of brothers on the frontline, coordinating their ribāt hours and taking care of their affairs.

During an advance by the Nusayrī army in which many brothers were killed and injured near a location dubbed “Point 10,” notorious for its close proximity to the enemy and their heavy weaponry, Abū Qudāmah would give the brothers reminders of steadfastness and shout, “Paradise is under the shades of swords!” over and over again to encourage others who were under fire.

On the tenth day of ribāt, he and his companions entered Duwayrīnah to relieve a group of mujāhidīn, replacing them with a fresh batch of brothers. They suddenly heard a call for help. It was a medic, out of breath, saying that there was a fallen brother at a ribāt point called “al-Qalb” – the heart.

They all rushed to see what was happening. When they reached the location, they found a brother lying six meters away in front of a house that was facing enemy positions and known to be covered by an enemy sniper. The wounded brother was very exposed and there was no cover apart from a thin curtain hanging from one of the walls.

“Where is he hit?” asked Abū Qudāmah. “In the stomach, shot 5 times,” said one of the brothers who witnessed the shooting. The wounded brother moaned in pain and repeated his shahādah over and over again.

The sniper was not shooting, so the mujahidin knew it was an old technique to draw in a medic and get more kills. Abū Qudāmah didn’t care. He said, “Well we have to do something, we can’t just leave him there. You guys cover me and I’ll go get him.”

After a short discussion, the group agreed and the plan was set. While the medic ran over to grab the wounded brother, the rest of the group would provide cover fire in the direction of the sniper.

“We don’t want two brothers out there instead of one!” one of the brothers warned the medic before the rescue mission was launched.

It was a difficult situation but no one had a better plan, and the injured brother’s cries of pain were like daggers in the hearts of the murābitīn. Abū Qudāmah found time to pray, raised himself up from sujūd, dusted his hair out, and said, “Are we ready? Then let’s go!”

With one loud call of takbīr, all the brothers started shooting, trying to place as much suppressive fire in the direction of the sniper as possible so that the medic could make his attempt. The medic started his run, then hesitated. He regained his composure and attempted again but hesitated once more.

Abū Qudāmah saw this and took over, beginning his own attempt, moving closer and closer to the injured brother while continuously shooting, until there was nothing between him and the sniper’s scope. His magazine ran out so he quickly reloaded, not wanting to go back behind cover as he was so close to the injured brother he could almost touch him.

And then it happened.

The sniper fired once, striking him in the head, and he instantly fell to the ground. The brothers quickly pulled him in, put him on a stretcher, and sent him to the ambulance.

He was breathing for about 15 minutes on his way to the hospital. A brother who stayed with him the entire time testified that despite his severe head injury and with the back of his skull totally shattered, Abū Qudāmah repeatedly uttered the shahādātayn just before he stopped breathing.

“This is how I always pictured a shahīd to be both in life and death,” the brother who was in the ambulance with him later said. Abū Qudāmah was buried next to his companion Abū Mu’āwiyah, as he had requested in his will, and their competition in this world had finally come to an end. They had both achieved their dreams of shahādah for the cause of Allah, companionship in Paradise, bi idhnillāh, after being resurrected together.

We ask Allah to grant them – and all the shuhadā’ – the highest ranks of Paradise and to join us with them when it’s our time. Āmīn...

Τεύχος 8, Foreword

Allah (ta’ālā) said, {Those who believe fight in the cause of Allah, and those who disbelieve fight in the cause of tāghūt. So fight against the allies of Shaytān. Indeed, the plot of Shaytān has ever been weak} [An-Nisā’: 76].

Allah (ta’ālā) also said, {You will not find a people who believe in Allah and the Last Day having affection for those who oppose Allah and His Messenger, even if they were their fathers or their sons or their brothers or their kindred} [Al-Hashr: 22].

Allah’s Messenger (sallallāhu ‘alayhi wa sallam) said, “Whoever is killed under a blind banner, calling to ‘asabiyyah (tribalism or factionalism) or supporting ‘asabiyyah, then his death is a death of Jāhiliyyah” [Reported by Muslim on the authority of Jundub Ibn ‘Abdillāh].

Allah’s Messenger (sallallāhu ‘alayhi wa sallam) also said, “Indeed, everything from the affairs of Jāhiliyyah has been placed beneath my foot” [Reported by Muslim on the authority of Jābir Ibn ‘Abdillāh].

Shaykh Abū Mus’ab az-Zarqāwī (rahimahullāh) said, “We do not perform jihād here for a fistful of dirt or an illusory border drawn up by Sykes and Picot. Similarly, we do not perform jihād for a Western tāghūt to take the place of an Arab tāghūt. Rather our jihād is loftier and more superior. We perform jihād so that Allah’s word becomes supreme and that the religion becomes completely for Allah. {And fight them until there is no fitnah and [until] the religion, all of it, is for Allah} [Al-Anfāl: 39]. Everyone who opposes this goal or stands in the path of this goal is an enemy for us and a target for our swords, whatever his name may be and whatever his lineage may be. We have a religion that Allah revealed to be a scale and a judge. Its statement is decisive and its judgment is not amusement. It is the kinship between us and the people, for our scales – by Allah’s grace – are divine, our laws are Qur’ānic, and our judgments are upon the prophetic tradition. The American Muslim is our beloved brother. And the kāfir Arab is our despised enemy even if we and he were to have shared the same womb” [Al-Mawqif ash-Sharī min Hukūmat Karazay al-‘Irāq].

The Khalifah (hafidhahullāh) said, “O Muslims everywhere, glad tidings to you and expect good. Raise your heads high, for today – by Allah’s grace – you have a state and khilāfah, which will return your dignity, might, rights, and leadership. It is a state where the Arab and non-Arab, the white man and black man, the easterner and westerner are all brothers. It is a khilāfah that gathered the Caucasian, Indian, Chinese, Shāmī, Iraqi, Yemeni, Egyptian, Maghribī (North African), American, French, German, and Australian. Allah brought their hearts together, and thus, they became brothers by His grace, loving each other for the sake of Allah, standing in a single trench, defending and guarding each other, and sacrificing themselves for one another. Their blood mixed and became one, under a single flag and goal, in one pavilion, enjoying this blessing, the blessing of faithful brotherhood. If kings were to taste this blessing, they would abandon their kingdoms and fight over this grace. All praise and thanks are due to Allah. Therefore, rush O Muslims to your state. Yes, it is your state. Rush, because Syria is not for the Syrians and Iraq is not for the Iraqis. The Earth is Allah’s. {Indeed, the Earth belongs to Allah. He causes to inherit it whom He wills of His servants. And the [best] outcome is for the righteous} [Al-A’rāf: 128]. The State is a state for all Muslims. The land is for the Muslims, all the Muslims” [A Message to the Mujāhidīn and the Muslim Ummah in the Month of Ramadān].

Nationalism, patriotism, tribalism, and revolutionism were never the driving forces inside the heart of the muwahhid mujāhid. For him to lose his tongue would be more beloved to him than to voluntarily utter slogans of nationalist Jāhiliyyah. Rather, the banners of nationalism are beneath his dusty feet, as they oppose Tawhīd and the Sharī’ah and represent the kufri and shirkī ideologies brought to the Muslim world by the two crusaders: Sykes and Picot.

Amongst the greatest deeds the muwahhid performs is his rejection of nationalism. Rather, his Islam is not correct until he disbelieves in nationalism, as nationalism declares people equal regardless of their religion, it does not discriminate between them accordingly, it limits the religion to a nationalist border, and it prohibits its expansion beyond. For these reasons, nationalism was innovated by the West, as through it, they elevated their dhimmī brethren, empowered apostasy in the Muslims' lands, divided and conquered the Muslim peoples, and defended the crusaders' lands from offensive jihād.

The tāghūt Fir'awn ruled his people through factionalism, a predecessor to nationalism. {Indeed, Fir'awn exalted himself in the land and made its people into factions, oppressing a sector among them, slaughtering their [newborn] sons and keeping their females alive. Indeed, he was of the corrupters} [Al-Qasas: 4].

And the Muslims were ordered to fight everyone that stands in the way of this religion becoming manifest over all others, not to terminate its expansion upon reaching national borders. {It is He who has sent His Messenger with guidance and the religion of truth to manifest it over all religion, even if the mushrikin despise such} [At-Tawbah: 33]. {And fight them until there is no fitnah and [until] the religion, all of it, is for Allah. And if they cease – then indeed, Allah is Seeing of what they do} [Al-Anfāl: 39].

And the kuffār can never be the equals of the Muslims even if both were to come from the same land. {Then will We treat the Muslims like the criminals? What is [the matter] with you? How do you judge?} [Al-Qalam: 35-36]. {Or should we treat those who believe and do righteous deeds like corrupters in the land? Or should We treat those who fear Allah like the wicked?} [Sād: 28].

Therefore, pure tawhīd and nationalism can never coexist.

Finally, nationalism must be disbelieved in so that victory can be achieved for Islam and the Ummah. {Allah has promised those who have believed among you and done righteous deeds that He will surely grant them succession [to authority] upon the Earth just as He granted it to those before them and that He will surely establish for them [therein] their religion which He has preferred for them and that He will surely substitute for them, after their fear, security, [for] they worship Me, not associating anything with Me. But whoever disbelieves after that – then those are the defiantly disobedient} [An-Nūr: 55].

It was the rejection of nationalism that drove the mujāhidīn in Nigeria to give bay'ah to the Islamic State and wage war against the Nigerian murtaddīn fighting for the Nigerian tāghūt. It was the rejection of nationalism that drove two Tunisian soldiers of the Khilāfah to kill crusaders with visas to Tunisia issued by the Tunisian tāghūt. It was the rejection of nationalism that drove five Yemeni soldiers of the Khilāfah to target Yemeni Rāfidah in Sanaa and Sa'dah. It was the rejection of nationalism that drove the Iraqi, Shāmī, and muhājir soldiers of the Islamic State to wage war against the Iraqi Sahwah and the Syrian Sahwah, after the Sahwāt had betrayed Islam and the Muslims. It was the rejection of nationalism that drove the Libyan and muhājir soldiers of the Islamic State to wage war against the newly erected Libyan tawāghīt: the House of Representatives and the General National Congress. It was the rejection of nationalism that drove the Islamic State to expand from Iraq into Shām and thereafter to other lands: West Africa, Algeria, Libya, Khurāsān, Sinai, Yemen, and the Arabian Peninsula. And it is the rejection of nationalism that will drive the Khilāfah to continue expanding until it takes Constantinople and Rome from the Crusaders and their allies by Allah's permission...

It was also the rejection of nationalism that drove Abū Ramadān al-Muhājir (Omar Abdel Hamid el-Hussein – may Allah accept him) – despite his Danish birth and upbringing – to target Danish Jews and Danish mockers of the Messenger (sallallāhu 'alayhi wa sallam) until he achieved martyrdom in Denmark after pledging bay'ah to the Khilāfah from Denmark.

Abū Ramadān did not let national borders and skies stop him. He did not let a “citizenship” he disbelieved in prevent him from obeying his Lord, defending his Prophet's honor (sallallāhu

‘alayhi wa sallam), and retaliating for his brethren in the Khilāfah. Rather, his own blood and soul were valueless for him to sacrifice for his religion and its expanding body. He gathered what he could of arms, surveyed targets, relied upon his Lord, and executed his brave and selfless attack, terrorizing the Christians, Jews, and atheists of Denmark – a pagan nation that insulted the Messenger (sallallāhu ‘alayhi wa sallam) and a member of the crusader coalition against the Islamic State. The filthy blood of the Danes was spilled by his blessed hands, by which he guaranteed for himself a place in Paradise, inshā’allāh. And with the noble blood and tireless sweat of his likes, history is written and preserved.

And now, has the time not come for the crusaders, atheists, and apostates to realize that the Islamic State and its message to the world is here to stay?

The Khalifah (hafidhahullāh) said, “Let the world know that we are living today in a new era. Whoever was heedless must now be alert. Whoever was sleeping must now awaken. Whoever was shocked and startled must comprehend. The Muslims today have a loud, thundering statement, and possess heavy boots. They have a statement that will cause the world to hear and understand the meaning of terrorism, and boots that will trample the idol of nationalism, destroy the idol of democracy, and uncover its deviant nature” [A Message to the Mujāhidīn and the Muslim Ummah in the Month of Ramadān].

May Allah accept Abū Ramadān, gather him with the Prophet (sallallāhu ‘alayhi wa sallam) in Paradise, and make him an example for the Ummah everywhere to follow...

Τεύχος 8, Among the Believers are Men

Shaykh Abū Talhah ‘Abdur-Ra’ūf Khādīm al-Khurāsānī (rahimahullāh), also known as Mullā Khādīm, was born in Helmand in the village of Adhān. He began his study of the sharī sciences at a young age due to his strong desire to learn the religion. He then joined the caravan of jihād, opening a new chapter of his life.

Shaykh Abū Talhah joined Muhammad ‘Umar (head of the Taliban) whom he then worked with together in hisbah (commanding the good and forbidding the evil), and he used to consider hisbah work to be an important part of his life. After sometime and by Allah’s grace, Kabul was liberated, and the Shaykh was injured by a tank shell in a battle in Shār Āsiyāt and lost his leg. This was a great sacrifice for the cause of Allah on the battlefield. He was appointed by the Taliban as the director of the military college in Kabul, and also went on to play an important role as a field commander on the frontlines during the crusader invasion of Afghanistan. He was captured by the Americans in one of the battles and was amongst a number of prisoners who were transferred to Guantanamo where he was imprisoned for six and a half years in some of the most horrifying conditions. The Americans then handed him over to their Afghan puppets and he spent another year and a half imprisoned by the murtadd regime.

His time in prison, however, served as a period for him to further seek knowledge and review the sound ‘aqīdah of Ahlus-Sunnah. He was initially upon the Deobandi ‘aqīdah, which encompassed deviations concerning Allah’s names and attributes and other aspects of faith (including irjā’). He abandoned this, adopted the pure Sunnah, and thereafter, strived throughout the remainder of his life to call the people to this great blessing.

After being released from his imprisonment in Kabul, he rejoined the Taliban and became a member of their shūrā council. He was also appointed as the wālī over 14 of the Afghan wilāyāt. He was active in da’wah, calling the people to the ‘aqīdah of tawhīd, and as a result he was subsequently dismissed from his position as wālī, as the ‘aqīdah of tawhīd conflicted with the Deobandi ‘aqīdah upheld by the bulk of the Taliban leadership. He remained as a field commander and proved extremely capable, and as a result he was once again appointed as a wālī, this time over three wilāyāt. He again placed focus on calling to tawhīd and, as a

result, was once more dismissed from his position as wālī, going back to being a field commander once again.

Shaykh Abū Talhah had long dreamed of seeing the re-establishment of the Khilāfah, as did many of the mujāhidīn who were fighting to achieve that very goal so that the Ummah's glory would return. When the Khilāfah was announced, he was from amongst those brothers who eagerly hastened to declare their bay'ah and join the caravan of the Khilāfah. He alongside his brothers in Khurāsān presented what was required of them for the Islamic State leadership to officially recognize their bay'ah. Accordingly, the Khilāfah expanded into Khurāsān and appointed Shaykh Abū Talhah as the deputy wālī for the region, second-in-command to the wālī Shaykh Hāfidh Sa'īd Khān (hafidhahullāh).

After the announcement of the Khurāsānī bay'ah, Shaykh Abū Talhah began touring the region in a caravan of the Khilāfah's soldiers, calling the local tribes to give bay'ah to the Khalifah. Numerous tribal elders responded positively, extending their hands and declaring their oaths. Finally, upon hearing of Shaykh Abū Talhah's presence in Adhān, the Deobandi partisans of the Taliban in the region set up roadblocks and checkpoints, preventing him from leaving the village until an American airstrike killed him along with five of his companions on Monday 21 Rabī' al-Ākhir. Shaykh Abū Talhah thereby attained shahādah at the age of 45 after a life of jihād, hisbah, and da'wah. We consider him such and Allah is his judge. May Allah have mercy upon him and his companions in martyrdom.

Τεύχος 9, Foreword

As the crusaders continue to reveal their intense hatred and animosity towards Islam through their relentless bombing and drone campaigns on the Islamic State, a new breed of crusader continues shedding light on the extent of their hatred towards the religion of truth. This breed of crusader aims to do nothing more than to anger the Muslims by mocking and ridiculing the best of creation, the Prophet Muhammad Ibn 'Abdillāh (sallallāhu 'alayhi wa sallam), under the pretext of defending the idol of "freedom of speech."

Yet, such brazen attacks on the honor of the Prophet (sallallāhu 'alayhi wa sallam), rather than deterring or disheartening the Muslims, serve as further incitement, spurring them into confronting the forces of kufr with whatever means they have available. Such was the case with Elton Simpson and Nadir Soofi, two brave men who took it upon themselves to remind the enemies of Allah and His Messenger (sallallāhu 'alayhi wa sallam) that as long as they choose to wage war on Islam, they would have no peace and security, would not be able to walk their own streets without looking over their shoulders, and would not be able to make public appearances without being surrounded by a legion of bodyguards and security personnel.

The two lions of the Khilāfah arrived at the Curtis Culwell Center in Garland, Texas three weeks ago during a convention that featured a competition to draw the Prophet (sallallāhu 'alayhi wa sallam) in an attempt to mock and ridicule him. The two mujāhidīn came armed and ready to wage war, ignited a gun battle with the policemen guarding the center, and attained a noble shahādah in pursuit of vengeance for the honor of our beloved Prophet (sallallāhu 'alayhi wa sallam).

Their determination to support the cause of Allah and punish those who insult the Prophet (sallallāhu 'alayhi wa sallam) should serve as inspiration to those residing in the lands of the crusaders who are still hesitant to perform their duty. Those men who have read the countless āyāt and ahādīth on the virtues of jihād and have made sincere du'ā' to Allah asking Him for shahādah but have yet to act, should consider that Allah will not grant them their du'ā' until they take a step towards this noble duty.

{And if they had intended to go forth, they would have prepared for it [some] preparation. But Allah disliked their being sent, so He kept them back, and they were told, “Remain [behind] with those who remain”} [At-Tawbah:46].

Many of those who attained shahādah fighting the crusaders in their own lands had first taken steps to make hijrah to the lands of jihād. These preparatory steps were enough to demonstrate their sincerity, so they were granted shahādah without facing the difficulties of hijrah.

As for those who continue to suffer from the disease of being indifferent towards the obligations of hijrah, jihād, and bay’ah, so much so that they see nothing wrong with residing amongst, and paying taxes to, the very crusaders who belittle the Shari’ah on their news and entertainment programs, who arm the secularists and Rawāfid in Muslim lands, who imprison and torture Muslim men and women, and on top of all who burn the Qur’an and mock the Prophet (sallallāhu ‘alayhi wa sallam), then let them prepare their flimsy excuses for the angels of death.

{Indeed, those whom the angels take [in death] while wronging themselves – [the angels] will say, “In what [condition] were you?” They will say, “We were oppressed in the land.” The angels will say, “Was not the earth of Allah spacious [enough] for you to emigrate therein?” For those, their refuge is Hell – and evil it is as a destination} [An-Nisā’: 97].

The hypocrites will sit back, the true men will step forward, and the kuffār will have no peace and no security.

May Allah accept our two brothers amongst the leaders of the shuhadā’ in Jannah.

Τεύχος 9, Among the Believers are Men

Hudhayfah al-Battāwī was a man in a time in which men were few. Of firm ‘aqīdah and manhaj, he stemmed from a good, muwahhid family known for sacrifice and generosity. Hudhayfah al-Battāwī was a dentist who did not dream of esteem and wealth like many doctors, because he never saw delight and relaxation in other than jihād. He never perceived happiness in anything except in gaining martyrdom.

He started his journey by giving bay’ah to Shaykh Abū Mus’ab az-Zarqāwī (rahimahullāh) and he used to detonate explosive devices against the crusader patrols – who were magnified in the eyes of the cowards and were insignificant in the sight of this lion – to turn them into severed body fragments mixed with their vehicles’ wreckage. Thereafter, he moved on to media work because of the brothers’ need for him in this domain. Thus, he performed that which was due upon him in the best manner until the crusaders arrested him. In prison, he remained utterly steadfast and stayed there some years during which he increased his knowledge and studied Allah’s book until he ultimately memorized it by heart completely. In Ramadān, at “Camp Bucca” prison in Umm Qasr, he used to lead the brothers in prayer, completing a whole recitation of the Qur’ān, with other brothers behind him who had also memorized the Qur’ān. He mixed more with virtuous brothers, people of goodness, and experience. He used to fast and pray a lot at night, striving to be close to Allah (ta’ālā). He was a close friend for his brothers and source of steadfastness for them wherever he was.

He then left prison with increased steadfastness, knowledge, and experience. Thereupon he worked as amīr of ar-Rasāfah region in Baghdad. He ignited war and launched attacks under the leadership of the notable Wālī Manāf ar-Rāwī (rahimahullāh). Thus, they launched the famous Battles of al-Asīr (the Prisoner), by which the strongholds of the Safawī Rāfidah collapsed and the Rāfidī bastions of shirk and the bases of the mushrik army were demolished. They raided the most heavily guarded places like the Central Bank and the Defense Ministry, the latter being a base for joint operations with the crusaders. Thus, the ministries and pillars of the Rāfidī government collapsed at their blessed hands until the

heroic Wālī fell into captivity. Hudhayfah was then assigned leadership of all Baghdad as its Wālī. So he ignited it with vehicle bombs, demolishing the fortresses of the Rāfidah as well as their Safawī and Crusader masters, in retaliation for the religion of Allah against the filthy mushrikīn and in revenge for the honor of Ahlus-Sunnah, which was desecrated at the hands of the most evil creatures to tread on earth. He terrorized the Safawī regime and degraded it, deploying heroic soldiers armed with silencers.

They sent the criminals and leaders of kufr off to Hellfire. He also sought to avenge the honor of the sisters imprisoned by the tyrannical crusader Copts in Egypt, and thus the attack against the “Our Lady of Salvation” Church was executed.

The Rāfidah then called for help from their crusader masters who mobilized whatever they could to get hold of this heroic lion. They provided all information about this unique man and his aids, most prominent of them being the brave knight, the military leader of Baghdad, Abū Khawlah. Hudhayfah al-Battāwī used to call him his closest friend due to his strong love for him until they were killed together in the prison.

Hudhayfah (rahimahullāh) was steadfast like anchored mountains while in the Rāfidah’s “Counter-Terrorism” prison. When the Rāfidī enemy of Allah, Nouri al-Maliki, met him and told him that he would soon be executed by hanging, he replied to him that he wasn’t concerned and that life and death were only in Allah’s hands and not in his.

Then he and the brothers with him began coordinating from inside the prison with the brothers outside. They provided them with two pistols, TNT explosives, and detonators. The smuggling method was clever and their surveillance apparatuses and security procedures were unable to uncover it. The agreement was that the attack on the prison would begin from the outside at the very moment of the attack by the Wālī Hudhayfah and his brothers inside the prison against the apostates.

Thus approached zero hour, but the attack did not occur in the morning as planned because the appointment changed due to the apostate warden coming to them at night to take them out for interrogation. So Hudhayfah took care of killing him. Then he went to the director of “Counter-Terrorism,” the enemy of Allah, Mu’ayyad as-Sālih. He executed him and retaliated for the Muslims. Likewise, the brother Abū Khawlah, military leader of Baghdad, and the rest of his brothers clashed with the apostates and they killed everyone in the prison in which the mujahidin were tortured and had experienced that which only Allah knows of.

They rode the apostates’ car from the prison building and arrived at the Interior Ministry’s gateway. They then clashed with the apostates. The crusaders stepped in, striking them with Apache helicopters. However, the brothers persisted with their combat until they were all killed while facing the enemy not retreating. They were ten from the best of knights, led by our knight, the Wālī Hudhayfah al-Battāwī.

He (rahimahullāh) was eager to achieve shahādah, so he got what he was yearning for, not dying until he made the apostates cry, debilitated them with wounds, and made them taste death and sadness that kindled in them the pain of defeat and failure. He (rahimahullāh) was already married for some time before his killing, and at the time of his arrest, he was bestowed with a child. He (rahimahullāh) was killed and never met his son. The worldly life, its pleasures, and adornments did not succeed in tempting him even for a single day. Every Muslim should raise his head out of pride for these men, with glory and honor, in the face of the people of falsehood. We ask Allah (ta’ālā) not to deprive us of His reward, nor to make us succumb to tribulations, and to generously bestow upon him as well as his brothers the reward and high rank in Jannah.

Τεύχος 10, Among the Believers are Men

A) The knight finally dismounted... The knight, the hero Abū Mālik at-Tamīmī dismounted from the horse of jihad... and departed. He had abandoned the world, prestige, wealth, and luxury, and left in search of the path for a pristine life and the Hereafter, migrating thousands of miles in search for a jihad in which the creed of pure tawhīd as well as walā' and barā' is practiced.

Shaykh Abū Mālik Anas an-Nashwān was born into a wealthy, prestigious family in Bilād al-Haramayn where he pursued Sharī'ah studies and later left their academies, only to pursue knowledge and action as a murābit at the frontier posts.

He arrived in northern Afghanistan where he fought with its knights, taught them the religion, and judged between them in accordance with what Allah had taught him. He lived amongst them as a beloved person, whose word was respected, and remained working as a judge there for four years. When the spark of tawhīd was lit in Iraq and Shām, he and a group of muhājir brothers rushed to support the Islamic State, visiting al-Qā'idah's leadership on the way.

He had headed the problem which burdened al-Qā'idah's back, as he was up for it, and he judged with Allah's law impartially and thereby opposed the desires of many of them. He was a firm, towering mountain, refusing the offer made by the organization's leadership in Khurasān, which was meant to bring him close to Jawlānī in Shām.

He was a man of pure creed. I will never forget how in Shām he would speak about the claimants of hijrah by saying, "How can someone blow himself up to allow the Free Syrian Army and its allies from the Sharī'ah claimants to seize territory and rule it by other than what Allah revealed?!"

After joining the Islamic State and giving bay'ah to Amīrul-Mu'minīn Ibrāhīm Ibn 'Awwād al-Qurashī al-Baghdādī (hafidhahullāh) he took part in an expedition in Wilāyat Halab where he was injured. He then recovered and started working in the Office for Research and Studies and later on became the head of the Sharī'ah Committee belonging to the General Supervising Committee. He kept requesting permission to participate in battles, a request which he was eventually granted. Thus he participated in the battle for the city of as-Sukhnah, where he advanced together with his brothers and was eventually hit and killed by enemy shrapnel.

He used to work day and night to serve the Islamic State, he defended the religion, established gatherings of knowledge, judged between the people with Allah's law and settled disputes. He would not abandon qiyāmul-layl and was an example of good conduct. People's hearts were inclined towards him. Our knight departed and the hearts of the enemy boil with envy and spite while our hearts happily say, "See you – inshā'allāh – in the gardens of eternity with the Leader of mankind, the Prophets, and the blessed Companions, inshā'allāh."

May your blood be a light that enlightens the way for us so that we may tread in your footsteps. May Allah have mercy upon you, O Anas an-Nashwān and may He forgive you.

Your brother, Abū Jarīr ash-Shamālī

B) On the 29th of Sha'bān in the year 1436AH, after a crusader airstrike, a warrior from the warriors of the Khilāfah travelled from this fading Dunyā to that which is everlasting. The brother Tāriq Ibn at-Tāhir al-Harzī – otherwise known as Abū 'Umar at-Tunusī – was killed in Wilāyat al-Barakah, completing a life of jihād and many years of service working to help build the Islamic State and reestablish the Khilāfah. He had, throughout his jihād in both Irāq and Shām, a number of different titles and held a number of different positions.

A veteran of many years in the Islamic State, the brother first made hijrah to Iraq in 2003. He became acquainted with some of the legends of the Iraqī jihād such as Abū Mus'ab az-

Zarqāwī and Abū Hamzah al-Muhājir (may Allah accept them both). The former, as the jihād progressed, made a request for the brother to come to al-Fallūjah. It was a call to which Abū ‘Umar responded, living great days in the city that stood defiantly in the face of the American transgression on the lands of the Muslims. Time passed, many kuffār were sent to Jahannam, and the brother was hit by a crusader airstrike in which all those who were with him were killed. This time Allah saved him and he emerged relatively unharmed. He was later hit by a second airstrike, resulting in his leg being severed (he later became well known for this physical attribute).

The brother was imprisoned twice in Iraq, the first time escaping with a fake document under the pretense that he was Iraqi and not a muhājir. The Americans were enraged upon discovering the true identity of the man who had slipped through their inept fingers. The second time was in 2008 after he was sentenced to 15 years. He and a group of his mujāhid brothers escaped during an operation by the Islamic State to liberate the Tāji prison. He was subsequently sent to land of Shām and was made responsible for receiving the istishhādiyyīn and appointed the amīr of the Atmah gateway. He was a brave leader during the war against the sahwah treachery and was famous for his saying, “Allah will never grant them victory over us. We defeated them in Iraq, and we will also defeat them in Shām, by Allah’s bounty alone.”

Abū ‘Umar was known for practicing zuhd with respect to his clothes and his food, earning the love and respect of many after reaching the blessed land of Shām. After relocating, he settled in Wilāyat al-Barakah, eventually being appointed as the amīr of the wilāyah’s artillery. This beloved brother and veteran was killed 24 hours after his brother Abuz-Zubayr ‘Alī al-Harzī was killed in Mosul. The two brothers, both avid boxers, together terrorized the kuffār, leaving this world in the same way as each other.

He was a thorn in the sides of the disbelieving crusaders and their slaves from amongst the apostates. We ask Allah to accept him in al-Firdaws al-A‘lā.

Τεύχος 11, Among the Believers are Men

Abū Ja’far was very beloved amongst the brothers. He was always friendly and ready to help at all times, forever having a smile on his face for his brothers.

He grew up in an environment rampant with crime and corruption, but despite that, he never went through a period of jāhiliyyah. He was raised as a practicing Muslim from his childhood. Through the Muslims living around him, he learned of Amīr Khattāb and other mujāhidīn of the Qawqāz region early on. From then on, he always had an inner longing to become a mujāhid. As a young adult he was very active in giving da’wah to youngsters in his neighborhood, and also performed Hajj at a relatively young age to draw closer to Allah ﷻ. This led to him being nicknamed “Hajjī” (something he did not request, but which was part of the Turkish culture surrounding him). Everyone knew him by this name and people loved him because he would give each individual the respect he deserved. While pursuing his studies in engineering, he witnessed the injustice and oppression of the Nusayriyyah against Ahlus-Sunnah in Shām, which led him to abandon his studies and emigrate to Shām without delay.

Upon arriving in Shām prior to the announcement of the Islamic State, he joined the group “Majlis Shūrā al-Mujāhidīn,” which at the time was led by Abū Athīr (hafidhahullāh) and his brother Abū Muhammad al-‘Absī ﷻ and which subsequently gave bay’ah as a group to Amīrul-Mu’minīn Abū Bakr al-Baghdādī (hafidhahullāh). Since then, he spent his life in ribāt and qitāl on the frontlines. He performed ribāt against Asad’s soldiers in Khāntūmān as well as Līrāmūn and together with the soldiers of the Islamic State he repelled their advance on Kafr Hamrah. He thereafter went to as-Sikak (the railroads) for ribāt and while there, a German brother named Abū Zakariyyā received a head injury. Abū Ja’far risked his life to pull him out of the battle zone and bring him back to base to be treated.

In Khāntūmān, he waited patiently with the other soldiers of the Islamic State to start assaulting the Nusayriyyah there, but a few days before the Sahwah treachery he went back to Kafr Hamrah to take care of some personal affairs. Then, on “3 January 2014,” the Sahwāt began fighting the Islamic State.

Abū Ja’far thereupon fought against Khālid Hayyānī’s group in Huraytān, then against the Sahwah in Bāshkoy, and was one of the last to leave Huraytān for I’zāz with the German brothers of the Islamic State under the leadership of Abū Ka’b □.

From I’zāz they continued fighting their way towards the city of al-Bāb, where he also performed ribāt. Upon their arrival in al-Bāb he was posted with the other German brothers at the Fārūq Dam (formerly the “Tishrīn” Dam), where they participated in the liberation of Sirrīn as well as the silos there which were formerly under the control of the filthy PKK and Liwā’ Thuwwār ar-Raqqah. Thereafter, he went with his brother to al-Khayr to fight against the Sahwah factions and the Shu’aytāt tribe.

After the liberation of al-Khayr from the Sahwah, he went to ‘Ayn al-Islām, where he became known for his courage. He was once in a house that got bombed by the coalition planes and everyone thought that he had been killed, but a brother dragged him out of the rubble and Abū Ja’far directly went on storming towards the PKK to fight them.

But a few days later, after the other German brothers with him had either been injured or killed, he as well finally reaped what he was yearning for – shahādah for the cause of Allah. It happened during a major assault by the soldiers of the Islamic State on the atheist Kurdish factions, during which the coalition planes would come to assist these factions. Thus, the brother was buried a second time under the rubble. After having received shahādah, the PKK atheists dragged his body out of the debris and presented him to the world as if they were the ones who had killed him as well as many others. But Allah knows the reality of their false claims, and our killed soldiers are in the gardens of Paradise while their dead soldiers are in the dungeons of Hellfire.

When hearing brothers expressing their desire to do something significant for the cause of Allah, Abū Ja’far would say, “Don’t talk about it, just do it.” He never abandoned qiyām al-layl and always recited the Qur’ān, as well as the morning and evening adhkār.

May Allah accept Abū Ja’far and all the other soldiers of the Islamic State who gave their wealth, blood, and lives to establish, protect, and expand this Khilāfah.

Τεύχος 12, Advice to the Mujahidīn: Listen and Obey

[This article was first published in “Sawtul-Jihād,” former magazine of al-Qā’idah in the Arabian Peninsula (before the partisan Yemeni branch). The author of the piece did not suffice with seeking knowledge and training, but instead led the battle against Āl Salūl until he achieved shahādah for Allah’s sake. May Allah accept him, reward him, and bless him.]

I am pleased to present my advice to the mujāhidīn in particular, and the Muslims in general through “Sawtul-Jihād” magazine.

The first piece of advice – following my advice to fear Allah and be mindful of Him – is to listen to and obey those whom Allah has given authority over the affairs of the mujāhidīn.

The Ummah today has been afflicted by the treacherous, apostate rulers and leaders who have even violated the rights of Allah in addition to the rights of His creation. And it is known that the authority of these rulers is invalid, and that it is obligatory to oppose them and wage war against them. But what is meant by listening and obeying here is in reference to those whom Allah has given authority over the affairs of jihād [and now, the Khilāfah]. This is a very important and very serious matter, which the Wise legislator has urged. And His Messenger g has made disobedience of one’s leader similar to disobedience of the Prophet. Listening and

obeying is from unity, cooperation, and strength, in contrast with quarrelling, disunity, and disagreement.

Quarrelling and disagreement in jihād is considered a means of failure and defeat. {And do not dispute and [thus] lose courage and [then] your strength would depart; and be patient. Indeed, Allah is with the patient} [Al-Anfāl: 46].

He who studies history and Sirah sees that disobeying the leader – in any form – has a severe, adverse consequence, and the best example of that is what happened to the Sahābah in the Battle of Uhud when they disobeyed the Prophet and as a result, the Muslim army suffered a setback and calamity, including many of the best Sahābah being killed, and the Prophet g and a number of other Sahābah being wounded. This was all the result of disobeying the leader, the Prophet.

And how many times has a leader been disobeyed in some of the lands and arenas of jihād, and the price paid as a result was calamity and tribulation that included blood being spilled and lives being lost, for disobeying the leader is not merely a sin that affects the sinner alone. Rather, it affects the entire group, and most of the time the entire army.

How many times has a mujāhid brother been ordered by his leader not to go to a certain area, but he disobeys the leader and as a result he lands in captivity!

And how many times has a brother disobeyed the leader with respect to security measures and precautions, and as a result he and a group of his brothers land in captivity!

There are many instances where a group of brothers were taken captive or arrested because one of them disobeyed the security precautions they were instructed with by the amīr.

One of the many small examples mentioned in this regard is an incident that was related to me by one of the brothers about a man who wanted to join the training camps in Afghanistan. The person responsible for his departure gave him instructions not to call his family until he reached Pakistan. But the brother disobeyed this order and called his family from the airport in his country just before boarding the plane. Immediately, his family hastened to speak to the airport officials and managed to catch him before the plane took off. So he paid the price of disobedience by being deprived of preparing for and undertaking jihād for Allah’s cause!

There are many such incidents, but here I would like to advise the brothers who have refused to live a life of humiliation and have overcome their desires and lusts, to fasten on themselves the bridle of listening to and obeying the leaders in everything big and small, for obedience is in everything except in sin. And if the leader’s order is an issue of ijtihād where there are two or more legitimate opinions and the leader has adopted one of the opinions – regardless of whether it is the more correct or the less correct opinion – it is obligatory to yield to the opinion he has chosen and submit to his order, because the issue is an issue of ijtihād and there is no denunciation in that.

And beware of looking for loopholes to avoid obeying the order to the letter, as they are the causes of grief and calamity. Whenever someone wants to disobey the leader, if he were to look for an excuse for himself he would find it. So those who disobeyed the Prophet g in the Battle of Uhud, their excuse was that the battle was over and there was no longer any point in remaining on the archers’ mountain, and so on and so forth... So do not look for excuses when you are thinking of disobeying the order, but rather compel yourself to follow the order and not overstep it.

It is sad to see that the people of falsehood and the armies of the tawāghīt listen and obey and that they are relatively disciplined. You would see one of them committing a sin - even committing kufr - and if he were asked about it he would foolishly say, “I’m a slave who’s been given orders!”

Whereas you find that listening to and obeying the leader [who does not order with sin] is a matter that is somewhat lost and weak when it comes to the mujāhidīn. Wallāhul-Musta’an...

It is obligatory on you, my noble brother, to harshly denounce anyone who disobeys the leader, and to assist your leader and your brothers in preventing any disobedience and mistake that the Ummah and the mujāhidīn would pay the price for.

And know, O blessed one, that listening and obeying is from being humble towards the believers, and that to violate this is to be harsh on the believers!

I conclude my advice with the following poetry:

Listen to my truthful advice, for indeed I want good and benefit for you, O my brother.

Your obedience to your leader is an essential necessity, and whoever disobeys his order commits a sin.

To listen to and obey the leader is to listen to the command of Muhammad, the conveyer of glad tidings.

As for opposing the command and disobeying, then it is a sin against the Judge (Allah).

And it is the foundation of weakness and defeat, and leads to corrupt opinions and loss of resolve.

And what occurred to the Sahābah in the Battle of Uhud is forever a lesson for every believer.

So adhere to and be diligent in obedience and don't get tired. Listen both in times of dislike and delight,

Unless the leader's order is against the Sharī'ah, for there is no obedience to the leader in such.

I ask Allah to help both me and you, my brother, in listening and obeying, and to not to make us a cause for any harm to befall our brothers through our sins, and to forgive us if we forget or make mistakes.

Τεύχος 12, Amongst the Believers are Men

a)Abū Junaydah, whose parents are from Morocco, grew up in the crusader country of Germany. Like most youth from migrant families, he was somewhat distant from his religion despite his father and mother both then being religious Muslims. And although life in dārul-kufr led many Muslim youth to abandon the daily prayers, Abū Junaydah was an exception. No matter what he faced in life, he would never forget salāh.

When he was a child, his father made him memorize some of the Qur'ān and go with him to the masjid. When he grew older, he appreciated this discipline as due to it, he had learned much of the book of Allah.

And so Allah guides whomever He wills and He showed His mercy towards Abū Junaydah, guiding him to serious practice at the age of eighteen. He began to learn his religion on his own effort and distance himself from all bad influences. He also married early to protect

himself from the traps of zinā. Shortly after, Allah bestowed him with a daughter, whom he named Junaydah.

Saddened by the events in Shām and the crimes committed against Ahlus-Sunnah, he resolved to perform hijrah there to partake in the jihād.

In “2013,” he travelled to Shām and joined the faction called “Junūd ash-Shām,” led by the deviant liar Muslim ash-Shīshānī. Upon arrival, Abū Junaydah was very happy to have arrived to the lands of jihād, but he quickly found out that not every “mujāhid” and not every “jihādī” faction is on the sound manhaj. He and the other mujahidin were forbidden from pronouncing takfīr upon the tāghūt Erdogan and the other tawāghīt of Turkey for reasons of “maslahah.” Similarly, they were forbidden from pronouncing takfīr upon the “Free Syrian Army” (FSA). He witnessed how he himself as well as the Islamic State were strongly criticized for this. There were also many situations in which the law of Allah was violated by the local factions; the people weren’t being judged by the Sharī’ah. In one of these cases, for example, a local person insulted Allah (ta’ālā) and did not receive punishment for his crime.

While he was with Junūd ash-Shām, he was joined by his best friend Abū Luqmān al-Almānī and Abū Junaydah’s cousin Abū Hafs al-Almānī in order to wage jihād against the tawāghīt everywhere and their allies. But Abū Luqmān and Abū Hafs did not stay long with Junūd ash-Shām, as they quickly recognized the corrupt and deviant manhaj of the faction and understood that they should join the Jamā’ah. Thus they both gave bay’ah to Amīrul-Mu’minīn Abū Bakr al-Husaynī al-Baghdādī (hafīdhahullāh), joining the Islamic State.

On the day of the Sahwah treachery, Abū Luqmān and Abū Hafs were captured by the FSA and imprisoned with hundreds of other muhājirīn. But they deceived their captors into releasing them. This led them to meet Abū Junaydah again, who had abandoned Junūd ash-Shām for the Jawlānī front shortly before the Sahwah. He began to work in the Jawlānī front’s media department.

Because of Abū Sulaymān the Australian’s lies, Abū Junaydah had some misconceptions about the Islamic State, but his heart was longing to join the Jamā’ah, to be on its side while the whole world had assembled against it militarily, politically, economically, and even in the media realm. He also began catching many contradictions in the claims of Abū Sulaymān the Australian and his Sahwah comrades against the Islamic State. In addition to this, Abū Hafs – who was stuck in Halab after his release from the early Sahwah prisons – would regularly advise Abū Junaydah to join the Islamic State.

And Allah guides whomever He wills. Abū Junaydah listened to the speeches of the senile and deviant Dhawāhirī and those of the former war minister of the Islamic State, Shaykh Abū Hamzah al-Muhājirī. He listened to their speeches about the Islamic State in order to form his own opinion on the matter of the Islamic State and Qā’idah. He quickly realized that the new leadership of Qā’idah was altogether lying to the Ummah. Thus, he decided to leave for Kafar Hamrah with his cousin Abū Hafs so as to join the Islamic State.

Once he arrived, he immediately went for ribāt, to partake in the battle against the treacherous sahwāt. Together with the other soldiers of the Islamic State, they opened up the path to withdraw to I’zāz and then al-Bāb.

After arriving in al-Bāb, Abū Junaydah went with his cousin to ar-Raqqah to bring his family back to Shām, as some brothers had sent their wives and children away from the harm of the sahwāt during the chaos that followed the launching of the Sahwah conspiracy.

Shortly after, Abū Junaydah was tasked with many da’wah projects but he always wanted to return to fighting. He longed for his cousin and wanted to be together with him again. Abū Hafs had partaken in the battles near Sirrīn against the sahwāt of Liwā Thuwwār ar-Raqqah, who are led by the former Jawlānī front leader Abū ‘Īsā ar-Raqqah. He also participated in the battles against the sahwāt of al-Khayr, who were led by the Jawlānī front leader Abū Māriyah

al-Harārī. He was treacherously murdered in the summer of “2014” by Harārī’s “soldiers” in a drive-by shooting inside one of the liberated towns of al-Khayr. May Allah accept him.

Abū Junaydah was very much saddened but he remained committed to his work and tried to explain to his relatives and family that Abū Hafs had given his blood for the establishment of the Khilāfah and that it was the greatest wish of them both that their families perform hijrah to the Islamic State. By Allah’s grace, his sister followed his example as she did not want to remain any longer in a country involved in waging war against Islam, the Muslims, and the Khilāfah.

Despite his da’wah work and despite him having two wives and children for whom he cared, he participated in many battles against the apostates. He took part in the battles of ‘Ayn al-Islām, Tadmur, and Māri’, where he finally achieved what he had for so long been yearning for, shahādah. Crusader planes came to the aid of the sahwāt of Halab – the allies of Qā’idah in Shām – and struck a position where he was performing ribāt on the outskirts of Māri’. He was killed instantly, during the most blessed days of the year, the first ten days of Dhul-Hijjah. The Prophet ḡ said, “No deeds are as good as deeds done in these ten days.” They asked him, “Not even jihād?” He replied, “Not even jihād, except for a man who endangers himself and his wealth [in jihād], and returns with nothing” [Reported by al-Bukhārī from Ibn ‘Abbās]. This hadith was one he chose to narrate to brothers while on his way to Māri’.

May Allah unite him and his cousin in Paradise and allow us to follow them. May Allah look after his family and protect his children in the shade of the Khilāfah, so that they only live by tawhid and so that they are amongst the ranks of Prophet ‘Īsā n when he descends to lead the armies of the Muslims.

b) From a remote corner of a tiny dot on the map that represents the island of Sri Lanka, better known among most Arabs as “Silān,” and famous around the world for its delicious tea, came a young man known in the Islamic State as Abū Shurayh as-Silānī.

Abū Shurayh r showed great enthusiasm towards religious studies from a very young age. Even as a young man, he would stand strong and firm when confronted by various people of bid’ah in matters of ‘aqīdah. After completion of his studies in Sri Lanka, he continued on in the study of Sharī’ah abroad. His kindness, devotion, and deep concern for the Ummah seemed always to move him in a different direction away from the mundane worldly desires and concerns of most people. Having grown up in a village, he despised life in the city and always preferred to keep things bare and simple. He was also an advocate for physical fitness and was a master of martial arts, for which he was renowned. When he left Sri Lanka to perform hijrah, he had a prestigious job in the suburbs. Through his travels and his own enthusiasm for understanding the matters of religion, he gained proficiency in the Arabic and Urdu languages, apart from being fluent in English and the native languages spoken in Sri Lanka. It was neither strange nor rare for him to engage in conversation with the local people of ar-Raqqah, enjoining good and forbidding evil, giving da’wah, and clearing any doubts or apprehensions they might have regarding the newly established Khilāfah.

For Abū Shurayh r, the concepts of hijrah and jihād, the return of the Khilāfah, the great battles that will be fought and won, the return of Prophet ‘Īsā n, among other related topics were regular conversation with close family and friends. He grew up with the dream that he would live to see the unravelling of those events that we only read and hear about from the books of hadīth. He was among the few that strongly believed that those times were not far. He was loved and respected among family and friends for his kindness, his zeal toward any task he undertook, his subtle sense of humor, his insight and understanding concerning matters related to religion, and his close commitment to parents and family.

When the dream of khilāfah became a reality presenting the chance to perform hijrah to a land where the Sharī’ah of Allah and the Sunnah of His beloved Messenger would be revived and upheld, there was nothing that could hold him back from answering the call. As occurred with many others, it felt as though his entire life seemed to lead him to this moment. Hijrah however is no easy task. As is the case with all other acts of worship that are beloved to Allah,

Shaytān stands diligently in the way. His parents recall him having said during all the trials they faced before embarking upon hijrah, “This is it for me. I want to have nothing of this Dunyā.” Allah the All-Hearing blessed him with not only the opportunity to perform hijrah himself, but to lead a party of sixteen others from among his closest family members, including his parents, wife, and six children. This is a blessing so rare among the muhājirin of the Islamic State.

Abū Shurayh rarely ever missed qiyām al-layl. And throughout the last month of his brief life in the blessed month of Ramadān, he led his family in tarāwih every evening, with his beautiful recitation of the Qur’ān. He also volunteered for many night shifts in Ramadān at ribāt checkpoints despite his demanding daytime responsibilities in da’wah. The niyyah to be on guard and defend dārul-Islām never left his heart, which is the essence of ribāt. He was a murābit regardless of his job and whereabouts. He also participated in battles for the T3 gas fields and Jazal, both in Wilāyat Hims.

Having had the opportunity to serve the Khilāfah, through the favor and grace of Allah, and doing his duty towards his family particularly his children by bringing them from dārul-kufr to dārul-Islām, where they will thrive and grow to serve and fight for Allah’s religion, by Allah’s permission, Abū Shurayh as-Silānī attained shahādah by a Nusayrī airstrike on the city of ar-Raqqah, outside the masjid, after maghrib prayer, during the ten most blessed nights of the year, on the 25th night of Ramadān 1436. There was one airstrike, so he returned to the masjid to check for any casualties, and on the way he was killed by a second strike.

May Allah accept Abū Shurayh and have mercy on him and all those who gave their life, wealth, and time for the cause of Allah, those whose actions continue to inspire and awaken this Ummah, by Allah’s permission.

Τεύχος 13, Kill the Imams of Kufr

On the 21st of Rabī’ al-Awwal, the tāghūt regime of Āl Sa’ūd, with the approval of their judges and the support of their scholastic stooges, executed dozens of great men whose only “offense” was preaching tawhīd and waging jihād in the path of Allah. Most prominent among those killed were the scholars Abū Jandal al-Azdī (Fāris Āl Shuwayl az-Zahrānī), Hamd al-Humaydī, and ‘Abdul-‘Azīz at-Tuwayli’ī, may Allah accept them all amongst the shuhadā’. Allah said, {And do not say of those killed in the path of Allah, “They are dead.” Rather, they are alive but you do not perceive} [Al-Baqarah: 154].

Since the establishment of their present state, the Saudi regime is well known to have committed more than one nullifier of Islam. The images and videos of Saudi “royals” dancing, prancing, and even kissing their crusader counterparts as these “royals” support the crusaders in the wars against Islam and Muslims are famous enough that no one can deny their show of mutual love, and Allah said, {You do not find any people believing in Allah and the Last Day having mutual love for whoever opposed Allah and His Messenger} [Al-Mujādilah: 22].

But for one reason or another, many ignorant people often neglect to recognize the reality of the regime’s palace scholars, which is that these scholars are undoubtedly murtaddīn. Their apostasy is even grosser than any other, having studied the clear texts proving their collapse into kufr. They have sought to justify the apostasy of their masters with deception, embroidering their arguments with misquoted āyāt, ahādīth, and āthār from the Salaf. In the severest terms, they have advised the youth to reject the true meaning of jihād and to replace it with national pride. The “hukm of Allah” to them is whatever the Saudi governmental ministries have deemed acceptable. Therefore, it must be understood that these scholars are not simply silent bystanders in the background.

Rather, the palace scholars of the Saudi regime – from their “Grand Mufti” ‘Abdul-‘Azīz Āl ash-Shaykh to the minions who spread deceitful protāghūt propaganda atop the pulpits of their “kingdom” – are at the forefront of this effort to dissuade Muslims from jihād and from upholding the Shari‘ah, averting them from the path of Allah. Hiding behind claims of being “Sunni,” “Hanbali,” “Salafi,” and especially descendants and students of Muhammad Ibn ‘Abdil-Wahhāb, they are truly nothing more than slaves of tāghūt, waging war against the mujahidin in order to maintain the status quo. It was Ibn ‘Abdil-Wahhāb who mentioned among the ten greatest nullifiers of Islam, “Eighth: Backing the mushrikīn and aiding them against the Muslims. The evidence is His saying, {And whoever allies with them of you, then indeed he is of them. Verily Allah does not guide the tyrannical people}” [Ar-Rasā’il ash-Shakhsiyyah].

When asked about the clear disparity between the Qur’ān-backed creed of Muhammad Ibn ‘Abdil-Wahhāb and the Saudi regime’s constant coalition with crusaders against Muslims, palace scholar Hātim al-‘Awnī criticized Ibn ‘Abdil-Wahhāb and considered this one of the reasons for a required revision of the texts written by the historic scholars of Najd.

In their “justification” of murdering mujāhidīn, the Saudis stated that the plans of some of these brothers were “to damage the nation’s economy and harm the Kingdom’s status [and] its relations and interests with brotherly and friendly countries,” specifically mentioning “by storming the U.S. Consulate in Jeddah.” Such attacks on the regime’s brothers-in-kufr were labeled by Sa’d ash-Shathrī – a consultant to the Saudi “royal” council – as “causing mischief in the land.” Similar deceptions were delivered by his colleague ‘Abdullāh al-Mutlaq and ‘Ā’id al-Qarnī, while Saudi poster boy Muhammad al-‘Arīfī hailed the ruling judiciary.

Salmān al-‘Awdah called the executions a warning to Muslim youth against turning to what he calls “extremism” (i.e. jihād in the path of Allah) and the stooge ‘Ādil al-Kalbānī advised that people be wary of anyone who is angry with the executions, stating that such people are accomplices-in-crime to the condemned.

No less support was given by ‘Abdullāh Āl ash-Shaykh, Salmān an-Nashwān, ‘Abdur-Rahmān as-Sudays, Salih al-Maghāmisī, Sulaymān al-Mājid, Muhammad as-Sa’īdī, ‘Iwad al-Qarnī, Sa’īd Ibn Musfir al-Qahtānī, Yūsuf al-Muhawwis, and ‘Abdul-‘Azīz al-Fawzān.

And on this occasion, adh-Dhawāhirī came out and criticized the apostate Saudi regime but made no mention of the evil scholars backing them; rather, he merely advised the “scholars” of the Arabian Peninsula to speak out against the government. Reiterating the distinct difference between his Irjā’ policies and the concept of walā’ and barā’, he did not advise the Muslims to wage war against the Saudi regime. Rather, he directed those who intend to seek revenge for the scholars to instead attack the Jewish and crusader masters of Āl Sa’ūd. The so-called “wise man of the Ummah” considered this the best response to the regime, wildly claiming it would push the crusaders to stop backing the Saudi state, a state that has done its utmost to serve the crusaders! The jihād claimants don’t seem to realize that the only response to the shedding of Muslim blood is massacring the apostate murderers and all those who aid them – especially their loyal “scholars.”

When then will the Muslims of the Arabian Peninsula wake up and act out against the apostasy of these palace scholars? Indeed, these “scholars” have broken their oaths with Allah and with the Muslims, just as they have targeted the religion with their lies and instigation against the people of jihād and piety. As Allah said, {And if they break their oaths after their covenant and defame your religion, then fight the imāms of kufr! Indeed, they shall have no oaths [of safety], that they might stop} [At-Tawbah: 12], so they shall have no pact nor safety and must be fought. Indeed, they are the present-day Abū Jahl Ibn Hishām, Umayyah Ibn Khalaf, and ‘Utbah Ibn Rabī’ah, putting jāhilī “national interest” in front of the establishment of Islam.

These apostate palace scholars were described by the Prophet as “callers to the gates of Jahannam” and that “they are of our skin and speak our language.” When asked what should be done in case one witnesses such evil, he ordered, “Stick with the Jamā’ah of the Muslims

and their leader” [Reported by al-Bukhārī and Muslim from Hudhayfah]. Allah’s Messenger also said, “Whoever comes to you wanting to break your strength or divide your unity while your matter is altogether under a single man, then kill him” [Reported by Muslim from ‘Arfajah].

This is the punishment for one who merely attempts to divide the Muslim Jamā’ah – the Khilāfah – through propaganda and arms. What then of these supporters of tawāghīt, these beacons of kufr, these callers to the gates of Jahannam, who – with their misleading lectures and fatāwā – lead the ignorant to support the tawāghīt?! They have committed shirk in the rule of Allah, just as they have taken themselves as lords beside Allah, knowingly permitting the harām and forbidding not only the halāl but even the wājib! They are undoubtedly mushrikīn, and Allah said, {Then kill the mushrikīn wherever you find them} [At-Tawbah:5].

Indeed, it was already obligatory to spill the blood of these palace scholars, for they had apostatized years ago, defending and supporting the tāghūt in the war against Islam. However, the reason to kill them now is even greater, as Allah said, {So whoever aggresses against you, then aggress against him the like of which he aggressed against you} [Al-Baqarah: 194].

May Allah bless all the “lone” knights of the Khilāfah in the Arabian Peninsula and grant them success in their deeds and purity in their hearts. Āmīn.

Τεύχος 13, Among the Believers are Men

Abū Muhārib al-Muhājir, the mujāhid who made headlines around the world as “Jihadi John,” was originally from the northeast of the Arabian Peninsula, while his mother originated from Yemen. At a young age, the honorable brother traveled with his family to London. This would become a place he grew to hate along with its kāfir people, whose customs were far-removed from the praiseworthy values he was much accustomed to. It was through the mercy and blessings of Allah that Abū Muhārib attained the gift of a sound ‘aqīdah and correct manhaj despite residing in one of the centers of kufr and despite the increased presence of deviants calling to the gates of Jahannam.

Around the time of the blessed raids that rocked London and its transport system in “2005,” and while the jihād in Iraq was at its peak, with the announcement of the Islamic State of Iraq being made the following year, Abū Muhārib began to embark upon the path of hijrah and jihād. He would busy his days with jihād-related work together with his brothers in creed, including Bilāl al-Barjāwī and Muhammad Saqr (may Allah accept them), both of whom would later be killed in separate drone strikes in Somalia early in 1433AH.¹ None of this went unnoticed by MI5 (British intelligence), which started vigorously targeting Abū Muhārib and those with him. Thus began the campaign of bugging devices, routine surveillance, house raids, arrests, and no-fly lists, which also came to include the prevention of any form of overseas travel.

Despite the efforts of MI5, Abū Muhārib never ceased in his struggle to make hijrah for the sake of Allah. On his last attempt to leave the UK for his homeland of Kuwait, Abū Muhārib was stopped at the airport and kept for questioning by MI5, the result of which was their refusal to allow him to travel. During the interrogation, Abū Muhārib would present himself as unintelligent, as was his method when dealing with intelligence agencies. The Prophet said, “War is deception” [Reported by al-Bukhārī and Muslim].

One particular agent said to him, “You’re not going anywhere. We are going to be on you like a shadow.” The joke would eventually be on him, for it was just a matter of days before Allah opened for Abū Muhārib the opportunity to make hijrah to Shām. Right under the nose of the much-overrated MI5 British intelligence agency, Abū Muhārib together with his companion in

hijrah carefully and secretly made their departure, utilizing every means available to them. Depending upon Allah alone for success, Abū Muhārib with his companion embarked on a long and strenuous journey that totaled approximately two months and involved trekking the mountain ranges of Europe and its marshy farmlands, sneaking across borders, and being detained by the authorities of various nations on at least two occasions. The journey required a great amount of patience and a high degree of security precautions, two things for which Abū Muhārib was well known.

Through their persistence and perseverance, Allah granted them safe deliverance into Shām in the latter part of “2012.” Upon arrival, Abū Muhārib wasted no time and immediately placed his hand with the Jamā’ah, joining the Islamic State while it was operating under the name “Jabhat an-Nusrah,” prior to al-Jawlānī’s treachery. He was not deceived by the presence of hundreds of groups, or their numerous flags bearing their hypocritical logos and names. It would be through this very manner of foresight and decisiveness that Allah would grant Abū Muhārib steadfastness throughout the many trials which the Islamic State would encounter, including al-Jawlānī’s betrayal and nullification of his bay’ah to Amirul-Mu’minīn Abu Bakr al-Baghdādī (hafīdhahullāh). Abū Muhārib was among the very first to declare his disavowal of al-Jawlānī and would say regarding him, “He’s just going to be another Shaykh Sharif,” referring to former head of the Islamic Courts Union of Somalia – Sharif Sheikh Ahmed – who committed blatant apostasy by entering into the parliaments of shirk and supporting the United States and African crusader nations in the war against Islam and the Muslims.

It was Abū Muhārib’s sincerity, ambition, and enthusiasm to work and tire himself for Allah’s sake that granted him prominence, as he grew to be loved and respected by many. He participated in the conquest of the Taftanāz airbase near Idlib and the 17th Division base near ar-Raqqah. He also partook in the operation in Salqīn near Idlib – where Abū Mu’āwiyah al-Misrī3 was martyred – as well as in many other battlefronts. He also participated in the fighting against the sahwāt of Shām and was injured within the first week of the Sahwah, sustaining a gunshot wound to his back during the battle to retake Huraytān.

His harshness towards the kuffar was manifested through deeds that enraged all the nations, religions, and factions of kufr, the entire world bearing witness to this. {That is because people are not afflicted by thirst or fatigue or hunger in the cause of Allah, nor do they tread on any ground that enrages the disbelievers, nor do they afflict the enemy with anything except that is registered for them as a righteousdeed} [At-Tawbah: 120].

A side of Abū Muhārib that wasn’t witnessed except by those who knew him was his mercy, kindness, and generosity towards the believers, his protective jealousy for Islam and its people, and his affection towards the orphans. Of the deeds that attest to his kindness and generosity is that after receiving a sabiyah (concubine) as a gift he did not hesitate to give her away – likewise as a gift – to an unmarried injured brother. And from the incidents that attest to his protective jealousy for Islam and its people is that after engaging in a debate with a Madkhalī (a pro-Saudi “Salafi”) in one of the “masājid” in the lands of kufr, the Madkhalī remarked regarding the abuses of the spiteful Jews against our sisters in Palestine that the women “deserved it.” Abū Muhārib had to be restrained from hitting this Madkhalī by other worshippers at the “masjid.” A brother who witnessed the incident recalled, “Abū Muhārib began to weep loudly. I watched him in his prayer weeping in sujūd as if he had lost a loved one.”

And amongst the deeds that attest to his affection towards the orphans is that following the martyrdom of Bilāl al-Barjāwī, Abū Muhārib would frequently visit his orphaned son, taking him to the masājid and entertaining him with trips out to the park and the zoo. He would also teach Qur’ān to other sons of shuhadā’. {Muhammad is the Messenger of Allah; and those with him are forceful against the kuffār, merciful among themselves. You see them bowing and prostrating, seeking bounty from Allah and [His] pleasure. Their mark is on their faces from the trace of prostration. That is their description in the Tawrah. And their description in the Injil is as a plant which produces its offshoots and strengthens them so they grow firm

and stand upon their stalks, delighting the sowers – so that Allah may enrage by them the kuffār. Allah has promised those who believe and do righteous deeds among them forgiveness and a great reward} [Al-Fath: 29].

On Thursday, the 29th of Muharram, 1437, Abū Muhārib finally achieved shahādah for the cause of Allah, which he had sought for so long, as the car he was in was targeted in a strike by an unmanned drone in the city of ar-Raqqah, destroying the car and killing him instantly. May Allah accept our brother among the shuhadā', envelop him with His mercy, and enter him into the highest levels of al-Firdaws.

Τεύχος 14, Among the Believers are Men

Abū Jandal al-Bangālī (may Allah accept him) was among the few muwahhidīn who emigrated from the land of Bengal to the blessed land of Shām by Allah's grace.

Abū Jandal grew up in Dhaka and came from an affluent family with deep connections in the Bengali military. His father was a murtadd officer of the tāghūt forces and was killed during an internal mutiny of "Bangladesh" border guards in "2009." Abū Jandal would occasionally say about him, "My father died for the sake of tāghūt but I wish to die for the sake of Allah alone." He remained truthful in his words with Allah and searched for shahādah with sincerity, and Allah was truthful with him and granted him what he eagerly desired. We consider him so, and Allah is his judge.

During his late teens, Abū Jandal received the true call of Islam. He began listening to the lectures of Shaykh Anwar al-'Awlaqī (may Allah accept him) and other scholars who were upon the truth. He had a strong zeal for seeking beneficial knowledge. He used to recite the Qur'an daily and contemplate on the meanings of the verses. He used to regularly study the Arabic language and books of 'aqidah authored by Ibn Taymiyyah r and Muhammad Ibn 'Abdil-Wahhāb r. He was also a devout worshiper. He was regular in performing qiyām every night as well as the daily Sunnah prayers, and would also urge other brothers around him to perform qiyām. In addition to his personal worship, he also used to financially support the local mujāhidīn in Bengal in addition to the Muslim prisoners there to the best of his ability. He was a young brother who would hasten toward performing good deeds at the earliest opportunity.

When the Khilāfah was declared in Shām, Abū Jandal was among the first of the muwahiddīn in Bengal to support the Islamic State and pledge his allegiance to the Khalifah (hafidhahullāh). He was very active in spreading the message of tawhīd and khilāfah among the brothers around him, and as the call for hijrah was intensified in the Islamic State media, Abū Jandal was not satisfied with simply talking the talk with his friends or on various social media platforms but rather, decided to actually walk the walk in the path of Allah and perform hijrah to the Islamic State.

Abū Jandal faced many obstacles on his path for hijrah. His plan was to feign travel to an engineering conference in the Middle East as a cover for his hijrah. He would need a reference letter from his college confirming his claim that he was traveling for the purpose of attending the conference, but the problem was that he had already stopped attending classes at the college due to the sinful environment that existed there. Furthermore, as a young, unemployed student he didn't have the financial means to pay for his flight nor the conference fees. Despite his situation, he maintained firm conviction in the promise of Allah, who said, {And whoever fears Allah – He will make for him a way out and will provide for him from where he does not expect. And whoever relies upon Allah – then He is sufficient for him} [At-Talāq: 2-3]. And so Allah facilitated for him solutions from places he hadn't expected. Placing his trust in Allah alone, Abū Jandal was able to forge a reference letter from his college, and Allah blinded the eyes of the murtaddīn, who didn't notice the obvious signs of forgery in both the stamp and the signature in the reference letter. He was also able to acquire the money needed to cover his expenses in an equally cunning manner. Thus, with

the mercy of Allah, Abū Jandal was able to proceed on his hijrah to Shām. He walked towards Allah, and Allah came running to him, as He had promised the believers.

When the news leaked that Abū Jandal had left the country for the Middle East and had not attended the conference, his murtadd maternal uncle, who is connected with Bengali military intelligence agency DGFI (Directorate General of Forces Intelligence), tried his best to prevent him from entering Shām. Despite the efforts of his uncle and the DGFI, however, Abū Jandal, by Allah's grace, succeeded in entering Shām with great ease, underscoring what the Prophet g had said to the young companion 'Abdullāh Ibn 'Abbās j, "Know that if the whole world were to gather together in order to benefit you something, they would not be able to benefit you with anything other than that which Allah had written for you. And if they were to gather together in order to harm you with something, they would not be able to harm you except with that which Allah had written against you" [Reported by at-Tirmidhī].

Upon entering the blessed land of Shām, his heart was full of joy, and he became the youngest brother among the Bengali muhājirīn. As soon as he joined the training camp, he informed the trainer that he wanted to carry out an istishhādī operation and added his name to the list. He was always cheerful and smiling. While awaiting his turn to carry out an istishhādī operation, he joined a battalion and was stationed in ribāt in 'Ayn al-Islām. Despite his ribāt and fighting, his heart was always concerned for the brothers in his former homeland and the progress of jihād there. He dreamed of Bengal becoming a frontline for the Islamic State and a graveyard for the murtaddīn. When he would come back to the city from ribāt, he would rush to the brothers and inquire about the progress in Bengal.

He also used to give sincere nasīhah to the brothers here, and despite growing up in a wealthy family, he always tried to distance himself from city life, preferring instead the toils of jihād. Before leaving to partake in one of the battles in 'Ayn 'Īsā, he informed a brother that he did not want to stay in the city and was trying to move to the mountains of Wilāyat Dimashq. At the time, Ramadān was approaching, and his heart was attached to shahādah. He told the brothers with him of his desire for shahādah and prayed that Allah would accept him in the month of Ramadān. He then left for the battle in 'Ayn 'Īsā as an inghimāsī. During the course of the operation, he was shot by a 23mm autocannon. The medical team evacuated him from the battlefield and attempted to give him first aid, but he died due to excessive bleeding. The doctor on duty informed the brothers with him that before his last breath he pronounced the shahādah.

Prior to heading out for the inghimāsī operation, Abū Jandal wrote the following letter to his brothers in Islam:

"In the name of Allah, the Most Gracious, the Most Merciful. All praise is due to Allah, Lord of the Universe, the only one worthy of worship, the only one whose laws will prevail all over the world, the only one in whom the believers should put their trust and hope. To proceed."

"This is a sincere message from your beloved brother living in the blessed lands of the Islamic State. Verily it is Allah's laws and the sacrifice of the brothers that makes a land blessed. Yā ikhwānī fillāh, four or five months ago I was in the same position as you. I didn't have any plan as to how to avoid the fitnah surrounding me. I didn't know how I would ever be able to do jihād fī sabillillāh. I thought that all my family and friends would boycott me. I was rowning in the same obstacles that you might be going through now. But it is only the promise of Allah, the promise of that Garden in which rivers flow, that kept me going. And it was enough, inshā'allāh."

"The following are some points of nasīhah, which I am trying hard to follow and would hope that you, my beloved brothers, would also try to follow. Please note that it is just my duty to give sincere advice to you. Otherwise, I am too small and too sinful to give you advice."

- "Qiyām al-layl. Yā akhī, it had been the solution for the Sahābah, has been the solution for the brothers, and it will be the same for you, inshā'allāh. Try getting up 15 minutes before

Fajr and praying two raka'ah of qiyām al-layl. When you get used to it, then increase by 15 minutes. Is this so hard?"

- "Try to make the Qur'an your best companion. Read it, listen to it, memorize it, spend much time with it, apply it. It is better than gossiping with the brothers."
- "Try to do regular physical exercise at home. Don't skip this point."

Indeed, Abū Jandal was among those brothers who were not satisfied with merely reaching the lands of the Khilāfah and partaking in jihād for the cause of Allah. One can see from his letter that despite being involved in jihād, one of the greatest acts of sacrifice and worship, he continually sought to improve himself and strengthen his relationship with his Lord. May Allah accept him among the shuhadā' and inspire many more through his words and deeds.

Τεύχος 15, How I came to Islam

I come from Finland, a "Christian" nation where the people do not strongly adhere to their corrupted religion. Most of them say they are Christians but don't really practice their false faith. They might go to church when there's a wedding or a funeral, but most of them don't know much about their distorted religion, even though they are proud of it; so I wouldn't see Christianity visibly manifested in their day-to-day lives.

In my case, I was pretty much the same as everyone else. Everyone had to study the religion at school, which is how my knowledge of it grew. Before that, however, my mother would send me to Sunday school, even though she wasn't religious herself. I myself would only go there for the stickers, and I don't think I actually learned or understood anything there. I did learn more in school, but Christianity nowadays tends to be very confusing.

What they mainly teach is that if you merely believe in Jesus as your Savior, who supposedly died for your sins, then you will be saved. And this was hard to accept because it really didn't make sense to me. Despite this confusion, I always believed in the Creator. My parents, much like everyone else, never really talked about religion. We would celebrate Christmas and Easter, but Christianity otherwise didn't have much of an impact on my life. At the age of 16, I was sent to a type of camp where you would have to embrace the religion again, but do so independent-mindedly. Once again, the teachings didn't make sense but because my parents sent me, I did it for them, and also for the fact that there would be a big party at the end where you would get all sorts of gifts.

The main thing that didn't make sense to me about Christianity was the Trinity. I would wonder, how could the "son" of God be crucified? How could a "part" of God – according to the Trinity – be crucified? How could a human being be God, and then become humiliated and have a humiliating death? I was always very confused, and never prayed to Jesus. When I did pray, I would pray to God. When I was young, I didn't really pay much attention to these thoughts. I did think about it all here and there, but I didn't know how to delve deeper and explore these thoughts, and I didn't have confidence that I was on the true religion. Then at school, they introduced things like evolution and the big bang theory, and this just caused even more confusion. At the end, I was left not knowing what to believe in, but I always had faith in the Creator and that He should be worshipped alone.

I first heard about Islam when we were doing religious studies at school. We covered a number of different religions, including Islam. In the very first class, the teacher – who wasn't even a Muslim – recited the shahadah in Arabic and then explained to us that this was the Islamic testimony of faith. We learned about the five pillars of Islam on a very basic level, but some things were portrayed in a manner that seemed nonsensical to me. For example, we were told that during the fasting month of Ramadan, Muslims don't eat and drink all day but they stay up all night eating and partying. My next encounter with Islam was when I got married. My husband was brought up in a Muslim family but he wasn't practicing at all. We

had children together but got divorced a few years afterwards. At that point, I really wanted to learn about Islam, and because of the blessed events of September 11th, I would always see Islam mocked in the media, but I was still curious and wanted to find out more about this religion. At the same time, I had a neighbor who had introduced me to Islam a few years earlier. So she let me borrow a copy of the Quran that was translated into my own language. The translation wasn't so good, but she was good at explaining, so if I didn't understand anything she would clarify it for me. What struck me most as I was reading the Quran were the verses about Hellfire and the punishment in the Hereafter.

Not long afterwards, I knew that this religion really was the truth. I started learning to pray on my own because I thought I had to learn everything before becoming Muslim. I have to admit though, I was scared and nervous because I didn't understand a lot of things. I would think to myself, "How would my parents react if I were to become a Muslim? How would my colleagues react?" It felt like a big ordeal even though I knew in my heart that I had to do this. So when I was coming back from work one day and I saw my neighbor on the bus, I asked her, "Would you like to teach me how to pray?" She replied by asking, "Do you want to become a Muslim?" At that moment, I felt myself thinking, "Yes, I do." So I said, "Yes," and both her and her husband began crying. I pronounced the shahadah in their home and they began teaching me how to pray. It was a wonderful feeling. After continuously searching for the truth, finding it was just such a relief. I felt so much peace.

I can't say that things were easy after becoming a Muslim, but it did bring pleasure to my heart nonetheless. Things weren't easy with my parents. At first, they didn't react much, but one year later when I remarried, they began having a problem with it. When I started wearing hijab, they would make things difficult. They would argue, "Even Muslims that were raised Muslim don't wear it, so why do you?" They were not happy, and it was funny how their Christianity came out more than ever at that point. Before that, they wouldn't speak about Christianity at all, but suddenly they were mentioning it more frequently, saying things like, "This is the religion of our forefathers." All of this was to try to bring me back to their religion. I felt the same with my colleagues, who would ask me why I had made this decision. This was the case because I was the only Muslim they would see regularly.

I lived in the capital, and although there were Muslims there, it wasn't the same as in other European countries; the Muslim community was very small. Because of the small size of the community, in that first year before I got married when I was trying to learn more about Islam, I wouldn't have a lot of access to knowledgeable people. It was hard to find someone to teach me because it could be anyone teaching anything, and, of course, when you're new, you don't know all that much. Since I didn't have any strong Muslims around me, I was trying to do the research on my own, and it was hard to find the right information, but despite that, Allah would always facilitate a way for the truth to become apparent to me. Things became a little bit easier after I got married because I had some support at home. At one point, my husband started telling me about jihad and about having the sound creed.

I later became involved in da'wah. I would take part in organizing sisters' and children's events at the local mosques and I would hold events for new Muslim sisters. At the time, I wasn't really thinking about hijrah (emigrating to the land of Islam), but that would soon change. What finally woke me up was when the disbelieving authorities arrested my husband for terrorism. They arrested him on the street. I was at home with my children and they came in and started raiding the house. It was a big shock. They ended up keeping my husband in prison for quite a while as they continued investigating the matter. As difficult as it was, it was probably the best thing that happened to me because it opened my eyes to the importance of hijrah, but the whole ordeal made things difficult.

Alhamdulillah (all praise is due to Allah), there were some brothers and sisters who were on the sound creed and were a strong source of support. They weren't many, but because they were on the proper methodology, it didn't matter. When the Caliphate was announced, we knew where to go and what we wanted. As Muslims, we need to disavow the disbelievers and live under the Caliphate. The Prophet g said, "I have nothing to do with any Muslim who

resides amongst the pagans.” His companions asked, “O Allah’s Messenger, why is that?” He replied, “They should not be able to see each other’s camp fires (or lights)” (Abu Dawud and at-Tirmidhi).

After my husband had come out of prison, we thought it would be difficult to perform hijrah because every country would likely be alerted of his intent to travel. He was trying hard to find a way to come to the Caliphate and, alhamdulillah, when Allah wills to open the path for someone, nobody can close it. And so we were able to perform hijrah without any problems. We were dreaming about it and praying for it for so long until Allah made it easy for us.

I can’t even describe the feeling of when you finally cross that border and enter the lands of the Caliphate. It is such a blessing from Allah to be able to live under the Caliphate. There are so many people who made several attempts to come but just haven’t been able to make it yet. Of course, when you come to the Caliphate, after sacrificing everything for the sake of Allah, you’ll continue to be tested. You’re going to see hardships and trials, but every day you’re thankful to Allah for allowing you to perform hijrah and to live under the Shari’ah. Life in the Islamic State is such a blessing. You face difficulties and hardship, you’re not used to the food or the change of life, you may not know the local language, you hear bombings and the children may get scared, but none of that takes away from the gratitude you have towards Allah for allowing you to be here.

Also, unless you’re living here you don’t realize what kind of life you had before. The life here is so much more pure. When you’re in Dar al-Kufr (the lands of disbelief) you’re exposing yourself and your children to so much filth and corruption. You make it easy for Satan to lead you astray. Here you’re living a pure life, and your children are being raised with plenty of good influence around them. They don’t need to be ashamed of their religion. They are free to be proud of it and are given the proper creed right from the start. After four months of us being here, my son was martyred, and this was yet another blessing. Every time I think about it, I wonder to myself, “If I stayed in Dar al-Kufr what kind of end would he have had? What would have happened to him?” Alhamdulillah, he was saved from all that, and what could be better than him being killed for the cause of Allah? Obviously, it’s not easy, but I ask Allah to allow us to join him.

I advise the Muslims in Dar al-Kufr not to be intimidated by the media, and to instead listen to the words of Allah and His Messenger g. Everything is very clear in the Book of Allah and in the Sunnah of the Prophet g. And I sincerely advise every Muslim to perform hijrah. It’s not even allowed nor is it good for you to reside in the lands of the disbelievers. You may think that you’re able to practice your religion, but if you’re truly following the teachings of the Quran and the Sunnah, you really can’t practice your religion there.

I also want to warn you that once you begin thinking about performing hijrah, you’ll find many obstacles. You’ll be scared, and you’ll be worried about how everything is going to work out. You need to understand that many of these obstacles are just in your head and they’re the work of Satan. When you take the first step, Allah will take care of the rest. As for those people who cannot perform hijrah, I advise you to attack the Crusaders and their allies wherever you are, as that is something that you are able to do. Don’t be tricked by the apostate “scholars.” The truth is out there and it isn’t hard to find as long as you open your heart to it.

Finally, I wish to advise the Christians in Finland and elsewhere: A lot of you don’t practice your religion because you know it’s not the truth. You say you just need to believe in Jesus and you’ll go to Heaven, but how does it make sense that somebody died on your behalf and then you’re free to do whatever you please, whatever bad things that come to your mind, to live without any rules or regulations and then expect to be taken to Heaven? It doesn’t make any sense. I advise you to open your heart and find out about the religion of Islam. Don’t trust what the media says about it. Just turn to the translation of the Quran and take it from there. Whatever hardship you may face on that path will be worth it. In the end, you’ll be so happy you found the truth, because what you’re going to gain after embracing Islam is better than anything you might lose or sacrifice.

Τεύχος 15, Among the Believers are Men

Born to parents of Jamaican and Guyanese origin, Abu ‘Abdillah al-Canadi and his younger brother Abu Ibrahim al-Canadi were raised in Calgary, Alberta as Christians before later embracing Islam. Abu ‘Abdillah was the first of the two to convert, and would spend much of his time studying the religion by reading books and listening to lectures. His brother, Abu Ibrahim, soon took notice when he came to visit him one day and found that his apartment was completely empty apart from the stereo he was using for listening to lectures. When he found Abu ‘Abdillah keenly listening to lectures by Shaykh Anwar al-‘Awlaqi on topics such as jihad, his immediate thought was, “O great, my brother has become a terrorist.”

Abu ‘Abdillah took the opportunity to give him da’wah (i.e. he called him to Islam) and provide him with a translation of the Quran as well as some books on Islam, and it wasn’t long before they were even listening to lectures together. Abu Ibrahim was open to his brother’s da’wah as he himself had been contemplating about his Creator, had become disillusioned with Christianity, and couldn’t find the answers to the questions he had. When he read the books his brother gave him, however, he found the answers to his questions, and shortly afterwards embraced Islam.

They continued studying the religion and listening to lectures together and soon became close friends with several other Muslims in Calgary who were upon the correct methodology, including Abu Talhah al-Canadi □. Later, when jihad came to the Levant, the members of their group began leaving Canada one-by-one under the pretext of travelling overseas to study, and one-by-one they began popping up in the Levant. The two brothers began taking notice as they kept hearing of another member of their group reaching the lands of jihad and joining the mujahidin. Abu Ibrahim had a desire to travel overseas and actually study Islam, but his brother, like the other members of the group, was already making plans to perform hijrah and wage jihad, so he told Abu Ibrahim to forget his plans because the two of them were going to join the mujahidin.

They soon left for Egypt under the pretext that they were going to study Arabic, with the hope that they could make their way from there to the Levant. When the protests against the taghut Morsi broke out, they tried to use it as an opportunity to leave the country and make their way to the Levant, but were detained at the airport for questioning by the Egyptian authorities. The authorities first questioned Abu Ibrahim alone while Abu ‘Abdillah had to sit outside the office as he waited for his turn to be questioned. Abu Ibrahim made up a cover story during the course of the questioning in order to conceal his and his brother’s intentions to perform hijrah and join the mujahidin. When the questioning was over, they made the mistake of having him wait outside the office before they had even called his brother in. This gave him a few precious minutes to tell his brother what they had asked him and how he had responded so that they could coordinate their stories. After Abu ‘Abdillah was questioned they were both released, leaving them free to continue their hijrah and make their way to the Levant, where they joined “Jaysh al-Muhajirin wal-Ansar” under the leadership of Shaykh ‘Umar ash-Shishani before subsequently joining the ranks of the Islamic State a few months later, after Shaykh ‘Umar gave bay’ah to Amirul-Muminin Abu Bakr al-Baghdadi.

When the two brothers initially arrived in the Levant, they were eager to do their training and head out to the battlefield. At the time, the mujahidin were preparing for a major operation in Hamah, so the two brothers headed out along with the rest of their battalion, leaving their base in ‘Anadan in the Aleppo countryside and remaining stationed in Hamah in preparation for the operation. They had to exercise patience during this period as they awaited their opportunity to fight and attain martyrdom. For Abu ‘Abdillah, however, that opportunity would be delayed as he and a number of other mujahidin in their battalion were sent back to ‘Anadan to guard their base, look after the families of the mujahidin who were in Hamah, and receive any new muhajirin joining the battalion. He gracefully accepted this decision and reminded the brothers with him that Allah was testing their patience and that soon their

opportunity to fight would come. What helped keep him firm then as well as in the face of many other difficult circumstances was that Abu 'Abdillah would regularly recall there was wisdom behind Allah's decrees.

As such, he remained patient even though his opportunity to perform ribat (frontier guarding) and take part in battles against the enemies of Allah would come much later due to his medical condition. He had a blood disorder, which made it difficult for him to take part in any activities that could lead to strenuous or stressful circumstances. However, just as his brother had refused to let his asthma get in the way of fighting for the cause of Allah, so too did Abu 'Abdillah refuse to let his condition prevent him from doing the same. They had both struggled to perform hijrah despite their conditions, and were not about to give up after reaching the point they had come to. Thus, Abu Ibrahim performed ribat and also took part in a number of battles, both in Aleppo and Hamah, and Abu 'Abdillah waited patiently until his opportunity to perform ribat and fight finally came a few months after the start of the Sahwah in the Levant. During this period of waiting and preparation, Abu 'Abdillah would contribute to the efforts of the mujahidin by taking on other roles.

His brother, having taken part in the operation in Hamah, later headed out with a group of mujahidin to join the effort to capture the city of Safirah in the Aleppo countryside from the Nusayri regime shortly before the start of the Sahwah in the Levant. He took part in a battle in the village of Tall Hasil located near Safirah and was quick to volunteer when the commander asked for a group of brothers to infiltrate Nusayri territory. During the course of the operation, Abu Ibrahim was shot in the foot by a sniper. The bullet went through his bone, requiring a longer period of recovery before he would eventually return to combat several months later. During his period of recovery, he would help the mujahidin in other capacities, such as managing the battalion's finances and equipment. During this period, the two brothers continued hearing of their friends from Calgary attaining martyrdom one after another. They also learned of Abu Talhah al-Canadi's presence in the city of Aleppo and were eager to meet him. They finally got the opportunity to see him shortly before he was martyred after the start of the Sahwah.

A few months later, Abu Ibrahim would make his return to the frontlines as the Islamic State went on the offensive in Sirrin against the apostates of Liwa' Thuwwar ar-Raqqah, an operation in which he was tasked with leading a group of approximately a dozen mujahidin. He was more suited for this role than many of the other brothers, as he had been dedicating much of his free time towards studying tactics and strategy. Following the mujahidin's capture of the city and later, the grain silos, he and his brother remained stationed there in ribat together with their battalion in order to defend the town against any attempted advances by the PKK. Soon afterwards, they would both head out to Shaddadi and take part in battles taking place in the region, in addition to also fighting in the battles around Sirrin. When the Islamic State made a major advance towards 'Ayn al-Islam, the two brothers fought in the ranks of the soldiers of the Caliphate advancing towards the city, and continued playing a role in the campaign as they performed ribat in the 'Ayn al-Islam countryside while battles continued inside the city. They were known for being fierce in battle, and were also very generous towards their brothers. They would buy equipment for their fellow mujahidin when they saw them in need, and allow them to borrow their expensive weapons for use in battle. Abu 'Abdillah even gave away his first gun when he bought a new one.

A few months after the start of the campaign to liberate 'Ayn al-Islam and the ensuing intervention by the Crusader coalition, Abu Ibrahim and Abu 'Abdillah attained martyrdom in a Crusader airstrike while stationed in Ashraf, an area adjacent to the plains of Dabiq. The two had been very close throughout their lives and had now achieved their goal together. They had abandoned Christianity and embraced Islam together, learned together, made hijrah together, fought together, and were killed together. May Allah raise them together on the Day of Judgment and enter them into the highest levels of Paradise.